

Warszawa, 4 grudnia 2013 r.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych projektu ustawy o ułatwieniu wykonywania działalności gospodarczej

Propozycja	Podmiot zgłaszający	Treść uwagi	Stanowisko MG
Art. 1 (ustawa - Kodeks pracy)	MPiPS	<p>Projektowane brzmienie art. 229 § 1 Kodeksu pracy jest nieprecyzyjne i może powodować trudności interpretacyjne. W tej sytuacji proponuję następujące brzmienie ww. przepisu:</p> <p>„Art. 1. W ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.²⁾) w art. 229:</p> <p>1) § 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„§ 1. Wstępnym badaniom lekarskim, z zastrzeżeniem § 1¹, podlegają:</p> <p>1) osoby przyjmowane do pracy,</p> <p>2) pracownicy młodociani przenoszeni na inne stanowiska pracy i inni pracownicy przenoszeni na stanowiska pracy, na których występują czynniki szkodliwe dla zdrowia lub warunki uciążliwe.”;</p> <p>2) po § 1 dodaje się § 1¹ w brzmieniu:</p> <p>„§ 1¹. Badaniom wstępnym nie podlegają osoby:</p> <p>1) przyjmowane ponownie do pracy u danego pracodawcy na to samo stanowisko lub na stanowisko o takich samych warunkach pracy, na podstawie kolejnej umowy o pracę zawartej po rozwiązaniu lub wygaśnięciu poprzedniej umowy o pracę z tym pracodawcą,</p> <p>2) przyjmowane do pracy u nowego pracodawcy na danym stanowisku, jeżeli przedstawia pracodawcy aktualne orzeczenie lekarskie stwierdzające brak przeciwwskazań do pracy na takim samym stanowisku lub na stanowisku o takich samych warunkach pracy, z wyłączeniem osób przyjmowanych do wykonywania prac szczególnie niebezpiecznych.””.</p>	<p>Uwagi uwzględnione</p> <p>W wyniku dodatkowych konsultacji z MPiPS, MZ i MSZ zostanie zaproponowana nowa treść art. 229 § 1 Kodeksu pracy. Propozycja będzie miała na celu wyeliminowanie obowiązku przeprowadzania badań wstępnych, w sytuacjach gdy pracownik ma ważne zaświadczenie lekarskie i będzie przyjmowany przez nowego pracodawcę na stanowisko o takich samych warunkach pracy (o takich samych narażeniach), a okres przerwy w zatrudnieniu nie będzie dłuższy niż 30 dni.</p> <p>Zmiana tego artykułu będzie wymagała zmiany <i>rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 30 maja 1996 r. w sprawie przeprowadzania badań lekarskich pracowników, zakresu profilaktycznej opieki zdrowotnej nad pracownikami oraz orzeczeń lekarskich wydawanych do celów przewidzianych w Kodeksie pracy</i> w zakresie wzoru formularza orzeczenia lekarskiego, który będzie zawierał określenie warunków pracy na stanowisku u poprzedniego pracodawcy. Projekt będzie zawierał przepis przejściowy zgodnie z którym dotychczasowe przepisy wykonawcze pozostaną w mocy do czasu wydania nowych przepisów wykonawczych, nie dłużej jednak niż 12 miesięcy od dnia wejścia w życie przedmiotowej ustawy.</p>
	MZ	<p>Niemożliwe jest określenie „<i>stanowiska pracy o takich samych warunkach pracy</i>” u różnych pracodawców, ponieważ każdy pracodawca ma inną specyfikę oraz inne warunki pracy, dotyczące chociażby wyposażenia sprzętowego, czasu pracy czy środowiska pracy. Badania lekarskie służą określeniu braku przeciwwskazań zdrowotnych do pracy w warunkach określonych przez pracodawcę w skierowaniu na badania, zatem nie nazwa stanowiska pracy ale wykonywane na nim czynności i rodzaj narażenia zawodowego są przedmiotem oceny lekarskiej o braku lub istnieniu przeciwwskazań zdrowotnych do pracy. Obowiązujące obecnie wzory zaświadczeń lekarskich nie zawierają charakterystyki środowiska pracy, pod kątem którego badany jest pracownik.</p> <p>W związku z powyższym, w przypadku wprowadzenia możliwości honorowania orzeczeń lekarskich wydanych dla potrzeb innego pracodawcy przez kolejnego pracodawcę, ten ostatni nie będzie w stanie określić, czy zakres badań lekarskich przeprowadzonych dla potrzeb</p>	

	<p>poprzedniego pracodawcy odpowiada obecnym warunkom pracy.</p> <p>Ponadto pracodawca podejmując decyzję o zatrudnieniu pracownika na podstawie aktualnego orzeczenia wydanego dla potrzeb innego pracodawcy nie może się opierać wyłącznie na nazwie stanowiska pracy. Projektowany przepis nie precyzuje, kto i w jaki sposób będzie dokonywał oceny czy warunki pracy są takie same jak u poprzedniego pracodawcy. Dla uzyskania wiarygodnych danych o warunkach pracy poprzedni i obecny pracodawca powinni wymienić się informacjami na temat oceny ryzyka zawodowego, wyników pomiarów środowiskowych i porównać zakres obowiązków. Można zatem podkreślić, że doszłoby do nałożenia kolejnych (nowych) obowiązków na pracodawców niż obecnie, a tym samym przyczyniłoby się do wzrostu (a nie zmniejszenia) kosztów obsługi. Natomiast w kontekście porównania warunków na obu stanowiskach powinien być zaangażowany pracownik BHP (często firma obsługująca z zewnątrz) i lekarz profilaktyk (z obu firm). Zatem powyższa propozycja wbrew intencjom wnioskodawcy może przyczynić się do komplikacji, a nie ułatwienia procedur, a nawet wzrostu kosztów, bowiem koszty takich zabiegów będą wyższe niż wykonanie badania wstępnego.</p> <p>Jednocześnie należy zauważyć, że sama nazwa stanowiska nie wskazuje na narażenia obecne na tym stanowisku u innego pracodawcy. Można przytoczyć wiele różnych sytuacji, jakie mogą mieć miejsce np. na stanowisku magazyniera. W tym przypadku należy uwzględnić różne możliwe warianty świadczenia pracy na tak samo nazywającym się stanowisku:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) układanie na półkach pudełek, np. z butami; 2) praca w magazynie z wysokimi regałami (praca na wysokości, związana z wchodzeniem na drabinę lub podesty); 3) obsługa wózka widłowego; 4) kierowanie samochodem dostawczym (od pickupa do TIR-a); 5) praca w narażeniu na środki chemiczne, środki ochrony roślin itp.; 6) praca w narażeniu na pyły organiczne i nieorganiczne, alergenów itp.; 7) dźwiganie dużych ciężarów, np. do 50 kg. <p>Pracownicy wykonujący ww. prace, pomimo ich całkowicie różnego charakteru, będą mieli jedną i taką samą nazwę stanowiska „magazynier”. Dlatego też w opinii Ministra Zdrowia powstaje pytanie, kto (poprzedni czy obecny pracodawca) będzie ponosił odpowiedzialność, jeśli warunki pracy zostaną ocenione źle i dojdzie do wypadku przy pracy i uszczerbku na zdrowiu. Przyjęcie takiej koncepcji łamie podstawową zasadę wynikającą z przepisów ustawy – Kodeks pracy, nakładającą na pracodawcę odpowiedzialność za bezpieczne warunki pracy.</p> <p>Pokreślenia wymaga także fakt, że rezygnacja z przeprowadzania wstępnych badań u nowego pracodawcy będzie w sprzeczności z obowiązującym art. 229 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, w którym rezygnacja z badań wstępnych u tego samego pracodawcy, w tych samych (w tym przypadku znanych) warunkach może mieć miejsce tylko po przerwie nie dłuższej niż 30 dni, a projekt umożliwiałby przyjęcie do pracy bez badania wstępnego i to u innego pracodawcy pracownika, na podstawie dużo wcześniej wydanego orzeczenia</p>	
--	--	--

		<p>lekarskiego (np. po upływie 2 -3 lat), od daty wydania poprzedniego orzeczenia lekarskiego. Odnosnie przedstawienia propozycji rozwiązań prawnych umożliwiających ocenę czy warunki pracy na stanowiskach u poprzedniego pracodawcy są takie same jak u poprzedniego pracodawcy należy podkreślić, że zgodnie z przepisami ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy ocena warunków pracy jest obowiązkiem pracodawcy, a nie ochrony zdrowia (medycyny pracy) sprawującej opiekę profilaktyczną nad pracownikami. Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o służbie medycyny pracy (Dz. U. z 2004 r. Nr 125, poz. 1317, z późn. zm.) do zadań służby medycyny pracy należy jedynie współdziałanie z pracodawcą w procesach rozpoznawania i oceny czynników, występujących w środowisku pracy oraz sposobów wykonywania pracy mogącej mieć ujemny wpływ na zdrowie oraz współdziałanie z pracodawcą w procesach rozpoznawania i oceny ryzyka zawodowego w środowisku pracy. W myśl art. 12 przywołanej ustawy wynika, że obowiązkiem pracodawcy (jako zleceniodawcy badań profilaktycznych) jest przekazywanie lekarzowi (zleceniobiorcy) informacji o występowaniu czynników szkodliwych dla zdrowia lub warunków uciążliwych wraz z aktualnymi wynikami badań i pomiarów tych czynników.</p> <p>Jednocześnie należy zauważyć, że obecnie na etapie prac parlamentarnych w Sejmie znajduje się - po pierwszym czytaniu - poselski projekt ustawy o zmianie ustawy - Kodeks pracy (druk 1184), którego celem jest m.in. zniesienie uciążliwego dla pracowników obowiązku przeprowadzania obowiązkowych badań wstępnych, okresowych i kontrolnych, w przypadku tych stanowisk, których charakter w istocie nie wymaga stwierdzenia braku przeciwwskazań do wykonywania pracy przez pracownika, jak choćby w przypadku zawodów, w których nie występują zagrożenia dla zdrowia pracowników np. telepraca, praca biurowa.</p> <p>W powyższej sprawie Minister Zdrowia przekazał Ministrowi Pracy i Polityki Społecznej w trakcie konsultacji międzyresortowych uwagi do projektu Stanowiska Rządu wobec poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks pracy (druk 1184). W odniesieniu do wskazanych ww. zmian zawartych w poselskim projekcie ustawy o zmianie ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (druk 1184), MZ informuje, iż projekt ww. Stanowiska Rządu negatywnie oceniał propozycje zawarte w projekcie ustawy m.in. poprzez wskazanie w szczególności wątpliwości z punktu widzenia ich zgodności z prawem Unii Europejskiej, tj. dyrektywą Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy (Dz. Urz. L 183 z 29.6.1989, s 1, ze. zm.). W preambule dyrektywy zaznaczono, iż dyrektywa nie zezwala na zmniejszenie osiągniętego już stopnia ochrony w poszczególnych państwach członkowskich. Pracownicy powinni mieć zapewnioną profilaktyczną ochronę zdrowia, stosownie do zagrożeń dla zdrowia i bezpieczeństwa, które występują w miejscu pracy.</p> <p>Reasumując należy negatywnie ocenić propozycję zmiany w zakresie zmiany art. 229 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.</p>	
	MSZ	Tożsamość zadań, które ma wykonywać pracownik nie oznacza tożsamości zagrożeń dla zdrowia i bezpieczeństwa wykonującego je pracownika, gdyż warunki pracy na podobnych	

	<p>stanowiskach mogą się różnić. Orzeczenie lekarskie dotyczy <i>konkretnego</i> stanowiska u <i>danego</i> pracodawcy i stwierdza jedynie fakt zdolności lub niezdolności do wykonywania pracy na <i>tym</i> stanowisku. Oceny zagrożeń lekarz dokonuje na podstawie przekazywanej przez danego pracodawcę informacji o występowaniu czynników szkodliwych dla zdrowia lub warunków uciążliwych, w tym również o aktualnych wynikach badań i pomiarów czynników szkodliwych dla zdrowia, występujących na stanowiskach pracy. U nowego pracodawcy mogą występować inne czynniki szkodliwe lub uciążliwe. Tym samym umożliwienie zatrudnienia pracownika przez nowego pracodawcę na podstawie orzeczenia lekarskiego stwierdzającego brak przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku wydane dla celów zatrudnienia u innego pracodawcy nie gwarantuje ochrony wymaganej prawem unijnym (<i>dyrektywa Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy oraz dyrektywy szczegółowe</i>).</p> <p>Należy podkreślić, że orzeczenie o braku przeciwwskazań do wykonywania pracy na określonym stanowisku wydane jest obecnie w formie zaświadczenia lekarskiego, którego wzór określa załącznik 2 do <i>rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 30 maja 1996 r. w sprawie przeprowadzania badań lekarskich pracowników, zakresu profilaktycznej opieki zdrowotnej nad pracownikami oraz orzeczeń lekarskich wydawanych do celów przewidzianych w Kodeksie pracy</i>. Zaświadczenie to nie określa zagrożeń występujących na stanowisku pracy, dla którego zostało wydane, nie może więc stanowić dla nowego pracodawcy źródła wiedzy na temat zagrożeń dla zdrowia i bezpieczeństwa, na które był narażony pracownik u poprzedniego pracodawcy i pod kątem których oceniono stan zdrowia pracownika. Tak więc przy zachowaniu obowiązujących przepisów wykonawczych do Kodeksu pracy przyjęcie możliwości zatrudnienia - bez kierowania na badania lekarskie - „na takim samym stanowisku” umożliwiałoby zatrudnianie pracowników u kolejnych pracodawców na podstawie orzeczeń lekarskich wskazujących jedynie nazwę stanowiska pracy, co jak wskazano nie zapewnia tożsamości zagrożeń na tych stanowiskach. Z kolei przypadek zatrudnienia na „stanowiskach o takich samych warunkach pracy” wydaje się niemożliwy do zrealizowania biorąc pod uwagę ww. trudność w ustaleniu warunków pracy na stanowisku, dla którego wydane zostało orzeczenie lekarskie i wynikającą stąd niemożność porównania warunków pracy na obu stanowiskach.</p> <p>Jednocześnie jednak należy zwrócić uwagę na możliwość wystąpienia zmiany nie tylko w zakresie warunków pracy występujących na danych stanowiskach, ale także w zakresie stanu zdrowia samego pracownika w okresie między wydaniem orzeczenia lekarskiego a podjęciem pracy, czy to u nowego pracodawcy, czy też ponownie u tego samego pracodawcy. Z punktu widzenia zapewnienia ochrony pracownika oraz aktualności orzeczenia lekarskiego wydaje się właściwe wskazanie, że ewentualna przerwa w wykonywaniu pracy nie może być spowodowana niezdolnością tej osoby do pracy lub innym zdarzeniem mającym wpływ na stan jej zdrowia.</p> <p>Przyjęcie proponowanej zmiany art. 229 § 1 zdania drugiego Kodeksu pracy mogłoby zostać</p>	
--	---	--

		uznane za spełniające wymogi prawa unijnego jedynie w przypadku jednoczesnej zmiany przepisów wykonawczych w taki sposób, aby orzeczenie lekarskie wskazywało warunki pracy występujące na stanowisku pracy dla którego jest wydawane, tym samym zapewniając możliwość praktycznego stosowania proponowanego rozwiązania. Należałoby także uzupełnić proponowany przepis o mechanizm zapewniający, że stan zdrowia pracownika od czasu wydania orzeczenia lekarskiego nie uległ pogorszeniu w sposób wpływający na jego zdolność do pracy.	
Porozumienie Zielonogórskie	Proponowane zmiany są ryzykowne, gdyż sama nazwa stanowiska pracy może nie odzwierciedlać narażenia na te same czynniki ryzyka, i stanowić może zagrożenie dla zdrowia pracownika. Ponadto takie zapisy nierówno traktują pracodawców, gdyż przy częstych zmianach miejsc pracy pracownika, w danym okresie czasu (np. 5 lat) koszt badań będzie ponosił tylko pierwszy pracodawca, finansując de facto działalność kolejnego pracodawcy, a taka sytuacja jest niedopuszczalna.		Uwaga częściowo uwzględniona Zaproponowano – jak wyżej – nowe brzmienie art. 229 Kodeksu pracy, które będzie brało pod uwagę nie nazwę stanowiska, a takie same warunki pracy. Odnosząc się do nierównego traktowania pracodawców, wydaje się, że uwaga w tym zakresie jest niezasadna, gdyż w przypadku upływu terminu ważności dotychczasowego zaświadczenia lekarskiego, pracodawca będzie miał, tak jak to jest obecnie, obowiązek skierowania pracownika na badania okresowe. Propozycja zawarta w projekcie ustawy ma na celu wyeliminowanie obowiązku przeprowadzania badań wstępnych, w sytuacjach gdy pracownik ma ważne zaświadczenie lekarskie, będzie wykonywał taką samą pracę u nowego pracodawcy i okres przerwy w zatrudnieniu nie będzie dłuższy niż 30 dni.
Pracodawcy RP	Przedstawiona propozycja budzi zastrzeżenia i wymaga doprecyzowania, w przeciwnym razie będzie skutkowałą wątpliwościami interpretacyjnymi i będzie trudna i niebezpieczna z punktu widzenia przedsiębiorców. Niezbędne jest dookreślenie długości przerwy w zatrudnieniu, która nie będzie wymagała poddania się ponownym badaniom lekarskim. Dotychczas było tak, że zwolnienie dotyczyło osób, u których okres przerwy w zatrudnieniu nie przekraczał 30 dni (jeszcze wcześniej kolejna umowa musiała być zawierana bezpośrednio po rozwiązaniu lub wygaśnięciu poprzedniej). Teraz proponuje się zapis, który nie mówi ani o bezpośredniości, ani o 30 dniach. Jak zatem należałoby to interpretować, czy niezależnie od tego, jak długa będzie przerwa w zatrudnieniu, nie trzeba będzie robić ponownych badań wstępnych przy ponownym zatrudnianiu pracownika na to samo stanowisko? Naszym zdaniem nowy zapis w tym zakresie budzi problemy interpretacyjne, które powinny zostać wyjaśnione. Ponadto nieprecyzyjny jest zapis umożliwiający zatrudnienie osoby do pracy na tym samym stanowisku lub stanowisku o takich samych narażeniach na podstawie aktualnego orzeczenia lekarskiego. Uważamy, że weryfikacja narażeń lub tożsamości warunków pracy na takim samym stanowisku pracy jest niemożliwa. Aktualny model badań profilaktycznych dla		Uwaga częściowo uwzględniona Zaproponowano – jak wyżej – nowe brzmienie art. 229 § 1 Kodeksu pracy, które będzie brało pod uwagę nie nazwę stanowiska, a takie same warunki pracy i określało długość przerwy w zatrudnieniu, która nie będzie wymagała poddania się ponownym badaniom lekarskim. Jednocześnie, po konsultacji z MZ i MPiPS, nie znaleziono uzasadnienia dla zmiany ustawy o służbie medycyny pracy i rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy na stanowiskach wyposażonych w monitory ekranowe. Zmiana tego artykułu będzie wymagała zmiany <i>rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki</i>

	<p>pracowników zakłada wykonywanie badań w oparciu o określone na skierowaniu narażenia i uciążliwości występujące w procesie pracy, a nie nazwę stanowiska pracy. Na stanowisku o tej samej nazwie mogą występować bardzo różnorodne narażenia, w zależności od charakteru pracy i warunków środowiskowych u danego pracodawcy. Taka sama nazwa stanowiska, np. recepcjonista, doradca handlowy (prowadzenie samochodu kat. B w ramach obowiązków służbowych), sprzedawca (praca nocna, obsługa wózka widłowego wysokiego składowania), może oznaczać inne rodzaje narażeń u innych pracodawców, zależne od wykonywanych czynności określanych indywidualnie przez pracodawcę.</p> <p>Aktualnie obowiązujące przepisy prawa nie dają możliwości zapoznania się przez osoby postronne z informacjami dotyczącymi treści skierowania z jakim pracownik zgłasza się na badanie profilaktyczne. Skierowanie wydawane jest w jednym egzemplarzu i zostaje w dokumentacji medycznej badania profilaktycznego. W związku z tym, następny pracodawca nie ma możliwości zweryfikowania treści skierowania.</p> <p>Drugim bardzo ważnym elementem na skierowaniu poza danymi dotyczącymi narażeń są wyniki pomiarów środowiskowych w miejscu pracy. Wielkość pomiarów środowiskowych, a tym samym stopień narażenia i związane z nim negatywne skutki zdrowotne, mają decydujące znaczenia dla procesu orzeczniczego. Z punktu widzenia lekarza medycyny pracy wielkość narażenia i odniesienie jej do NDS lub NDN wpływa na decyzję, czy osoba u której stwierdzono patologię w obrębie układu krytycznego (układ, narząd w którym czynniki szkodliwe lub uciążliwe występujące w procesie pracy może ulec uszkodzeniu), może być zatrudniona. Zakładając, że nowelizacja przepisów umożliwi kolejnemu pracodawcy zapoznanie się z poprzednim skierowaniem należy zadać pytanie kto miałby decydować o tym, że stopień zagrożenia u następnego pracodawcy, biorąc pod uwagę wyniki pomiarów środowiskowych jest podobny i można uznać poprzednie zaświadczenie.</p> <p>Jednocześnie założenie projektu dotyczące obowiązkowych badań profilaktycznych wstępnych do grupy osób wykonujących prace szczególnie niebezpieczne zawęży rolę tych badań do oceny predyspozycji zdrowotnych do pracy na danym stanowisku. Nie uwzględnia natomiast faktu, że narażenia występujące w procesie pracy mogą powodować negatywne skutki zdrowotne. Akceptacja zaświadczenia, które wydawane było dla poprzedniego pracodawcy, a co za tym idzie pominięcie wykonania badań i konsultacji, które pozwolą obiektywnie ocenić aktualny stan zdrowia, spowodują, że w kolejnych badaniach okresowych lekarz medycyny pracy nie będzie miał punktu odniesienia i możliwości oceny dynamiki ewentualnych zmian, które mogą wynikać z narażenia zawodowego jak i ogólnego stanu zdrowia pracownika. Nie ma aktualnie definicji i podstawy prawnej pozwalającej zakwalifikować prace do szczególnie niebezpiecznych. W efekcie tego lekarze będą skracać termin następnego badania okresowego, a pracodawca ponosić będzie dodatkowe koszty. Negatywne dla pracodawcy skutki zaproponowanych zmian mogą wystąpić również w procesie dowodzenia w którym miejscu pracy powstała choroba zawodowa. Efektem tego może być obciążenie skutkami finansowymi wynikającymi z rozporządzenia MPiPS w sprawie różnicowania stopy procentowej składki na</p>	<p><i>Spółecznej z dnia 30 maja 1996 r. w sprawie przeprowadzania badań lekarskich pracowników, zakresu profilaktycznej opieki zdrowotnej nad pracownikami oraz orzeczeń lekarskich wydawanych do celów przewidzianych w Kodeksie pracy w zakresie wzoru formularza orzeczenia lekarskiego. Projekt będzie zawierał przepis przejściowy zgodnie z którym dotychczasowe przepisy wykonawcze pozostaną w mocy do czasu wydania nowych przepisów wykonawczych, nie dłużej jednak niż 12 miesięcy od dnia wejścia w życie przedmiotowej ustawy.</i></p>
--	---	---

	<p>ubezpieczenie społeczne z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w zależności od zagrożeń i ich skutków powstania choroby zawodowej niewłaściwego pracodawcy.</p> <p>Projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks pracy w przewidzianym zakresie ograniczający przeprowadzanie wstępnych badań profilaktycznych jest niezgodny z prawem Unii Europejskiej, a w szczególności z art. 14 w związku art. 1 Dyrektywy Rady 89/391/EWG w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy. Odstąpienie od przeprowadzania badań wstępnych jest sprzeczne z założeniami dyrektywy. Dyrektywa bowiem nie zezwala na zmniejszenie osiągniętego już stopnia ochrony zdrowia w poszczególnych państwach członkowskich oraz zakłada, że nie powinny zmieniać się istniejące lub przyszłe przepisy krajowe, które byłyby bardziej korzystne dla ochrony bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy. Akceptowanie zaświadczenia lekarskiego wydanego dla innego pracodawcy może spowodować, że na danym stanowisku zostanie zatrudniona osoba posiadająca przeciwwskazania zdrowotne.</p> <p>Jednocześnie nowelizacja art. 229 KP będzie wymagała zmian w następujących aktach prawnych :</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Ustawa z dnia 27 czerwca 1997 r. o służbie medycyny pracy Art. 12, ust.1, który stanowi, że badania wstępne, okresowe i kontrolne pracowników wykonywane są na podstawie pisemnej umowy zawartej przez podmiot obowiązany do ich zapewnienia. 2. Rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 30 maja 1996 r. w sprawie badań lekarskich pracowników, zakresu profilaktycznej opieki zdrowotnej nad pracownikami oraz wydawania zaświadczeń lekarskich do celów przewidzianych w Kodeksie pracy. Zgodnie z §3, ust.2 lekarz dokonuje oceny zagrożeń na podstawie przekazanej informacji o występowaniu czynników szkodliwych dla zdrowia lub warunków uciążliwych, w tym również aktualnych wynikach badań i pomiarach czynników szkodliwych dla zdrowia występujących na stanowisku pracy. Wskazane jest, aby lekarz uzupełnił informacje pracodawcy o spostrzeżenia z przeprowadzonych wizytacji stanowisk pracy. 3. Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 1 grudnia 1998 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy na stanowiskach wyposażonych w monitory ekranowe Zgodnie z §8 ust.2 pracodawca jest obowiązany zapewnić pracownikowi okulary korygujące wzrok, zgodnie z zaleceniami lekarza, jeżeli wynik badań przeprowadzonych w ramach profilaktycznej opieki zdrowotnej wykażą potrzebę ich stosowania podczas pracy przy obsłudze monitora ekranowego (pracownik przyjmowany do kolejnego pracodawcy może zostać pozbawiony tego przywileju). <p>Podkreślamy więc następujące negatywne skutki przyjęcia projektu w przedłożonym do konsultacji projekcie:</p> <ul style="list-style-type: none"> • brak możliwości precyzyjnego określenia nazw stanowisk, dla których będą istniały 	
--	--	--

		<p>możliwości uznania poprzedniego zaświadczenia,</p> <ul style="list-style-type: none"> • brak możliwości właściwej interpretacji przez osoby z działów HR informacji dotyczących wyników pomiarów środowiskowych, • zwiększenie trudności orzeczniczych i interpretacyjnych dla pracodawców i służb medycyny pracy w zakresie stosowania nowych przepisów – ograny kontrolne mogą kwestionować zmiany nazwy stanowiska aby uniknąć kosztów opieki profilaktycznej, • możliwe zwiększenie liczby wypadków przy pracy z powodu zaniechania badań wstępnych i niewłaściwego doboru pracowników pod względem zdrowotnym, • obciążenie skutkami finansowymi z powodu rozpoznania choroby zawodowej „niewłaściwego pracodawcy”, • brak możliwości wykrycia wczesnych objawów chorób o charakterze cywilizacyjnych, które w rozwiniętej fazie wpływają na absencję chorobową oraz orzeczenia o niezdolności do pracy, • zwiększenie skali chorób zawodowych wywołanych sposobem wykonywania pracy. <p>W związku z tym proponujemy następującą zmianę treści art. 229 Kodeksu Pracy: „Badaniom wstępnym nie podlegają jednak osoby przyjmowane ponownie do pracy u danego pracodawcy na to samo stanowisko lub na stanowisko o takich samych warunkach pracy, na podstawie kolejnej umowy o pracę zawartej po rozwiązaniu lub wygaśnięciu poprzedniej umowy o pracę z tym pracodawcą, oraz osoby przyjmowane do pracy u nowego pracodawcy na danym stanowisku, jeżeli przedstawią pracodawcy aktualne orzeczenie lekarskie stwierdzające brak przeciwwskazań do pracy <i>w takich samych warunkach pracy z uwzględnieniem wyników pomiarów środowiskowych na takim samym lub innym stanowisku</i>, z wyjątkiem osób przyjmowanych do wykonywania prac szczególnie niebezpiecznych.”. Jednocześnie uważamy, że przepis ten nie budzi zastrzeżeń w przypadku, gdy pracodawca przyjmuje tego samego pracownika po przerwie w zatrudnieniu na analogiczne lub to samo stanowisko pracy.</p>	
	OPZZ	<p>OPZZ negatywnie ocenia propozycję zachowania ważności orzeczenia lekarskiego pracownika przy przyjmowaniu go na stanowisko przez nowego pracodawcę. Orzeczenie lekarskie stwierdzające brak przeciwwskazań do wykonywania pracy na określonym stanowisku jest poświadczeniem wykonania przez lekarza kontroli zdrowia pracownika, które nawet w krótkim okresie czasu może ulec zmianie. Weryfikacja przez lekarza zdolności pracownika do objęcia obowiązków na konkretnym stanowisku stanowi element profilaktyki prozdrowotnej sprzyjającej długiemu pozostawaniu pracownika w zdrowiu na rynku pracy, to czynnik zwiększający bezpieczeństwo i higienę pracy. Trudno o minimalizowanie uznaniowości (jednoznaczne kryteria) przy każdorazowej ocenie, czy praca faktycznie odbywać się będzie na takim samym stanowisku lub na stanowisku o takich samych warunkach pracy, co stwarza ryzyko dla pracownika. Zaproponowana zmiana sprzyja krótkoterminowemu zatrudnieniu, zjawisku na rynku pracy negatywnie ocenianemu przez Komisję Europejską, która wzywa</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona Propozycja zawarta w projekcie ustawy ma na celu wyeliminowanie obowiązku przeprowadzania badań wstępnych, w sytuacjach gdy pracownik ma ważne zaświadczenie lekarskie, będzie wykonywał taką samą pracę i okres przerwy w zatrudnieniu nie będzie dłuższy niż 30 dni. Nie wydaje się uzasadnione twierdzenie, że nowoprzyjmowany pracownik zostaje pozbawiony profilaktyki prozdrowotnej, gdyż u poprzedniego pracodawcy również nie byłby - do czasu upływu okresu ważności zaświadczenia lekarskiego -</p>

		państwa członkowskie do ograniczenia umów terminowych jako niesprzyjających godzeniu ról społecznych i zawodowych m.in. w zaleceniach Rady Unii Europejskiej w sprawie Krajowego Programu Reform Polski z 2013 r.	skierowany na takie badania.
Art. 2 (ustawa o izbach gospodarczych)	Polska Izba Handlu	<p>Bardzo cenną inicjatywą jest rozszerzenie zapisu w ustawie o izbach gospodarczych o możliwość wystawiania uniwersalnego świadectwa pochodzenia towaru, co było dotychczas domeną Służby Celnej. Wydaje się jednak iż nawet to rozszerzenie z wydających je obecnie 146 jednostek Służby Celnej o zaledwie 27 oddziałów Krajowej Izby Gospodarczej jest niewystarczające w stosunku do potrzeb przedsiębiorców – daje to łącznie 173 jednostki w skali kraju upoważnione do wystawiania tego typu świadectw przy zapotrzebowaniu na tego typu świadectwa rządu 250 000 sztuk w skali kraju – oznacza to, iż na jeden punkt wydający tego typu dokumenty przypadać będzie zapotrzebowanie rządu półtora tysiąca dokumentów w skali roku, przy rosnącym na nie zapotrzebowaniu wprost proporcjonalnym do wzrostu eksportu. Dlatego też wnioskujemy aby rozszerzyć uprawnienia do wystawiania uniwersalnych świadectw pochodzenia towaru na wszystkie izby gospodarcze działające na terenie RP zgodnie z ustawą o izbach gospodarczych nie tylko Krajową Izbę Gospodarczą. Rozszerzenie uprawnień na wszystkie izby gospodarcze w kraju przyczyniłoby się do ułatwienia uzyskania dokumentów niezbędnych do eksportu co jest w chwili obecnej czynnikiem spowalniającym i utrudniającym prowadzenie działalności gospodarczej dla licznych podmiotów. Jako, że prawo celne zapewnia podstawę prawną do wystawiania uniwersalnych świadectw pochodzenia, rozszerzenie tego uprawnienia na wszystkie izby gospodarcze na terenie RP nie wymagałoby dalszych zmian w przepisach i byłoby zgodne z rzeczywistym duchem deregulacji i ułatwienia wykonywania działalności gospodarczej. Nie wydaje się zatem aby istniały przeciwwskazania dla których uprawnienie to nie mogłoby być rozszerzone na wszystkie izby gospodarcze w kraju.</p> <p>Dlatego też proponujemy następujące brzmienie Art. 2:</p> <p>W ustawie z dnia 30 maja 1989 r. o izbach gospodarczych (Dz.U. z 2009 r. Nr 84, poz. 710) w art. 12 w ust. 4 w pkt kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje pkt 5 w brzmieniu:</p> <p>„5) Izby gospodarczej działające na podstawie ustawy z dnia 30 maja 1989 r. o izbach gospodarczych (Dz.U. z 2009 r. Nr 84, poz. 710) mogą wystawiać uniwersalne świadectwa pochodzenia towaru, o których mowa w art. 48 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz. Urz. WE L 253 z 11.10.1993, str 1 z późn. Zm. ; Dz. Urz. Polskie wydanie specjalne, rozdz. 2 t. 6, str. 3n z późn. Zm.)”</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Zmieniony, zgodnie z art. 22 projektu ustawy o ułatwieniu wykonywania działalności gospodarczej, art. 10 ustawy z dnia 19 marca 2004 r. <i>Prawo celne</i> przewiduje, że „(...) Świadectwa uniwersalne mogą być również wystawiane przez inne podmioty upoważnione na podstawie przepisów odrębnych”, co nie wyklucza przyznania takich kompetencji także innym, poza Krajową Izbą Gospodarczą, podmiotom.</p> <p>Przygotowując tę propozycję wzięto zatem pod uwagę szereg aspektów, takich jak zapotrzebowanie na uniwersalne świadectwa pochodzenia, istniejące już oraz możliwe do wprowadzenia inne formy ułatwień, a także – co bardzo ważne - czy przekazanie uprawnień do realizacji przedmiotowych zadań nie będzie stanowiło ryzyka z punktu widzenia prawidłowego wykonywania tych zadań.</p> <p>W wyniku powyższych analiz założono, że podmiotem, który w pierwszej kolejności zostałby upoważniony do realizacji tego zadania jest Krajowa Izba Gospodarcza – podmiot, który już w przeszłości samodzielnie realizował wystawianie świadectw zwykłych i preferencyjnych, a po zawarciu Układu Europejskiego między RP i Wspólnotami Europejskimi współuczestniczył z polskimi organami celnymi w wystawianiu tych świadectw.</p> <p>Biorąc pod uwagę z jednej strony doświadczenie KIG, z drugiej zaś fakt wdrożenia innych ułatwień, dających polskim eksporterom większą samodzielność w dokumentowaniu niepreferencyjnego pochodzenia wywożonych towarów uznano, że na obecnym etapie przyjęte rozwiązanie będzie wystarczające. Nie wyklucza się jednocześnie, jak to już wskazano wyżej, możliwości</p>

			rozszerzenia uprawnienia do wystawiania uniwersalnych świadectw pochodzenia w przyszłości także na inne podmioty, jeśli kierunek proponowanych zmian i taka forma ułatwień okaże się skuteczna, oczekiwana przez przedsiębiorców, a przy tym gwarantująca realizację tych zadań w sposób kompetentny, rzetelny i odpowiedzialny.
Art. 3 i 4 (ustawa o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawa o podatku dochodowym od osób prawnych) - uproszczenie rozliczeń podatkowych w przypadku gdy przyjmowanie zaliczek rejestrowane jest za pośrednictwem kasy rejestrującej	Konfederacja Lewiatan	Proponowaną zmianę postrzegamy pozytywnie z punktu widzenia uproszczenia lub rezygnacji z obowiązku prowadzenia dodatkowej ewidencji w zakresie zafiskalizowanych zaliczek. Należy mieć jednak na uwadze jej negatywną stronę, tj. przyśpieszenie momentu rozpoznania przychodu podatkowego dla celów obliczenia należnej zaliczki na podatek dochodowy (konieczność opodatkowania zaliczki, zanim usługa zostanie wykonana). W konsekwencji zmiana może być dużym obciążeniem np. dla małych firm, szczególnie w sytuacji zwrotu otrzymanych zaliczek np. gdy kontrahent odstąpi od umowy.	Propozycja zawarta w projekcie wynika z postulatów zgłaszanych przez małych przedsiębiorców zrzeszonych w Związku Rzemiosła Polskiego, którzy za bardziej uciążliwy obowiązek wskazywali prowadzenie odrębnej ewidencji dla zaliczek w podatku dochodowym niż wcześniejszy obowiązek podatkowy z tego tytułu.
	Business Centre Club	Wprowadzenie opodatkowania zaliczek zaewidencjonowanych na kasie fiskalnej ma zarówno dobre konsekwencje (uproszczenie ewidencjonowania dla małych firm – prowadzących podatkowe księgi przychodów i rozchodów), jak i złe konsekwencje (przyśpieszenie momentu powstania obowiązku podatkowego oraz pogłębianie różnicy pomiędzy przepisami rachunkowymi a podatkowymi). W tym wypadku, zdecydowanie lepsze byłoby wprowadzenie dowolności w tym zakresie – <u>gdyby podatnik miał prawo, a nie obowiązek</u> , opodatkowania zaliczek w momencie zaewidencjonowania ich na kasie fiskalnej, ci podatnicy, którym jest wygodnie, korzystali by z tego rozwiązania, a reszta nie byłaby dotknięta jego negatywnymi konsekwencjami.	Uwaga nieuwzględniona Wydaje się, że funkcjonowanie dwóch systemów rozliczeń zaliczek dla takiej samej sytuacji może skomplikować system podatkowy. Uwaga mogłaby być ewentualnie uwzględniona przy pozytywnej opinii Ministerstwa Finansów.
	Krajowa Rada Izb Rolniczych	Propozycja uzupełnienia: Art. 3. W ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r. poz. 361, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 14: a) w ust. 1c wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „Za datę powstania przychodu, o którym mowa w ust. 1, uważa się, z zastrzeżeniem ust. 1e, 1h, 1i i 1j, dzień wydania rzeczy, zbycia prawa majątkowego lub wykonania usługi, albo częściowego wykonania usługi, nie później niż dzień:”, b) po ust. 1i dodaje się ust. 1j w brzmieniu: „1j. W przypadku pobrania <u>całości</u> wpłat na poczet dostaw towarów i usług, które zostaną wykonane w następnych okresach sprawozdawczych, podlegających ewidencjonowaniu przy zastosowaniu kas rejestrujących zgodnie z przepisami ustawy o podatku od towarów i usług, za datę powstania przychodu uważa się dzień pobrania wpłaty.”, W uzasadnieniu do zmiany tego zapisu podawany jest argument uproszczenia rozliczeń podatkowych. Wprowadzony zapis nie rozwiązuje generalnie prowadzenia odrębnej ewidencji	Uwaga nieuwzględniona Uwaga jest sformułowana w sposób niezrozumiały. Takie sformułowanie przepisów jak w projekcie jest uzasadnione względami systemowymi i zgodne z zasadami poprawnej legislacji. Każde wyłączenie od ogólnej zasady, tak jak ma to miejsce w tym przypadku, musi być wykonane na tyle wiarygodnie, aby nie budziło wątpliwości i nie narażało żadnego z zaangażowanych podmiotów na odienne interpretacje i sankcje ze strony organów obowiązanych do kontrolowania przestrzegania prawa.

	<p>w zakresie podatku dochodowego i podatku VAT. Jeżeli w przypadku podatku dochodowego przyjęte jest, że do przychodów nie zalicza się pobranych wpłat na poczet dostarczonych towarów taki sam zapis powinien dotyczyć ewidencji obrotu przy podatku VAT. Ze względu na fakt, iż zaliczkowanie jest procederem częstym, nie rozumiemy potrzeby wprowadzania takiego zapisu. On nie ułatwi a utrudni prowadzenie działalności gospodarczej. Owszem, jeżeli klient zapłaci <u>całość</u> kwoty na poczet przyszłej dostawy towaru(ów) lub też usługi to należy zaewidencjonować w momencie pobrania wpłaty zaliczając do przychodów i obrotu towarów. Proponowana zmiana to dodanie jak to zapisano powyżej słowa „całość” do przedłożonego pkt 1j. Z tego też względu poniższy ustęp 3 pkt 1 i 1a proponujemy pozostawić bez zmian a zapis w projekcie wykreślić.</p>	
Creativefantasy.pl	<p>Proponowane zmiany budzą poważne zastrzeżenia i obawy, że planowana nowelizacja idzie w złym kierunku. Uchwalenie przepisów w proponowanym brzmieniu jest pułapką dla przedsiębiorców, szczególnie z branży turystycznej i hotelowej. Proponowana zmiana nie bierze pod uwagę tego, że ustawy o podatku dochodowym (zarówno od osób fizycznych, jak i od osób prawnych) nie mają szczegółowych uregulowań, jak postępować w przypadku konieczności korekty przychodów. Taka sytuacja będzie mieć miejsce w przypadku zwrotu zaliczki przez sprzedawcę po wprowadzeniu planowanych zmian. Obecnie, przedsiębiorca otrzymując zaliczkę od osoby fizycznej, która nie prowadzi działalności gospodarczej, ewidencjonuje zaliczkę na kasie fiskalnej i wystawia paragon. W przypadku zwrotu zaliczki musi tylko skorygować VAT, co uczyni na bieżąco. Niestety, projektowana zmiana zamieni dotychczasową niedogodność w znaczącą uciążliwość. Załóżmy, że przepisy projektowanej ustawy obowiązują od początku tego roku i prześledźmy krok po kroku, jakie skutki będzie mieć dla powyżej opisanego przykładu. We wrześniu 2013 przedsiębiorca zafiskalizuje zaliczkę na kasie fiskalnej. Wykaże w związku z tym przychód. Jeśli do ślubu pary dojdzie, w dniu wesela, przedsiębiorca zafiskalizuje resztę należności. Wydaje się, że projektowane przepisy pomogły przedsiębiorcy – nie musi pamiętać o pomniejszeniu raportu miesięcznego z kasy fiskalnej o otrzymaną zaliczkę. Co się jednak stanie, gdy zaręczyny zostaną zerwane 3 maja 2014 roku i wesele zostanie odwołane? Przedsiębiorca zwróci zaliczkę, ale... będzie musiał cofnąć się aż do września 2013, by pomniejszy przychód wykazany pod wrześniową datą. Oznacza to korektę zeznania rocznego PIT-36 oraz oczekiwanie na zwrot nadpłaty podatku. Załóżmy, że przedsiębiorca ma wyjątkowo dobrze prosperujący lokal i przyjmuje nawet 100 zaliczek na poczet sali wynajmowanej w kolejnym roku. Jeśli następnego roku 1/3 par się rozmyśli, to przedsiębiorcę czeka 33-krotne poprawianie KPiR oraz 33-krotne składanie korekt deklaracji PIT-36. Dlaczego przedsiębiorca nie może skorygować przychodu na bieżąco? Ponieważ przepisy o podatku dochodowym nie przewidują korygowania przychodów. Jeśli przychód z jakiegoś powodu stał się nienależny (np. klient zwrócił zaliczkę po uchwaleniu projektu niniejszej ustawy), to powinien obowiązkowo cofnąć się do daty, w której ten przychód został pierwotnie wykazany. Nie ma znaczenia, że przedsiębiorca zamknął już dawno rok – powinien obowiązkowo cofnąć się, skorygować deklarację podatkową i</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona Obecnie, w myśl art. 14 ust. 3 <i>ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych</i> oraz art. 12 ust. 4 pkt 1 <i>ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych</i> - do przychodów (w zakresie podatku dochodowego od osób fizycznych: do przychodów z działalności gospodarczej) nie zalicza się pobranych wpłat lub zarachowanych należności na poczet dostaw towarów i usług, które zostaną wykonane w następnych okresach sprawozdawczych. Pobrane zaliczki nie stanowią zatem przychodu w podatku dochodowym w danym okresie sprawozdawczym. Na gruncie natomiast podatku od towarów i usług każda zaliczka stanowi podstawę opodatkowania w ciągu 7 dni od daty jej pobrania. Przedsiębiorcy ewidencjonujący obrót za pomocą kas fiskalnych z jednej strony mają obowiązek zaewidencjonować pobraną zaliczkę na poczet wykonania usługi czy sprzedaży towaru, jednocześnie zaliczka ta nie stanowi przychodu w podatku dochodowym. Projektowana zmiana w zakresie podatków dochodowych ma na celu uproszczenie rozliczeń podatkowych w sytuacji, gdy obrót rejestrowany jest za pośrednictwem kasy fiskalnej, w tym także z tytułu przyjmowanych zaliczek na poczet dostaw towarów lub usług. Według projektu z dnia 2 października 2013 r., pobrana zaliczka zaewidencjonowana za pomocą kasy fiskalnej,</p>

		<p>czekać aż urząd zwróci nadpłatę podatku. Powyższe stanowisko potwierdzają liczne interpretacje urzędów skarbowych, a także wyroki sądów administracyjnych, w tym Naczelnego Sądu Administracyjnego (np. jeden z najnowszych wyroków pochodzi z dnia 12 kwietnia 2013 r. - sygn. akt II FSK 1595/11). Warto zapoznać się z uzasadnieniem wyroku. Sąd niejako rozkłada w uzasadnieniu ręce – można z niego wywnioskować, że choćby konieczność korygowania przychodów wstecz była niewiadomo jak wielkim, bezsensownym obciążeniem dla przedsiębiorców i choćby Sąd podzielał tę opinię, to jest związany przepisami prawa, a ich obecne brzmienie nie pozwala na wydanie innego orzeczenia, jak nakazującego cofnięcie się do daty, w którymi przychód został pierwotnie wykazany.</p> <p>Oczywiście, powyższe interpretacje nie odnoszą się wprost do zaliczek. Odnoszą się natomiast do sytuacji, w których przedsiębiorca sprzedał towar np. w maju 2012 roku, następnie przyjął zwrot towaru rok później np. w maju 2013 roku. Z aktualnego orzecznictwa wynika obowiązek, by przedsiębiorca odniósł to do 2012 roku. Oznacza to korektę ewidencji księgowej, korektę spisu z natury, a także korektę deklaracji. Jeśli takich reklamacji przedsiębiorca rozpatrzy dziesięć, to przedsiębiorca powinien aż 10-krotnie skorygować zeszłoroczne rozliczenia. Jeśli reklamacja została uwzględniona po dwóch latach, to przedsiębiorca powinien cofnąć się dwa lata. Jeśli przedsiębiorca przyjmuje wiele zwrotów, to można sobie wyobrazić, co może sądzić o obowiązujących przepisach w Polsce. Po uchwaleniu projektowanych zmian, jeśli przedsiębiorca zwróci 10 zaliczek, to 10-krotnie wykaże korekty przychodu z datą przeszłą.</p> <p>Oczywiście, narzucanie przedsiębiorcom korygowania przychodów wstecz jest zupełnie niepraktyczne, oderwane od rzeczywistości, niesprawiedliwe, ale zgodnie z literą prawa i idą za tym interpretacje organów administracji, które uważają od dłuższego czasu, że jest to jedyne słuszne rozwiązanie. Z mojej praktyki wynika, że większość przedsiębiorców koryguje po prostu przychody na bieżąco, a urzędnicy „przymykają na to oko”, ale w prawie podatkowym takie sytuacje nie powinny mieć miejsca.</p> <p>Liczę, że wyrażona przeze mnie opinia zostanie wzięta pod uwagę w trakcie procesu legislacyjnego. Doceniam każdą inicjatywę zmierzającą do poprawy sytuacji przedsiębiorców w Polsce, ale – jak pokazuje doświadczenie – należy być wyjątkowo ostrożnym, bo bogactwo życia gospodarczego sprawia, że niewielka zmiana przepisów, która wynika z dobrej woli ustawodawcy, może mieć daleko idące, negatywne konsekwencje.</p>	<p>stanowiąc będzie przychód w podatku dochodowym.</p> <p>Uwagi Creativefantasy.pl co do projektowanych rozwiązań opierają się na założeniu, że znaczna część zaliczek pobranych na poczet dostaw towarów lub usług, będzie zwracana w kolejnych okresach rozliczeniowych. Nie wydaje się, aby takie zdarzenia stanowiły duży odsetek zawieranych umów. Co więcej, w sytuacjach, jak opisana, regułą raczej wydaje się pobieranie zadatku, który nie podlega zwrotowi, jeżeli zamawiający rezygnuje z usługi.</p> <p>Nie można zgodzić się z negatywną opinią projektowanych rozwiązań. Będą one stanowiły istotne uproszczenie dla podatników, którzy ewidencjonują pobrane zaliczki na poczet dostaw towarów i usług za pomocą kasy fiskalnej. Rezygnacja z tego uproszczenia z powodu sytuacji wyjątkowej, marginalnej, jaką jest zwrot zaliczki, nie znajduje uzasadnienia.</p> <p>Należy się zgodzić z przedstawioną opinią, że zwrot zaliczki zaliczonej uprzednio do przychodów spowoduje obowiązek korekty przychodów za okres rozliczeniowy, w którym przychód ten powstał. Korekta będzie miała wpływ na zeznanie roczne. Należy zauważyć, że wszystkie zwroty mogą być dokonane jedną korektą. Jednocześnie należy wskazać, że skoro przy zwrotach towarów tak samo następuje obowiązek korekty przychodów w okresie rozliczeniowym w którym dokonano ich zaksięgowania, to zmiana zaproponowana przez creativefantasy.pl byłaby zmianą systemową, która nie jest możliwa na obecnym etapie projektu ustawy.</p>
<p>Art. 3 i 4 (ustawa o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawa o podatku dochodowym od osób prawnych) - zwolnienie z</p>	<p>NSZZ Solidarność</p>	<p>Pozytywnie oceniamy propozycję zwolnienia od podatku dochodowego od osób fizycznych świadczeń otrzymanych przez pracownika z tytułu organizowanego przez pracodawcę dowozu pracowników. Jednakże pragniemy zauważyć, iż zaproponowane zwolnienie ma obejmować wyłącznie dowóz pracowników autobusem w rozumieniu art. 2 pkt. 41 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, tj. pojazdem samochodowym przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą. Ograniczenie zwolnienia podatkowego do świadczeń związanych z dowozem autobusem oznacza, iż ze zwolnienia tego nie będą korzystać pracownicy zatrudnieni u mikroprzedsiębiorców, w szczególności</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Omawiana zmiana ma na celu zniesienie pewnego rodzaju ograniczenia, jakim jest ustalanie przychodu, dla zatrudniania pracowników, szczególnie z rejonów, na których uzyskanie pracy jest utrudnione. To w takich rejonach organizuje się dowóz pracowników środkami transportu zbiorowego. Rozszerzanie tej ulgi na inne sytuacje,</p>

<p>podatku dochodowego wartości świadczenia otrzymanego przez pracownika z tytułu dowozu do zakładu pracy organizowanego przez pracodawcę</p>		<p>rzemieślników, którzy przeważnie organizują dowóz jednego lub dwóch pracowników samochodem osobowym. Organizowanie transportu autobusem dla dowozu jednej lub dwóch osób jest ekonomicznie nieuzasadnione i w nadmierny sposób zwiększa koszty prowadzenia działalności gospodarczej. Ponadto należy wskazać, iż część pracodawców posiada już na stanie samochody osobowe, nabyte w celu organizowania dowozu pracowników. Dla tych pracodawców chęć objęcia pracowników zwolnieniem od podatku dochodowego od osób fizycznych świadczeń otrzymanych przez pracownika z tytułu organizowanego przez pracodawcę dowozu pracowników będzie się wiązała z dodatkowymi nakładami na wynajem, leasing czy zakup autobusu. Należy mieć wątpliwości by byli oni skłonni te wydatki ponieść. Dla osiągnięcia celu wskazanego w uzasadnieniu do projektu, jaki ma zostać osiągnięty poprzez wprowadzenie proponowanego rozwiązania tj. zapewnienie darmowego transportu przez pracodawcę dla podjęcia pracy w miejscu oddalonym od miejsca zamieszkania, zwolnieniem z podatku powinny zostać objęte świadczenia obejmujące wszelkie formy transportu. Z powyższych przyczyn wnosimy o objęcie zwolnieniem świadczeń otrzymanych przez pracownika z tytułu organizowanego przez pracodawcę dowozu pracowników, bez względu na rodzaj transportu.</p>	<p>które niewątpliwie mają miejsce, ale nie rozwiązują faktycznie żadnego problemu społecznego, nie znajduje uzasadnienia. Wydaje się bowiem, że problem z ewidencjonowaniem występuje tam, gdzie mamy do czynienia z dowozem większych grup pracowników. Natomiast dowóz pojedynczych pracowników samochodem osobowym nie jest co do zasady narażony na ryzyko stwierdzenia nieprawidłowości rozliczeń z tego tytułu.</p>
	<p>Fundacja MŚP Związek Rzemiosła Polskiego</p>	<p>Zwolnieniem winny być objęte również świadczenia otrzymane przez pracowników od zakładu pracy z tytułu uczestnictwa w imprezach integracyjnych, uroczystościach z okazji świąt. W celu ujednoczenia zasad postępowania, wyeliminowania niekorzystnych dla pracowników i pracodawców przepisów, należy je zmienić poprzez zwolnienie tych przychodów z podatku dochodowego.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona Kwestia świadczeń otrzymanych z tytułu uczestnictwa w imprezach integracyjnych itp. nie była przedmiotem założeń projektu ustawy. Przyjęcie tej propozycji wymaga dogłębnej analizy oceny skutków ewentualnej regulacji, która nie jest możliwa na obecnym etapie projektu ustawy.</p>
<p>Art. 3 i 4 (ustawa o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawa o podatku dochodowym od osób prawnych) - zwolnienie z podatku dochodowego wartości świadczenia bezpłatnej pomocy prawnej otrzymanego przez osobę</p>	<p>MF</p>	<p>Wprowadzenie oświadczeń jako warunku zastosowania wyłączenia z opodatkowania jest niezgodne z <i>załoženiami</i> przyjętymi przez Radę Ministrów (uwaga zgłoszona przez MSiT dot. oświadczeń została uwzględniona i wprowadzono do tekstu założeń słowo „dokument”). Ponadto wprowadzenie ww. warunku składania oświadczeń będzie rozdziło pole do nadużyć podatkowych. W proponowanej regulacji warunkiem braku opodatkowania jest tylko złożenie oświadczenia o określonej treści. Bez znaczenia pozostaje fakt, czy oświadczenie będzie zawierało prawdziwe dane, żaden bowiem przepis nie nakazuje weryfikacji jego treści i nie nakłada żadnych sankcji za nieprawidłowe dane w nim zawarte, co w konsekwencji oznacza brak podmiotu zobowiązanego do zapłaty podatku w sytuacji, gdy złożone oświadczenie będzie zawierało informacje całkowicie nieprawdziwe. Również składający takie oświadczenie nie będzie ponosił za to żadnej odpowiedzialności. Podkreślenia wymaga, że trochę inna jest konstrukcja i cel przepisów w innych ustawach, gdzie zastosowano możliwość złożenia oświadczeń. Po pierwsze, oświadczenie składane jest pod odpowiedzialnością karną do organu, który może je bez żadnych problemów zweryfikować (i weryfikuje z urzędu), po drugie w razie stwierdzenia fałszywego oświadczenia może zawiadomić właściwe organy ścigania. Ponadto, złożenie fałszywego oświadczenia zazwyczaj skutkuje utratą</p>	<p>Do dyskusji na konferencji uzgodnieniowej Na wstępie należy wskazać, że zaproponowane rozwiązanie ma na celu uregulowanie sytuacji, w których pomoc prawna nie jest udzielana w celach związanych z promocją świadczeniodawcy. Czyli w pozostałych przypadkach będzie obowiązywało prezentowane przez resort finansów stanowisko, że nieodpłatna pomoc prawna nie jest objęta zakresem ustawy o VAT, o ile wpisuje się w cel działalności gospodarczej prowadzonej przez podatnika. Odnosząc się do uwagi MF, rzeczywiście w wyniku uzgodnień na RM zamieniono wcześniej użyte określenie "oświadczenie" na "dokument", ale tylko z tych względów, aby ponownie rozważyć, czy oświadczenie będzie zabezpieczać świadczeniodawcę w przypadku złożenia przez</p>

<p>niezamożną</p> <p>i art. 21 (ustawa o podatku od towarów i usług) – w zakresie wyłączenia bezpłatnej pomocy prawnej z opodatkowania VAT</p>	<p>„<i>uprawnienia</i>”, o które dany podmiot się ubiega składając takie oświadczenie. Problemu tego nie rozwiązuje wprowadzenie np. odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia, ponieważ złożenie takiego oświadczenia drugiemu podmiotowi cywilnoprawnemu (a nie organowi) wydaje się być bezskuteczne i nie może rodzić skutków na gruncie prawa karnego. W takim układzie wyłączenie odpowiedzialności prawnika i osoby korzystającej z takiej pomocy uderza w budżet państwa – nie jest dopuszczalne tworzenie takich przepisów, które w sposób legalny umożliwiają obchodzenie opodatkowania.</p> <p>Zasadne jest także rozważenie, czy nie zachodzi konieczność doprecyzowania, że świadczenie to nie powinno obejmować spraw związanych z działalnością gospodarczą beneficjenta.</p> <p>Mając na uwadze powyższe stosunkowo najlepszym rozwiązaniem wydaje się przyjęcie zapisu:</p> <p>1) w art. 8 po ust. 2a dodaje się ust. 2b w brzmieniu: <i>„2b. Przepisu ust. 2 pkt 2 nie stosuje się do nieodpłatnego świadczenia pomocy prawnej na rzecz osoby, której przysługuje zasiłek stały albo okresowy na zasadach określonych w przepisach o pomocy społecznej i osoba ta pobiera taki zasiłek, na jej cele osobiste.”</i></p> <p>W odniesieniu do projektowanego ust. 2b art. 8 ustawy o VAT wskazać należy, iż kryteria dochodowe (również w zakresie uprawnienia do zasiłku stałego lub okresowego) określone są w <i>rozporządzeniu Rady Ministrów w sprawie zweryfikowania kryteriów dochodowych oraz kwot świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej</i> z dnia 17 lipca 2012 r. (Dz. U. z 2012 r. poz. 823), które jest wydawane co 3 lata, na podstawie art. 9 ust. 8 ww. ustawy o pomocy społecznej, a więc nie są zawarte w treści ustawy o pomocy społecznej, lecz w przepisach wykonawczych do ww. ustawy. W związku z powyższym proponuje się odwołanie do „<i>przepisów o pomocy społecznej</i>”.</p>	<p>świadczeniobiorcę nieprawdziwego oświadczenia. Należało również rozważyć, czy takim dokumentem nie powinno być zaświadczenie o uzyskiwaniu pomocy społecznej. W wyniku konsultacji MPiPS, RCL i również MF, oceniono, że konieczność uzyskiwania zaświadczenia byłaby niepotrzebnym obciążeniem, w tym finansowym, co kłóciłoby się z ideą zaproponowanego rozwiązania. W związku z tym zdecydowano o pozostawieniu oświadczenia, szczegółowo opisanego w ustawie (będzie zawierało nr i datę decyzji przyznającej pomoc socjalną), które ma być dokumentem, poświadczającym możliwość ubiegania się o bezpłatną pomoc prawną. Wydaje się, że nie ma potrzeby regulowania nakazu weryfikowania prawdziwości oświadczenia przez świadczeniodawcę i zawieranie klauzuli, że świadczeniobiorca jest świadomy odpowiedzialności karnej za złożone oświadczenia niezgodnie z prawdą, gdyż podatnik udzielający porady nie miałby możliwości weryfikowania tego oświadczenia. Takie możliwości posiada zaś organ podatkowy, który w toku ewentualnej kontroli będzie mógł dokonać sprawdzenia rzetelności danych zawartych w oświadczeniu. Obowiązek złożenia oświadczenia pełniłby rolę prewencyjną aby nie nadużywać tej instytucji w nieuprawniony sposób.</p> <p>Nie wydaje się także zasadne doprecyzowywanie przepisów, że świadczenie to nie powinno obejmować spraw związanych z działalnością gospodarczą beneficjenta, gdyż nieważne jest jakiej porady potrzebuje (z jakiej dziedziny życia) i z jakiego tytułu beneficjent uzyskuje dochody, istotne jest, że uzyskiwane przez niego dochody są tak niskie, że korzysta on z pomocy społecznej.</p> <p>Nie wydaje się, aby zmiana przepisu zaproponowana przez MF w sposób istotny wpływała na cel wprowadzanego rozwiązania.</p>
--	--	--

	MAiC	Użyte w treści przepisu 117a) słowa „czytelny podpis” wykluczają możliwość złożenia oświadczenia w postaci elektronicznej. Dlatego też proponuję przerehabilitować przepis w sposób, który umożliwił będzie złożenie oświadczenia zarówno w postaci papierowej jak i elektronicznej.	Uwaga do dyskusji na konferencji uzgodnieniowej
	Konfederacja Lewiatan	Warunkiem skorzystania ze zwolnienia będzie złożenie podmiotowi świadczącemu pomoc prawną oświadczenia, w którym osoba korzystająca z pomocy stwierdzi, iż jest uprawniona i jednocześnie pobiera zasiłek na zasadach określonych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej. Warunek ten mocno zawęży grono odbiorców (tylko do osób aktualnie uprawnionych do świadczeń socjalnych). Bardziej obiektywnym kryterium kwalifikującym osoby do objęcia przedmiotowym zwolnieniem byłoby np. ustalenie progu dochodu na członka rodziny, który pozwalałby skorzystać z dobrodziejstwa przedmiotowego zwolnienia (nie każda osoba uboga, korzysta z pomocy społecznej).	Uwaga częściowo uwzględniona Rzeczywiście propozycja przepisu zawęży grono odbiorców, jednakże należało przyjąć takie rozwiązanie, które będzie zaadresowane wyłącznie do osób, których sytuacja materialna nie pozostawia wątpliwości co do zasadności wsparcia. Jednocześnie regulacja prawna powinna być zbudowana wyłącznie poprzez wskazanie w dyspozycji przepisu obiektywnych kryteriów. Takim obiektywnym kryterium jest korzystanie pomocy społecznej. Przyjęcie innych kryteriów byłoby, niemożliwym do zweryfikowania. Jednocześnie, tak jak wskazano powyżej, regulacja ta jest jedynie uzupełniająca do obowiązujących w tym zakresie przepisów, że nieodpłatna pomoc prawna nie jest objęta zakresem ustawy o VAT, o ile wpisuje się w cel działalności gospodarczej prowadzonej przez podatnika. Aby poszerzyć grono osób, do których będą mogły mieć zastosowanie wprowadzane regulacje, MG proponuje dodanie do tej grupy osoby pobierające zasiłki rodzinne na podstawie ustawy o świadczeniach rodzinnych. Takie świadczenia również przyznawane są na podstawie decyzji, tak jak zasiłek stały czy okresowy.
	NSZZ Solidarność	Pozytywnie oceniamy propozycję zwolnienia od podatku dochodowego od osób fizycznych oraz z podatku od towarów i usług otrzymanych nieodpłatnych świadczeń z tytułu pomocy prawnej. Równocześnie pragniemy wskazać, iż projektowanym zwolnieniem zostaną objęte wyłącznie osoby korzystające z pomocy społecznej. Należy podkreślić, iż oprócz osób korzystających z pomocy społecznej jest jeszcze duża grupa osób o dochodach nie pozwalających na korzystanie z odpłatnej pomocy prawnej. Kryteria zwolnienia są zbyt rygorystyczne. Ustawodawca powinien zwolnić z podatku dochodowego od osób fizycznych i podatku od towarów i usług każdą doraźną bezpłatną pomoc prawną, niezależnie od statusu osób korzystających. Pomocy prawnej <i>pro bono</i> udzielają prawnicy, którzy sami najlepiej ocenią konkretne sytuacje. Skoro w ich ocenie dana sytuacja uzasadnia udzielenie pomocy <i>pro</i>	Uwaga nieuwzględniona Propozycja nie może być przyjęta, gdyż nie ma możliwości wprowadzenia zwolnienia w podatku dochodowym, którego stosowanie będzie uzależnione jedynie od subiektywnego osądu osoby udzielającej świadczenia. Dodawany pkt 117a w art. 21 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, zawierający zwolnienie podatkowe dla bezpłatnej pomocy prawnej, nie jest ograniczony limitem

	<p><i>bono</i>, co wiąże się rezygnacją w interesie publicznym z wynagrodzenia na rzecz osób, których na te usługi nie stać, to Państwo w tym samym interesie publicznym powinno odstąpić od pobrania podatku z udzielonego przysporzenia. W ślad za powyższym, za zbyt rygorystyczny oceniamy również sposób udokumentowania zwolnienia w postaci złożenia oświadczenia o uprawnieniu i pobieraniu zasiłku stałego albo okresowego. Podkreślenia wymaga, iż prawnik nie będzie miał ani obowiązku ani prawnej możliwości weryfikowania prawdziwości złożonych oświadczeń. Zmuszony natomiast będzie do momentu przedawnienia zobowiązania podatkowego owe oświadczenia gromadzić i przechowywać na wypadek kontroli organów podatkowych. Trudno zatem mówić o realnych ułatwieniach wykonywania działalności gospodarczej. W przypadku wejścia w życie przepisów w brzmieniu proponowanym w projekcie ustawy, na niekorzyść mogą zmienić się zasady opodatkowania nieodpłatnych porad prawnych w stosunku do osób nieuprawnionych do świadczeń opieki społecznej. W praktyce funkcjonuje pogląd wyrażony przez MF w Informacji nt. stosowania przepisów ustawy o podatku dochodowym od towarów i usług w odniesieniu do nieodpłatnego świadczenia usług pomocy prawnej, iż nieodpłatna pomoc prawna nie jest objęta zakresem ustawy o podatku od towarów i usług, o ile jej świadczenie wpisuje się w cel działalności gospodarczej prowadzonej przez świadczącego ją podatnika. Dodanie do ustawy o podatku od towarów i usług przepisu, który wyraźnie wyłączy opodatkowanie nieodpłatnych porad prawnych tylko do określonej grupy osób może spowodować chęć opodatkowania przez organy podatkowe nieodpłatnej pomocy prawnej świadczonej na rzecz innych podmiotów nie objętych zwolnieniem, a które nie są w stanie ponieść kosztów pomocy prawnej, co ostatecznie może przynieść więcej szkody niż pożytku.</p>	<p>kwotowym, a zatem może obejmować również pomoc, której realna wartość jest wysoka. Nie wydaje się celowe ograniczanie tej kwoty, ale w konsekwencji wymaga to wyraźnego zaadresowania omawianej normy prawnej wyłącznie do osób, których sytuacja materialna nie pozostawia wątpliwości co do zasadności wsparcia. Mając powyższe na uwadze, proponowana regulacja powinna być zbudowana wyłącznie poprzez wskazanie w dyspozycji przepisu obiektywnych kryteriów.</p>
Fundacja Akademia Iuris	<p>Należy zaproponować uzupełnienie projektowanych zmian w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych o zmianę w art. 11 tej ustawy i dodanie po ust. 2b kolejnego ust. 2c w brzmieniu: <i>"2c. Nie ustala się wartości pieniężnej nieodpłatnych świadczeń z tytułu pomocy prawnej (...)"</i>.</p> <p>Powyższa regulacja pozwoli nie ustalać przychodu beneficjenta pomocy, a świadczeniodawca nie będzie zobowiązany do składania informacji PIT-8C.</p> <p>Zaproponowany w projekcie ustawy sposób definiowania niezamożności („ubóstwa” według art. 7 pkt 1 ustawy o pomocy społecznej) powoduje, że adresatem ustawy staje się bardzo ograniczona grupa osób, a w rezultacie – znaczenie społeczno-gospodarcze projektowanych zmian będzie niewielkie, wręcz będzie ograniczać uprawnienia wynikające z ustawy o pomocy społecznej i jej art. 46. W pierwszym rzędzie należy zauważyć, że regulacja zawarta w art. 21 ust. 1 pkt 117a zmienianej ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych jest adresowana do dwóch konkretnych kategorii osób niezamożnych, tj. osób pobierających zasiłki stałe i okresowe z pomocy społecznej. Należy podnieść zasadnicze zastrzeżenie do rozwiązania polegającego na zwolnieniu od podatku dochodowego osób, które przeciw z reguły nie</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Zaproponowane przez Fundację zmiany pozwalające na rozszerzenie kręgu adresatów mogących korzystać z bezpłatnej pomocy prawnej nie mogą zostać uwzględnione z uwagi na trudności z weryfikacją tak ogólnie sformułowanych kryteriów. W pierwszej propozycji zaproponowano, że nie ustala się wartości pieniężnej nieodpłatnych świadczeń z tytułu pomocy prawnej otrzymanej przez osoby i rodziny, które mają trudności lub które oświadczają, że potrzebują wsparcia w rozwiązywaniu swoich problemów życiowych, bez względu na posiadany dochód. Propozycja alternatywna odwołuje się do osiągnięcia przez osobę minimalnego wynagrodzenia. Obie propozycje posługują się pojęciami bardzo nieostrymi, a zatem weryfikacja wskazanych kryteriów byłaby bardzo</p>

	<p>osiągają dochodów podlegających opodatkowaniu. Jakie jest <i>ratio legis</i> tej propozycji? Uzasadnienie projektu ustawy nie odnosi się do tej kwestii.</p> <p>Należy zauważyć, że ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, oprócz zasiłku stałego i okresowego, w art. 36 pkt 1 w grupie świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej przewiduje również inne rodzaje świadczeń (np. zasiłek celowy czy zasiłek celowy specjalny). Kryterium ubóstwa poprzez wybór tylko dwóch rodzajów świadczeń z szerokiej grupy świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej oraz pominięcie grupy osób uprawnionych do świadczeń niepieniężnych z pomocy społecznej (art. 36 pkt 2 ustawy o pomocy społecznej) budzi wątpliwości w świetle konstytucyjnych zasad sprawiedliwości społecznej oraz równego traktowania obywateli przez władze publiczne. Według jakiego obiektywnego kryterium proponuje się uprzywilejować osoby pobierające zasiłek stały albo okresowy z pomocy społecznej w stosunku do pozostałych osób niezamożnych pobierających inne rodzaje świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej oraz osób uprawnionych do świadczeń niepieniężnych z pomocy społecznej?</p> <p>Jeżeli nawet dla projektowanych założeń decydująca miałaby być ich strona pragmatyczna, tj. łatwość dla organów państwa sprawdzenia, w ramach współpracy organów podatkowych z organami pomocy społecznej, prawdziwości oświadczeń składanych świadczeniobiorcy przez osoby korzystające z bezpłatnej pomocy prawnej, to poddajemy w wątpliwość, czy przepisy art. 3 pkt 2 i art. 21 pkt 1 projektu ustawy realizują intencje projektodawców wyrażone w uzasadnieniu projektu ustawy.</p> <p>Dane statystyczne dotyczące działalności Fundacji w zakresie bezpłatnego poradnictwa prawnego dla osób niezamożnych pozwalają naszym zdaniem szacować, że projektowane przepisy obejmą mniej niż 10 % osób korzystających z pomocy prawnej udzielanej przez wolontariuszy, a projektowane zmiany w prawie podatkowym zakładają uprzywilejowanie bardzo wąskiej grupy osób ubogich. Z nowych regulacji zostanie natomiast wykluczona rzesza osób niezamożnych, nie będących w stanie ponieść kosztów pomocy prawnej bez uszczerbku w utrzymaniu siebie i rodziny, choć nie legitymujących się decyzją administracyjną o przyznaniu świadczenia z pomocy społecznej.</p> <p>Dodając jeszcze fakt bardzo niskiego kryterium dochodowego przyznawania świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej pomoc prawna będzie przyznawana jedynie osobom żyjącym w głębokim ubóstwie, których dochody oscylują wokół kwoty ogłaszanej jako minimum egzystencji szacowane przez Instytut Pracy i Spraw Socjalnych (tzw. granica skrajnego ubóstwa). W 2012 roku wskaźnik ten dla czteroosobowej rodziny (dwoje dorosłych i dwoje dzieci) wyniósł 433 zł na osobę. Instytut wskazuje, że takie dochody pozwalają jedynie zapewnić najbardziej podstawowe potrzeby życiowe - wyżywienie i utrzymanie mieszkania.</p> <p>Rozumiejąc trudności towarzyszące ukształtowaniu efektywnych instrumentów prawnych służących zagwarantowaniu osobom niezamożnym bezpłatnej pomocy prawnej, w szczególności jeżeli chodzi o stworzenie mechanizmów zapobiegających nadużywaniu tej pomocy, pragniemy jednak zauważyć, że zaproponowany model rozwiązań nie jest</p>	<p>trudna (w zasadzie niemożliwa), do dokonania. Jak już wskazano wcześniej, przy rozważaniu kształtu omawianej regulacji brano pod uwagę stopień uciążliwości, czasochłonność i dodatkowe koszty (np. w postaci uzyskania z urzędu skarbowego zaświadczenia o dochodach), które musiałby ponieść świadczeniobiorca aby potwierdzić prawo do skorzystania z takiej pomocy. Rozwiązaniem najkorzystniejszym i jednocześnie najtańszym jest, w ocenie MG, wykorzystanie spełniania przez osobę niezamożną już potwierdzonych, w drodze decyzji administracyjnej, kryteriów. Ponadto należy poinformować, że MPiPS zwróciło uwagę wszystkim resortom, że minimalne wynagrodzenie ma wyłącznie charakter miernika dolnej granicy wysokości wynagrodzenia pracownika i nie powinno być wykorzystane w procesach legislacyjnych jako miernik do ustalania różnego rodzaju świadczeń czy opłat.</p> <p>Jednocześnie należy wskazać, że zaproponowana przez Fundację regulacja nie odpowiada systematyce ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, która posługuje się katalogiem zwolnień przedmiotowych, aby uzyskać efekt w postaci braku obowiązku podatkowego w odniesieniu do danego przychodu/dochodu.</p> <p>Dodatkowo należy wskazać, że przepis art. 42a ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych nie nakłada obowiązku sporządzania informacji w zakresie dochodów (przychodów) wymienionych w art. 21 tej ustawy, a zatem w tych przypadkach, które będą uprawniały do zastosowania nowego zwolnienia (dodawanego omawianym projektem rządowym do ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych w pkt 117a w art. 21 ust. 1) nie wystąpi obowiązek wystawiania informacji PIT-8C. Obawy Fundacji nie są więc uzasadnione.</p> <p>Jednocześnie, jak wskazano wyżej projektowane przepisy są jedynie uzupełnieniem do istniejących,</p>
--	---	--

	<p>komplementarny ani wystarczająco elastyczny.</p> <p>Naszym zdaniem najkorzystniejszym z punktu widzenia praktyki nieodpłatnego poradnictwa prawnego i potrzeb beneficjentów jest określenie adresatów przepisów poprzez formę klauzuli generalnej:</p> <p>Przykładowo na wzór art. 46 ustawy o pomocy społecznej:</p> <p><i>poradnictwo specjalistyczne, w szczególności prawne, psychologiczne i rodzinne, jest świadczone osobom i rodzinom, które mają trudności lub wykazują potrzebę wsparcia w rozwiązywaniu swoich problemów życiowych, bez względu na posiadany dochód,</i></p> <p>bądź klauzula o następującej treści:</p> <p><i>osoby które nie są w stanie ponieść kosztów pomocy prawnej bez uszczerbku w utrzymaniu siebie i rodziny.</i></p> <p>Jako przykład stosowania artykułu 46 ustawy o pomocy społecznej w praktyce możemy podać przyznawanie na podstawie tego przepisu dotacji dla organizacji pozarządowych przez samorzady (np. miasto Warszawa w tzw. konkursie wieloletnim na poradnictwo specjalistyczne na lata 2012-2015). Po licznych wspólnych rozmowach przedstawicieli Urzędu Miasta z organizacjami pozarządowymi (m.in. w czasie spotkań Komisji Dialogu ds. Poradnictwa Specjalistycznego przy Biurze Pomocy i Projektów Społecznych) ustalono, że nie da się ustanowić kryterium, które dałoby się w łatwy sposób weryfikować a do tego zapewnić dostęp do pomocy wszystkim faktycznie potrzebującym.</p> <p>Innym przykładem z praktyki jest działalność organizacji pozarządowych specjalizujących się w pomocy prawnej ubogim, które posiłkują się klauzulami generalnymi (np. Studenckie Poradnie Prawne, Biura Porad Obywatelskich, nasza Fundacja oraz liczne inne organizacje).</p> <p>Jak widać, takie klauzule sprawdzają się nie powodując wysokich kosztów weryfikacji zamożności klienta.</p> <p>Innym rozwiązaniem, które nie ograniczałoby krzywdząco dostępu do poradnictwa prawnego określonym grupom społecznym, jest ustanowienie skonkretyzowanego, ale jednocześnie szerszego kryterium dochodowego, niż proponowane w projekcie – kryterium opartego na wynagrodzeniu minimalnym, np.:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Przyznanie prawa do pomocy prawnej osobie samotnie gospodarującej, której dochód jest niższy od 150% minimalnego wynagrodzenia (brzmienie przepisu patrz pkt IV). 2. Odpowiednio - osobie będącej w rodzinie, jeśli jej dochód nie przekracza ogłoszonego w danym roku wynagrodzenia minimalnego (brzmienie przepisu patrz pkt IV). <p>W miejsce oświadczenia przewidzianego w projekcie w zmienianym ust. 34 art. 21 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych byłoby odbierane oświadczenie o spełnianiu przewidzianego wyżej kryterium.</p> <p>Jednocześnie należy zwrócić uwagę na fakt, że z art. 3 pkt 2 i art. 21 pkt 1 projektu ustawy pośrednio wynika dla świadczeniodawców nowy obowiązek, tj. obowiązek przechowywania</p>	<p>które będą mogły być zastosowane w pozostałych przypadkach.</p> <p>Odnosnie obowiązku przechowywania dokumentów, należy poinformować, że zgodnie z art. 86 Ordynacji podatkowej podatnicy są zobowiązani do przechowywania dokumentów do czasu upływu okresu przedawnienia zobowiązania podatkowego, czyli przez 5 lat licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności podatku.</p>
--	--	---

		<p>oświadczeń potwierdzających korzystanie przez świadczeniobiorców z pomocy społecznej. Ze względu na obowiązujące zasady ochrony danych osobowych obowiązek przechowywania tych oświadczeń przez świadczeniodawców, oraz okres przechowywania, powinien wprost wynikać z ustawy.</p> <p>Zamiast proponowanej w projekcie zmiany w art. 21 pkt 117a ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych opowiadamy się za wprowadzeniem ust. 2c w art. 11 tej ustawy w brzmieniu:</p> <p>Regulacja preferowana: „2c Nie ustala się wartości pieniężnej nieodpłatnych świadczeń z tytułu pomocy prawnej otrzymanej przez osoby i rodziny, które mają trudności lub które oświadczają, że potrzebują wsparcia w rozwiązywaniu swoich problemów życiowych, bez względu na posiadany dochód”.</p> <p>Regulacja alternatywna: „2c. Nie ustala się wartości pieniężnej nieodpłatnych świadczeń z tytułu pomocy prawnej otrzymanej przez:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) osobę samotnie gospodarującą, której dochód jest niższy od 150% minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalonego na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679, z 2004 r. Nr 240, poz. 2407 oraz z 2005 r. Nr 157, poz. 1314); 2) osobę w rodzinie, w której dochód na osobę nie przekracza minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalonego na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679, z 2004 r. Nr 240, poz. 2407 oraz z 2005 r. Nr 157, poz. 1314).”. <p>Analogiczne zastrzeżenia należy zgłosić do art 21 i zmiany w art 8 ustawy o VAT przez dodanie nowego ust 2b (regulacja zbieżna ze zmianą w art. 21 pkt 117a ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych).</p> <p>Podkreślamy, że istniejący od wielu lat niedostatek systemu pomocy prawnej wyróżnia negatywnie Polskę na tle rozwiązań funkcjonujących w tym zakresie w innych krajach europejskich. Tym bardziej wspieramy kierunek działań podjęty przez Rząd. W szczególności istotne jest szybkie zniesienie sztucznych barier podatkowych, które obciążają działalność prawników <i>pro bono</i>, zniechęcają do pomocy ubogim i – co bardzo ważne – stwarzają ryzyko podatkowe dla samych ubogich - odbiorców pomocy.</p>	
	Krajowa Rada Izb Rolniczych	<p>Mamy zastrzeżenia do art. 21 ust.1 pkt. 117a niniejszej ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Sugerujemy zapis: <i>117a) wartość nieodpłatnego świadczenia z tytułu pomocy prawnej lub innej formy doradztwa</i> Wiele osób otrzymuje bezpłatne porady prawne w różnym zakresie i o różnym charakterze, niewyobrażalnym jest aby każdy kto bezpłatnie otrzyma pomoc lub też tym bardziej ten kto jej</p>	Uwaga nieuwzględniona - j.w.

		<p>udzielił robił pełne dokumentacje takiej sprawy i rozliczał się z „dobroci serca” (jak to reguluje dodany ust.34). Stąd należy wykreślić ust 34, niepotrzebna biurokracja.</p>	
<p>Art. 5 (ustawa o gwarantowanych przez Skarb Państwa ubezpieczeniach eksportowych)</p>	<p>MF, KUKA</p>	<p>Spełnienie przez eksportera wymogu polskości eksportowanych towarów jest jednym z głównych, koniecznych warunków objęcia kontraktu ubezpieczeniem ze wsparciem Skarbu Państwa. Wielokrotne próby doprowadzenia do zmian regulacji zawartych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 6 sierpnia 2001 r. w sprawie maksymalnego procentowego udziału składników pochodzenia zagranicznego w eksportowanym w ramach kontraktu eksportowego produkcie finalnym, umożliwiającemu uznanie tego produktu za krajowy (Dz. U. Nr 101, poz. 1097), usuwające jego praktyczne niejasności, wychodzące naprzeciw oczekiwaniom zgłaszanym przez eksporterów i banków finansujących, szybko zmieniającym się realiom gospodarczym, okazały się bezskuteczne przede wszystkim z powodu zbyt wąskiej delegacji ustawowej i wynikającej z tego niemożności przeprowadzenia zmian uregulowań przedmiotowej materii.</p> <p>W powyższym kontekście, oczekiwana od dłuższego czasu zmiana ww. delegacji ustawowej w przedstawionym do zaopiniowania brzmieniu może okazać się niewystarczająca w przyszłości. Istnieć bowiem będzie ryzyko ponownego rozważania zmian ustawowych w wyniku „zbyt wąskiej” delegacji ustawowej rozporządzenia w przyszłości w celu zapewnienia polskim eksporterom równoważnych warunków konkurencji na rynkach eksportowych.</p> <p>Na pierwszym miejscu należy wskazać, że proponowana delegacja utrzymuje obecne podejście do regulacji krajowości, a jej zakres wciąż dotyczy maksymalnego procentowego udziału składników pochodzenia zagranicznego w eksportowanym w ramach kontraktu eksportowego produkcie finalnym, uzupełniając jedynie wytyczne. Natomiast konieczną i pożądaną zmianą jest zapewnienie delegacji niezbędnej elastyczności.</p> <p>Regulacje dotyczące spełnienia wymogu „krajowości” produktów lub usług są jednym z ważniejszych elementów w systemach wspierania eksportu. Oficjalne wsparcie agencji kredytów eksportowych (ECA) obwarowane jest szeregiem międzynarodowych regulacji (consensus OECD określający podstawowe zasady i minimalne stawki w ubezpieczeniach średnio – i długoterminowych, Komunikat Komisji do państw członkowskich w sprawie zastosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do krótkoterminowego ubezpieczenia kredytów eksportowych komunikat, dyrektywy Rady UE, regulacje dotyczące wpływu projektu na środowisko i prawa człowieka, regulacje dotyczące zrównoważonego kredytowania, obwieszczenie w sprawie gwarancji, pomocy publicznej, etc). Tak więc, funkcjonując w rzeczywistości, w której pole do konkurowania jest coraz węższe, coraz mocniej regulowane, kryterium krajowości staje się ważnym elementem realizacji przez poszczególne kraje polityki wspierania eksportu.</p> <p>Kontakty KUKA S.A. z innymi rządowymi agencjami ubezpieczeń kredytów eksportowych wskazują, iż agencje te stosują różne kryteria, pozwalające na ocenę, czy dany produkt jest produktem krajowym. Kryteria te sprowadzają się nie tylko do kalkulacji maksymalnego udziału składników pochodzenia zagranicznego, aby móc uznać dany produkt za krajowy, ale</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona</p> <p>Zostanie zaproponowane nowe brzmienie art. 5 ustawy o gwarantowanych przez Skarb Państwa ubezpieczeniach eksportowych, w zakresie zasad ustalania udziału składników pochodzenia krajowego i zagranicznego oraz kryteriów uznania produktów za krajowy.</p> <p>Nowe brzmienie art. 8 ustawy o gwarantowanych przez Skarb Państwa ubezpieczeniach eksportowych:</p> <p>1. (skreślony).</p> <p>2. <i>Minister właściwy do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określa, w drodze rozporządzenia:</i></p> <ol style="list-style-type: none"> 1) <i>maksymalny procentowy udział składników pochodzenia zagranicznego w eksportowanym w ramach kontraktu eksportowego produkcie finalnym, umożliwiającemu uznanie tego produktu za krajowy, uwzględniający różnicowanie w zależności od rodzaju produktów i usług lub długości okresu kredytowania,</i> 2) <i>inne, poza określonym w pkt 1, kryteria uznania produktu finalnego za produkt krajowy,</i> 3) <i>zasady ustalenia tego udziału,</i> 4) <i>sposób dokumentowania pochodzenia produktów i usług,</i> 5) <i>sposób oceny wypełnienia kryteriów określonych w punktach powyższych w przypadku zaistnienia w trakcie realizacji kontraktu eksportowego zdarzeń mających wpływ na krajowe pochodzenie produktu lub usługi, lub niezrealizowaniem kontraktu w całości,</i> <p><i>uwzględniając potrzebę zapewnienia należytego wspierania eksportu krajowych towarów i usług.</i></p>

		<p>biorą również pod uwagę inne czynniki, także w zależności od rodzaju eksportowanych produktów i usług czy charakterystyki kontraktu eksportowego (sprzedaż w kredycie krótkoterminowym i w kredycie średnio i długoterminowym).</p> <p>W związku z powyższym, zasadniczym celem wprowadzenia nowej delegacji ustawowej powinno być wprowadzenie jak największej elastyczności nowej regulacji dotyczącej ustalania krajowości produktu i usługi. Nowa delegacja powinna stanowić instrument regulacyjny pozwalający w adekwatny sposób reagować na zmiany w coraz szybciej zmieniającym się otoczeniu gospodarczym. Równocześnie powinna pozwolić nadążać za zmianami podejścia do kryterium „krajowości” wprowadzonych przez inne rządowe agencje ubezpieczeń kredytów eksportowych, aby nie dopuścić do sytuacji, gdzie polscy eksporterzy będą w niekorzystnej sytuacji konkurencyjnej wobec eksporterów z innych krajów.</p> <p>Obecna propozycja delegacji ustawowej pozostawia natomiast jako zasadnicze kryterium maksymalny procentowy udział składników pochodzenia zagranicznego w eksportowanym w ramach kontraktu eksportowego produkcie finalnym, co zawęży sposoby określania krajowości, które można przyjąć w rozporządzeniu.</p> <p>Dlatego proponujemy bezpiecznie szerokie sformułowanie tytułu rozporządzenia: <i>„rozporządzenie w sprawie kryteriów i sposobu ustalania krajowego pochodzenia produktów i usług”</i>, a kwestia udziału składników krajowych i składników zagranicznych w produktach i usługach powinna być wskazana w delegacji ustawowej jako jedna z okoliczności, które minister właściwy do spraw gospodarki powinien wziąć pod uwagę formułując treść <i>rozporządzenia w sprawie kryteriów i sposobu ustalania krajowego pochodzenia produktów i usług</i>.</p> <p>Delegacja dla ministra do wydania rozporządzenia powinna umożliwić uwzględnienie również zróżnicowania poziomu krajowości produktu i usług w zależności od rodzaju kontraktu eksportowego. W zależności bowiem od jego rodzaju, przeciętny poziom składników pochodzenia zagranicznego kształtuje się na odmiennym poziomie. Przykładowo, dla usług budowlanych udział ten jest z reguły wyższy, z uwagi na stosunkowo wysoki udział kosztów lokalnych w typowej eksportowej usłudze budowlanej.</p> <p>Proponujemy wskazanie w wytycznych dotyczących treści rozporządzenia, że minister właściwy do spraw gospodarki określi kryteria i sposób ustalenia krajowego pochodzenia produktów i usług, mając na względzie okoliczności związane także z „zróżnicowaniem udziału składników krajowych i składników zagranicznych w zależności od rodzaju produktów i usług”. Propozycja odnośnie treści delegacji ustawowej przedstawia się następująco:</p> <p><i>„Minister właściwy do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, kryteria i sposób ustalenia krajowego pochodzenia produktów i usług, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 5 oraz art. 6 pkt 1 i 3, mając na względzie okoliczności związane z:</i></p> <ol style="list-style-type: none"> <i>1) pochodzeniem produktów i usług;</i> <i>2) zróżnicowaniem udziału składników krajowych i składników zagranicznych w zależności</i> 	
--	--	--	--

		<p><i>od rodzaju produktów i usług;</i></p> <p>3) <i>wydobywaniem lub wytwarzaniem składników;</i></p> <p>4) <i>udokumentowaniem krajowego pochodzenia produktów i usług;</i></p> <p>5) <i>zaistnieniem w trakcie realizacji kontraktu eksportowego, niezależnych od przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 6 pkt 1, i których ten przedsiębiorca nie mógł przewidzieć w momencie zawierania kontraktu eksportowego, zdarzeń mających wpływ na krajowe pochodzenie produktu lub usługi;</i></p> <p>6) <i>niezrealizowaniem kontraktu eksportowego w całości.”</i></p>	
Art. 6 (ustawa o statystyce publicznej)	GUS	<p>Uwaga w zakresie OSR:</p> <p>GUS proponuje uzupełnienie zapisu w OSR wskazując, że po stronie statystyki rozwiązanie to oznaczać będzie konieczność oszacowania statystyk dla tej grupy podmiotów lub prezentacji danych bez jednostek „nowopowstałych”.</p>	Uwaga uwzględniona – OSR zostanie uzupełniony o wskazane sformułowanie
	OPZZ	<p>OPZZ negatywnie ocenia plan zwolnienia mikroprzedsiębiorstw z obowiązku przekazywania danych statystycznych na początku prowadzenia przez nich działalności gospodarczej. Informacje związane z funkcjonowaniem mikroprzedsiębiorstw ujęte w ramy statystyki publicznej stanowią istotny punkt odniesienia dla proponowanych zmian legislacyjnych wpływających na poprawę funkcjonowania ich otoczenia czy uruchamiania programów dedykowanych tej grupie firm. Ze względu na to, że Główny Urząd Statystyczny koncentruje swoje badania na przedsiębiorstwach zatrudniających od 9 pracowników zwykle odczuwalny jest niedostatek danych związanych z działalnością mikroprzedsiębiorstw powodujący konieczność przeprowadzania dodatkowych badań przez instytucje publiczne lub działań intuicyjnych sprzyjających niedopasowaniu zaplanowanych działań czy regulacji prawnych do potrzeb mikroprzedsiębiorstw. Informacja o funkcjonowaniu mikroprzedsiębiorstw ma tym bardziej istotne znaczenie, jeśli weźmiemy pod uwagę liczbę tych podmiotów w ogólnej liczbie podmiotów prowadzących działalność gospodarczą.</p>	Uwaga nieuwzględniona Propozycja MG ma na celu zmniejszenie obciążeń administracyjnych ponoszonych przez mikroprzedsiębiorców w początkowym okresie ich funkcjonowania. Wydaje się, że dane pozyskiwane w tym okresie nie stanowią miarodajnego materiału statystycznego, z uwagi na krótki okres działalności tych podmiotów oraz ich dynamiczną i niepewną sytuację w początkowym okresie funkcjonowania. Jednocześnie należy mieć na uwadze, że część danych dostępna jest w rejestrach publicznych, np. CEIDG.
	Krajowa Rada Izb Rolniczych	<p>W obecnej chwili obowiązki statystyczne stanowią znaczące obciążenie dla przedsiębiorców szczególnie zaś dla mikroprzedsiębiorców w początkowym okresie ich działalności.</p> <p>Rodzi się pytanie dlaczego propozycja obejmuje zwolnienie tylko przez pierwszy rok.</p>	Uwaga nieuwzględniona Pierwotne założenia zakładały zwolnienie z obowiązków statystycznych w okresie dłuższym niż rok. Propozycja obejmująca tylko pierwszy rok wynika z uzgodnienia z GUS, tak aby nie pozbawić organu statystycznego dostępu do informacji i nie obniżyć wiarygodności oraz jakości danych statystycznych.
Art. 7 (ustawa o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre	MF	<p>Propozycja preredagowania oraz uzupełnienia uzasadnienia w następujący sposób: (...) „<i>Zmiana polega na wyłączeniu z przepisów ustawy o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne działalności poręczeniowo - gwarancyjnej prowadzonej przez podmioty gospodarcze (wykreślenie z zakresu podmiotowego art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy podmiotów stricte gospodarczych, o których mowa w lit. b), c) i lit. d)), w tym zniesienie obowiązku (wynikającego z art. 34 ustawy o poręczeniach i gwarancjach</i></p>	Uwaga uwzględniona – uzasadnienie zostanie preredagowane i uzupełnione

osoby prawne		<p>udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne) przekazywania ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych półrocznych informacji o: liczbie i wartości udzielonych poręczeń i gwarancji, aktualnym stanie należności i zobowiązań z tytułu udzielonych poręczeń i gwarancji, podmiotach na rzecz których oraz za zobowiązania których poręczenia lub gwarancje zostały udzielone, oraz przeznaczeniu kwot objętych poręczeniem lub gwarancją, przebiegu dochodzenia wierzytelności powstałych w związku z wykonaniem udzielonych poręczeń i gwarancji, które będzie dotyczyło:</p> <ul style="list-style-type: none"> - spółek handlowych, w których akcje (udziały) stanowiące własność Skarbu Państwa przekraczają połowę kapitału zakładowego, - spółdzielni, w których wartość udziałów stanowiących własność Skarbu Państwa przekracza połowę funduszu udziałowego, - osób prawnych, w których akcje (udziały) stanowiące własność Skarbu Państwa lub osób prawnych, o których mowa w lit. b-c, przekraczają połowę kapitału zakładowego lub funduszu udziałowego. <p>Jednocześnie przepisom ustawy, w tym ww. obowiązkowi sprawozdawczemu w dalszym ciągu będą podlegać podmioty określone w art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy w lit. a) i e), tj.:</p> <ul style="list-style-type: none"> - państwowe osoby prawne utworzone w drodze ustawy, - fundacje, w których fundatorami są osoby prawne, o których mowa w lit. a. <p>Wyłączenie ww. podmiotów gospodarczych spod szczegółowych przepisów ustawy regulujących kwestię udzielanych przez nie poręczeń i gwarancji, nie stanowi zagrożenia dla funkcjonowania tych podmiotów, gdyż problematykę tę regulują w ogólnym zakresie, w przypadku poręczeń przepisy kodeksu cywilnego, natomiast w przypadku gwarancji przepisy prawa bankowego.</p> <p>Nie stanowi również zagrożenia uchylenie przepisów regulujących kwestie ograniczeń tej działalności, w przypadku których do udzielania tego typu zabezpieczeń wymagana była zgoda Ministra Finansów, gdyż działalność ta, jeśli jest prowadzona przez ww. podmioty, jest podejmowana na własny rachunek, co nie obciąża bezpośrednio budżetu państwa, lecz stanowi zobowiązanie podejmowane w ciężar środków jakimi są kapitały własne tych jednostek i w tym zakresie funkcjonują odpowiednie przepisy (np. z zakresu Kodeksu spółek handlowych), które w odpowiedni sposób regulują kwestię kompetencji i odpowiedzialności organów podejmujących tego typu zobowiązania. Jednocześnie należy zaznaczyć, iż od początku obowiązywania ustawy prowadzona przez wyłączone podmioty działalność poręczeniowa i gwarancyjna stanowiła co do zasady margines ich działalności podstawowej.”</p>	
Art. 7 (ustawa o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre	MŚ	<p>Należy zauważyć, że:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) w art. 12 pkt 1, pkt 2 i pkt 3 lit. c-e projektu ustawy zawarto zmiany w art. 400h, art. 400k i art. 411 ustawy – Prawo ochrony środowiska, zmierzające do kompleksowego uregulowania kwestii udzielania poręczeń na analogicznych zasadach przez NFOŚiGW (państwową osobę prawną objętą obecnie zakresem podmiotowym ustawy z dnia 8 maja 1997 r.) oraz wojewódzkie fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej, 	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Kwestie dotyczące zmian w odniesieniu do Rozdziału 8 ustawy o poręczeniach i gwarancjach (Udzielanie poręczeń i gwarancji przez niektóre osoby prawne) były przedmiotem dyskusji w ramach uzgodnień projektu założeń projektu ustawy</p>

osoby prawne)		<p>zwane dalej WFOŚiGW (<i>samorządowe osoby prawne, które ze względów systemowych nie mogą być objęte ustawą z dnia 8 maja 1997 r.</i>);</p> <p>2) w ust. 5 i 6 dodawanych w art. 400h, w pkt 8 dodawanym w art. 400k ust. 1, w modyfikowanym ust. 5 w art. 411 oraz w ust. 5a i 5b dodawanych w art. 411 „inkorporowano” rozwiązania niwelujące ryzyka stosowania instrumentu poręczeń, zawarte obecnie w art. 32-34 ustawy z dnia 8 maja 1997 r., odnoszące się do państwowych osób prawnych.</p> <p>Biorąc pod uwagę powyższe oraz konieczność zapobieżenia powstaniu dualizmu w stosowaniu instrumentu poręczeń przez NFOŚiGW i WFOŚiGW w ramach systemu finansowania ochrony środowiska i gospodarki wodnej, proponuje się wyłączenie Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej z zakresu podmiotowego ustawy z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne.</p> <p>Ze względu na powyższe należy zauważyć, że w proponowanych przepisach Prawo ochrony środowiska brak jest regulacji analogicznej do obecnego art. 33 ust. 2 ustawy o poręczeniach i gwarancjach, zgodnie z którym "minister właściwy do spraw finansów publicznych może wyrazić zgodę na udzielanie poręczeń lub gwarancji do wysokości wyższej niż określona w ust. 1 tego przepisu (<i>take same progi wprowadzone zostały do Prawa ochrony środowiska</i>) lub ustalić w inny sposób niż określony w ust. 1 dopuszczalną łączną wysokość udzielanych poręczeń i gwarancji oraz dopuszczalną wysokość poręczenia lub gwarancji za zobowiązania określonego podmiotu. Nieuwzględnienie w nowelizacji Prawo ochrony środowiska tego, odpowiednio zmodyfikowanego, przepisu, w szczególności jego drugiej (końcowej) części, przy jednoczesnym niewyłączeniu NFOŚiGW spod regulacji ustawy o poręczeniach i gwarancjach, spowoduje, że NFOŚiGW będzie objęty innymi zasadami odnośnie do kwot/wartości udzielanych poręczeń, niż WFOŚiGW. W szczególności oznaczać będzie to, że o ile minister właściwy ds. finansów publicznych będzie mógł określać inny niż wskazany wprost w ustawie o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne (niższy albo wyższy od ustawowego) poziom zobowiązań zaciąganych przez NFOŚiGW w związku z udzielaniem poręczeń, o tyle nie będzie miał takiej możliwości w stosunku do WFOŚiGW.</p> <p>Tym samym, w ramach nowych regulacji, zaistnieje rozbieżność w traktowaniu NFOŚiGW i WFOŚiGW, przy czym, działalność WFOŚiGW nie będzie objęta takimi ograniczeniami jak NFOŚiGW.</p> <p>W związku z powyższym MŚ wnosi o kompleksowe rozwiązanie powyższej kwestii w procedowanym projekcie i zapewnienie spójności w przepisach regulujących zasady udzielania poręczeń przez NFOŚiGW i WFOŚiGW.</p>	<p>o ułatwieniu warunków wykonywania działalności gospodarczej w ramach Komitetu Rady Ministrów. Pierwotnie, zgodnie z propozycją projektodawcy zapisów - Ministra Finansów, wykreślenie z ustawy o poręczeniach i gwarancjach miało objąć cały Rozdział 8. Jednakże w trakcie uzgodnień, postanowiono, iż obowiązki nałożone przepisami Rozdziału 8 zostaną zlikwidowane wyłącznie w odniesieniu do podmiotów prowadzących działalność strictly gospodarczą, co zostało dokonane poprzez odpowiednią modyfikację art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy, czyli definicji „poręczeń lub gwarancji udzielanych przez niektóre osoby prawne”, poprzez wykreślenie podmiotów gospodarczych w tym przede wszystkim spółek handlowych i spółdzielni. Natomiast Komitet Rady Ministrów, a następnie również Rada Ministrów, przyjmując ww. założenia do projektu ustawy, podjęły decyzję o utrzymaniu przepisów ww. Rozdziału 8 w odniesieniu do podmiotów o charakterze publicznym (głównie państwowych osób prawnych utworzonych w drodze ustawy). Do tej grupy podmiotów należy również Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.</p> <p>W związku z powyższym, mając na uwadze, iż Rada Ministrów podjęła decyzję mającą na celu utrzymanie obowiązków oraz uprawnień kontrolnych w odniesieniu do wszystkich państwowych osób prawnych, nie ma możliwości i uzasadnienia dla wyłączenia NFOŚiGW z katalogu podmiotów objętych regulacją Rozdziału 8 ustawy o poręczeniach i gwarancjach.</p> <p>W wyniku dodatkowych konsultacji z MF i MŚ uzgodniono, że w zakresie ww. zagadnienia nie będzie istniała rozbieżność w traktowaniu NFOŚiGW i WFOŚiGW.</p>
	BCC	Zniesienie obowiązku przekazywania co pół roku przez spółki prawa handlowego,	j.w.

		<p>spółdzielnie oraz osoby prawne, w których Skarb Państwa jest właścicielem ponad połowy kapitału zakładowego lub funduszu udziałowego, informacji do organów finansowych o udzielanych przez siebie gwarancjach i poręczeniach (a w tym o liczbie i wartości takich zobowiązań, ich beneficjentach, przeznaczeniu środków i przebiegu spłaty zobowiązań objętych gwarancjami i poręczeniami oraz ewentualnych dochodzeniach z tego tytułu) uznać należy za bardzo pożądane. Sądzimy ponadto, że zachowanie w mocy przedmiotowego zapisu Ustawy z dnia 7 lipca 1994r w odniesieniu do przedsiębiorstw państwowych, innych podmiotów utworzonych w drodze ustawy oraz utworzonych przez nie fundacji jest również bezzasadne. Każdy z tych podmiotów posiada przecież własne organy kontrolno – nadzorcze, w kompetencji których leży obowiązek czuwania nad prawidłowym ich funkcjonowaniem, w tym również nad udzielaniem przez nie poręczeń i gwarancji.</p>	
	<p>NSZZ Solidarność</p>	<p>Propozycję oceniamy negatywnie - wyłączenie z przepisów ustawy o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne podmiotów stricte gospodarczych będzie miało skutki dalej idące niż zniesienie obowiązku informacyjnego, wskazanego w uzasadnieniu do ustawy. W Rozdziale 8 ustawy o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne zawarte są przepisy regulujące warunki udzielania poręczeń i gwarancji przez niektóre osoby prawne. Zatem wyłączenie podmiotów objętych projektem spod przepisów ustawy będzie miało ten skutek, iż podmioty te będą mogły udzielać gwarancji lub zabezpieczeń bez ograniczeń, co może spowodować niekorzystne rozporządzanie majątkiem tych spółek.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona Należy zauważyć, że problematykę udzielania poręczeń i gwarancji przez podmioty wyłączone z tej regulacji (spółki i spółdzielnie) regulują w ogólnym zakresie, w przypadku poręczeń przepisy kodeksu cywilnego, natomiast w przypadku gwarancji przepisy prawa bankowego. Jednocześnie, należy podkreślić, iż udzielane poręczenia czy też gwarancje są tylko jednym z możliwych tytułów, poprzez które ww. podmioty zaciągają zobowiązania w ciężar swoich kapitałów, przy czym należy zaznaczyć, iż w tym przypadku są to zobowiązania potencjalne. Powyższe podmioty, w ramach prowadzonej działalności, zaciągają zobowiązania (np. kredytowe) i w tym zakresie funkcjonują przepisy Kodeksu spółek handlowych, które w odpowiedni sposób regulują kwestię kompetencji i odpowiedzialności organów podejmujących tego typu zobowiązania. Tym samym wyłączenie ww. podmiotów gospodarczych spod szczegółowych przepisów ustawy regulujących kwestię udzielanych przez niektóre osoby prawne poręczeń i gwarancji nie stanowi zagrożenia dla funkcjonowania tych podmiotów. W związku z powyższym nie ma uzasadnienia dla ograniczania i kontrolowania przez Ministra Finansów działalności poręczeniowej i gwarancyjnej ww. podmiotów w sytuacji gdy kontrolą taką nie są objęte inne formy zaciągania</p>

			przez nie zobowiązań (np. kredytowych).
	Polska Izba Paliw Płynnych	W projekcie nowelizacji ustawy o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa i niektóre inne osoby prawne w definicji poręczeń i gwarancji ograniczono katalog podmiotów, które mogą takich zabezpieczeń udzielać. Wyłączenie tych podmiotów ma na celu dostosowanie regulacji do rzeczywistego wykorzystywania wyłączonych podmiotów do realizacji obowiązków poręczeniowych i gwarancyjnych. Jako że ich działalność w określonych celach była marginalna zdecydowano się na takie podejście. Polska Izba Paliw Płynnych obawia się, że zmiana może ograniczyć dostępność tych poręczeń i gwarancji. Z tego też względu sugerujemy, pomimo wskazanej w uzasadnieniu projektu zbędności przepisów, pozostawienie istniejących rozwiązań.	Uwaga nieuwzględniona Przepisy Rozdziału 8, ani szerzej całej ustawy o <i>poręczeniach i gwarancjach</i> , nie regulują możliwości udzielania poręczeń i gwarancji przez podmioty inne niż, Skarb Państwa oraz Bank Gospodarstwa Krajowego. Pozostałe podmioty takie jak spółki, spółdzielnie, o których mowa w dotychczasowym Rozdziale 8, oraz np. jednostki samorządu terytorialnego prowadzą działalność poręczeniową i gwarancyjną na podstawie innych przepisów ich dotyczących. Przepisy Rozdziału 8 ograniczały tylko wysokość, do której mogły być udzielane takie poręczenia i gwarancje oraz nakładały obowiązki o charakterze sprawozdawczym. A zatem, po tej nowelizacji podmioty gospodarcze nadal będą udzielały poręczeń i gwarancji na podstawie odrębnych przepisów, zostaną jednak zwolnione z ww. ograniczeń i obowiązków sprawozdawczych.
Art. 8 (ustawa o ochronie danych osobowych) – uwagi ogólne	Polska Izba Handlu	Proponujemy rezygnację z projektowanych rozwiązań ponieważ teza o ich pozytywnym wpływie na ułatwienie wykonywania działalności gospodarczej nie wydaje się być uzasadniona. Funkcjonowanie ABI w formie przewidzianej przez projekt w rezultacie może w praktyce utrudnić funkcjonowanie zarządzaniem bazami danych w przedsiębiorstwach, co więcej przyczynić się do wzrostu kosztów przedsiębiorstw związanych funkcjonowaniem ABI. Nie wydaje się by proponowane zmiany w sposób odczuwalny przyczyniły się do poprawy funkcjonowania firm, które przetwarzają przy okazji swojej działalności dane osobowe.	Do dyskusji na konferencji uzgodnieniowej Wydaje się, że możliwość wyboru optymalnego rozwiązania jest dla przedsiębiorców bardziej korzystnym rozwiązaniem, niż obowiązujące unormowania. Zgodnie z proponowanymi zmianami po stronie administratora danych istnieć będzie dobrowolność w zakresie powołania ABI . Trudno mówić zatem w takim przypadku o utrudnieniach w funkcjonowaniu przedsiębiorstw, gdyż przedsiębiorca nie ma obowiązku stosowania się do nowego systemu i może pozostać przy obecnie ob. rozwiązaniach w zakresie dopełniania ob. rejestr. Przewidywane zmiany mają pozwolić przedsiębiorcy optymalizować stosowane rozwiązania w zakresie wypełniania obowiązków wynikających z przepisów o ochron. dan. osob. W wyniku dokonanej analizy wszelkich okoliczności towarzyszących operacjom przetwarzania danych osobowych przedsiębiorca może uznać, iż ewentualne powołanie ABI nie

			będzie dla niego korzystne lub opłacalne i – w konsekwencji – zrezygnować z jego powoływania, np. ze względu na wzmocnienie uprawnień ABI, czy niewielkie dla danego przedsiębiorcy koszty związane z rejestracją zbiorów danych osobowych i aktualizacją informacji o zbiorach już zarejestrowanych.
	Konfederacja Lewiatan	<p>Całościowa ocena propozycji zmian prowadzi do konkluzji, że większość z nich nie ułatwi wykonywania działalności gospodarczej. Większość zmian reguluje status ABI w przedsiębiorstwach, które zarejestrowały jego powołanie w GIODO. Ocena zasadności takich rozwiązań powinna być dokonywana w kontekście efektywności przepisów o ochronie danych osobowych. Nie powinny one znaleźć się w projekcie ustawy, której nadrzędnym celem jest „poprawa warunków wykonywania działalności gospodarczej”. Powyższe uwagi nie dotyczą przepisów dotyczących transferów danych do państw trzecich, które oceniamy pozytywnie.</p> <p>Warto zaznaczyć, że ogólna ocena proponowanych zmian była wśród zrzeszonych w Konfederacji Lewiatan firm zróżnicowana. Zależała ona głównie od tego na ile w strukturze firmy w chwili obecnej funkcjonuje stanowisko ABI w kształcie zbliżonym do postulowanego w projekcie. W przypadku dużych przedsiębiorców, którzy w swoich strukturach mają ABI o silnej pozycji, projekt ustawy jedynie sankcjonuje stan faktyczny, zdejmując z administratorów danych nieefektywny z punktu widzenia ochrony danych obowiązek rejestracji zbiorów. Z perspektywy małych firm, w których obowiązki wynikające z ustawy o ochronie danych osobowych realizuje sam administrator danych, wykonując jednocześnie główny przedmiot swojej działalności, zmiany nie przynoszą jednoznacznych korzyści. Ponieważ obecnie większość małych przedsiębiorstw i mikroprzedsiębiorstw przetwarza dane w systemach informatycznych, wyłączenie to w praktyce będzie miało wpływ na niewielką liczbę firm. Co więcej, wyłączenie obowiązku rejestracji zbiorów nie odnosi się do zbiorów, w których przetwarzane są dane wrażliwe, więc nawet w przypadku powołania ABI, ilość formalności związanych ze zgłoszeniem zbioru danych i jego aktualizacją nie zmieni się. Powołanie i zgłoszenie do GIODO ABI zwalnia co prawda z obowiązku rejestracji zbiorów danych osobowych. Jednocześnie wiąże się jednak m.in. z obowiązkiem aktualizowania tego zgłoszenia oraz z wymogiem prowadzenia jawnego rejestru zbiorów danych. Aby móc ten wymóg zrealizować firmy będą musiały zainwestować np. w specjalny serwis internetowy lub/i ponieść ew. koszty pozyskania licencji na określone oprogramowanie lub stworzenie i utrzymanie serwisu internetowego. Warto również zauważyć, że w kontekście toczących się na forum UE pracach nad projektem rozporządzenia o ochronie danych osobowych wprowadzenie wielu proponowanych zmian będzie miało charakter tymczasowy. Poniesione przez firmy koszty mogą okazać się zbędne w sytuacji zmiany stanu prawnego po wejściu w życie rozporządzenia.</p>	<p>j.w.</p> <p>Ponadto, wobec przyjęcia, iż ABI może wykonywać inne nałożone na niego zadania, które nie naruszają jego obowiązków dotyczących ochrony danych osobowych, projektowana zmiana unika regulowania kwestii zmierzającej w kierunku tworzenia nowej grupy zawodowej.</p>

	Biuro Informacji Kredytowej	Większość proponowanych rozwiązań uznajemy za odbiegające od celu projektowanej ustawy jakim jest poprawa warunków wykonywania działalności gospodarczej. Proponowane zmiany prowadzą raczej do regulacji nowego zawodu ABI, niż do zamierzonej deregulacji, a jednocześnie rodzą uzasadnione wątpliwości o naruszenie zasad zależności służbowej obowiązującej w stosunkach pracy i zasady swobody działalności gospodarczej.	j.w.
	POHiD	W projekcie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady z 25.10.2012 r. w sekcji Rozdziału 4 projektu Rozporządzenia znajdują się przepisy, które odnoszą się do Inspektora Ochrony danych, w tym: wyznaczenia inspektora, jego stanowiska oraz zadań. Po wejściu w życie rozporządzenia będzie ono obowiązywało bezpośrednio, to znaczy, że nie będzie wymagana dodatkowa transpozycja zawartego w rozporządzeniu prawa do krajowych porządków prawnych. W związku z powyższym regulowanie statusu ABI w projektowanej ustawie o ułatwieniu wykonywania działalności gospodarczej naraża przedsiębiorców, zwłaszcza zatrudniających powyżej 250 osób, na brak stabilności wprowadzanych rozwiązań prawnych i koszty związane z dostosowywaniem funkcjonowania przedsiębiorstwa do nowych wymogów.	j.w.
	Pracodawcy RP Polska Izba Ubezpieczeń	Propozycję wprowadzenia <i>quasi</i> rezydenta GIODO czyli ABI należy ocenić krytycznie. Rozwiązanie to ma niewiele wspólnego z ułatwianiem wykonywania działalności gospodarczej. Nie zmienia tego również pozostawienie przedsiębiorcom pewnej swobody w zakresie decyzji o możliwości skorzystania z tego rozwiązania. Korzyści są niewielkie, gdyż praktycznie dotyczą tylko ograniczonego wyłączenia z obowiązku rejestracji zbiorów danych osobowych, przetwarzanych u przedsiębiorcy (administradora danych), który powołał i zgłosił do GIODO nowego ABI. Co jest istotnym, wyłączenie to nie dotyczy zbiorów danych osobowych zawierających tzw. dane wrażliwe. Pomijając pewne, dość istotne mankamenty dotyczące statusu nowego ABI, to realnym ułatwieniem dla przedsiębiorcy (administradora danych), który zdecydowałby się na skorzystanie z proponowanego w projekcie ustawy „ułatwienia”, powinno być całkowite wyłączenie z obowiązku rejestracji zbiorów danych osobowych również o charakterze sensytywnym. Ewentualnie dopuszczenie przetwarzania tych danych już z momentem zgłoszenia zbioru danych wrażliwych do GIODO (jeżeli obowiązek taki miałby pozostać nadal niezmieniony). Ponadto wymiernym efektem związanym z pojawieniem się nowego ABI powinno być złagodzenie lub zwolnienie z niektórych rygorów z art. 23-25 ustawy o ochronie danych osobowych.	j.w.

	Naczelna Organizacja Techniczna - Federacja Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych	Proponowane zmiany niewiele ułatwią wykonywanie działalności gospodarczej. Nie powinny być dokonywane tą ustawą, lecz poprzez przewidywaną nowelizację ustawy o ochronie danych osobowych. Już sama nazwa „administrator bezpieczeństwa informacji” nie za bardzo jest zgodna z treścią Dyrektywy 95/46 WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie „ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych”, bowiem administratorem danych jest przedsiębiorca. Obecnie powołanie administratora bezpieczeństwa danych skutkuje zwolnieniem z rejestracji w GIODO zbioru danych zwykłych. Nie negujemy potrzeby zmian w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych, ale uważamy, że powinny być one dokonane w innym trybie legislacyjnym, a tym samym ustawa o ułatwieniu wykonywania działalności gospodarczej stanie się bardziej czytelna i jednoznaczna.	j.w.
	Związek Pracodawców w Branży Internetowej IAB Polska	IAB Polska zdecydowanie korzystnie ocenia próbę ograniczenia obowiązku rejestracji zbiorów danych osobowych przez administratorów danych. Instytucja ta stanowi istotne obciążenie administracyjne, nie zapewniając „w zamian” oczekiwanych korzyści, nie wpływając w szczególności na podniesienie poziomu ochrony danych osobowych. Proponowane zmiany oznaczać będą jednak jedynie niewielki postęp w tym zakresie. Dla porównania, projekt ogólnego unijnego rozporządzenia o ochronie danych zakłada całkowitą likwidację powszechnego obowiązku notyfikacji (rejestracji) zbiorów danych osobowych. Projektowane wyłączenie w zakresie zbiorów prowadzonych w sposób tradycyjny (tj. nieelektroniczny) nie będzie miało większego znaczenia praktycznego, w szczególności z punktu widzenia członków IAB Polska.	j.w.
	Polska Izba Ubezpieczeń	<p>W związku z rosnącym zagrożeniem przestępczością gospodarczą, oraz innymi nadużyciami ze strony nieuczciwych klientów, współpracowników i partnerów handlowych, postulowanym byłoby wprowadzenie realnych zwolnień i wyłączeń, spod niektórych rygorów z wynikających z ustawy o ochronie danych osobowych, zwłaszcza tych wynikających z:</p> <ol style="list-style-type: none"> a. obowiązków informacyjnych z art. 25 ustawy o ochronie danych osobowych, np. poprzez dodanie w art. 25 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych - punktu 7 i wyłączenia: <i>„jest to niezbędne do wykonania określonych prawem uprawnień lub obowiązków związanych z przeciwdziałaniem nadużyciom popełnianym na szkodę administratora danych, zwłaszcza stanowiących przestępstwo”</i>; b. wymogów dopuszczalności przetwarzania danych osobowych, o których mowa w art. 23 i art. 27 ustawy o ochronie danych osobowych, poprzez dodanie wyraźnej przesłanki, podobnej jak w podpunkcie wyżej (lit.a); c. relacji art. 5 ustawy o ochronie danych osobowych do przepisów innych ustaw dot. tajemnic zawodowych i wyraźne rozwinięcie możliwości wynikającej z art. 5 tej ustawy, poprzez ograniczenie zastosowania niektórych przepisów ustawy o ochronie danych osobowych do przetwarzania danych chronionych jednocześnie tajemnicami zawodowymi, np. tajemnicą ubezpieczeniową; d. zmianę w Przepisach karnych ustawy o ochronie danych osobowych z art. 53-54a i określenie tych czynów, jako wykroczeń, a nie przestępstw, jak jest obecnie. 	Do dyskusji na konferencji uzgodnieniowej

		Uzasadnione jest to chociażby propozycją wprowadzenia instytucji nowego ABI, a także tendencją wzmocnienia statusu GIODO.	
Art. 8 (ustawa o ochronie danych osobowych) – uwagi szczegółowe	PARP	Art. 12 pkt 4 - ustawa nie pozwala ustalić jaki jest zakres obowiązków zastępców ABI	Do dyskusji na konferencji uzgodnieniowej
	Biuro Informacji Kredytowej	Art. 12 pkt 4 - propozycja prowadzenia przez GIODO, rejestru administratorów bezpieczeństwa informacji nie stanowi ułatwienia wykonywania działalności gospodarczej, a wprost przeciwnie nakłada na przedsiębiorców dodatkowe obowiązki tj. zgłaszania i odwoływania, a także aktualizowania informacji o ABI.	Do dyskusji na konferencji uzgodnieniowej
	Krajowa Rada Izb Rolniczych	<p>Art. 12 pkt 4 - pod wątpliwość poddajemy celowość zapisu art. 12 pkt. 4</p> <p>Wątpliwość budzi zakres prowadzonych rejestrów oraz komu taka informacja może być udzielona, bowiem jesteśmy przeciwni procederowi wszechstronnego pozyskiwania informacji a następnie ich przekazywania dla osób postronnych pod przykrywką oficjalnego wniosku.</p> <p>Bezwzględnie w ustawie należy dokonać zapisu, iż informacja o pozyskiwaniu jakichkolwiek danych o konkretnej osobie fizycznej lub podmiocie gospodarczym przez jakąkolwiek instytucję lub urząd powinny być przekazywane jednostce, której dane dotyczą. Każdy ma prawo wiedzieć: kto żąda informacji o nim i w jakim celu. Obecnie ochrona danych osobowych jest „wysoko chroniona” jest wiele zapisów odnoszących się wspomnianej kwestii a jednocześnie różne organy państwowe mogą pozyskiwać informacje o kimś, bez informowania tej osoby czy też podmiotu gospodarczego. Uważamy, że należy dokonać precyzyjnego zapisu, który wyraźnie określałby, kto i dlaczego pozyskuje informacje o osobie lub podmiocie gospodarczym.</p> <p>Art. 25 ust.2 bardzo ogranicza nasze prawo w tym względzie.</p> <p>Art. 25. 1. W przypadku zbierania danych osobowych nie od osoby, której one dotyczą, administrator danych jest obowiązany poinformować tę osobę, bezpośrednio po utrwaleniu zebranych danych, o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) adresie swojej siedziby i pełnej nazwie, a w przypadku, gdy administratorem danych jest osoba fizyczna o miejscu swojego zamieszkania oraz imieniu i nazwisku, 2) celu i zakresie zbierania danych, a w szczególności o odbiorcach lub kategoriach odbiorców danych, 3) źródle danych, 4) prawie dostępu do treści swoich danych oraz ich poprawiania, 5) uprawnieniach wynikających z art. 32 ust. 1 pkt 7 i 8. <p>2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) przepis innej ustawy przewiduje lub dopuszcza zbieranie danych osobowych bez wiedzy 	

		<p>osoby, której dane dotyczą,</p> <p>2) (uchylony),</p> <p>3) dane te są niezbędne do badań naukowych, dydaktycznych, historycznych, statystycznych lub badania opinii publicznej, ich przetwarzanie nie narusza praw lub wolności osoby, której dane dotyczą, a spełnienie wymagań określonych w ust. 1 wymagałoby nadmiernych nakładów lub zagrażałoby realizacji celu badania,</p> <p>4) (uchylony),</p> <p>5) dane są przetwarzane przez administratora, o którym mowa w art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1, na podstawie przepisów prawa,</p> <p>6) osoba, której dane dotyczą, posiada informacje, o których mowa w ust. 1.</p>	
	<p>Fundacja MŚP</p> <p>Związek Rzemiosła Polskiego</p>	<p>Art. 16a - nakłada na ABI obowiązek sporządzania sprawozdań na żądanie GIODO, przy czym nie wiadomo w jakim celu te sprawozdania mają być dalej wykorzystywane. Nie widzimy uzasadnienia dla nakładania nowego obowiązku, co więcej sporządzanie tych sprawozdań nie wyklucza możliwości wszczęcia kontroli przez GIODO. W związku z powyższym nie bardzo wiadomo, jaki jest cel tej regulacji, a niewątpliwie w praktyce spowoduje zwiększenie ilości pracy po stronie ABI.</p>	Do dyskusji na konferencji uzgodnieniowej
	<p>Biuro Informacji Kredytowej</p>	<p>Art. 16a - obawy budzi propozycja nadania GIODO uprawnień do występowania do ABI o prowadzenie postępowań sprawdzających u administratora danych osobowych zatrudniającego ABI i będącego jego przełożonym w zakresie podległości służbowej wynikającej z Kodeksu Pracy. Byłoby to bezprecedensowe rozwiązanie w polskim prawie. Takie umocowanie GIODO w stosunku do ABI będącego pracownikiem administratora danych, rodzi pytanie o to w jakiej pozycji sytuowany jest administrator danych w stosunku do ABI i wydawanych ABI przez GIODO poleceń? Czy administrator danych, który ponosi odpowiedzialność za prawidłowe przetwarzanie danych ma mieć ograniczony wpływ na działalność ABI? Ponadto zlecenie przez GIODO jako organ administracji państwowej określonych zadań w zakresie kontroli ABI, będącemu pracownikiem administratora danych (podmiot prywatny) budzi uzasadnione wątpliwości prawne o to jakiego rodzaju jest to relacja, nie mówiąc już o tym, że taka sytuacja stwarza stan niepewności prawnej dla administratora danych i może prowadzić do zakłóceń w codziennym funkcjonowaniu firmy. Jeśli zamiarem ustawodawcy jest tworzenie niezależnego ABI, to powinien on nałożyć jednocześnie na ABI pełną odpowiedzialność za przetwarzanie danych osobowych, a nie pozostawiać takiej odpowiedzialności na administratorze danych. Tworzenie kolejnego "rejestrowanego zawodu, w dodatku niezależnego i wykonującego polecenia wydawane przez organ administracji nie sprzyja deregulacji, a wręcz przeciwnie sprzyja regulacji i ingeruje w sferę prywatno - prawną podmiotów gospodarczych. Należy jeszcze wskazać, że przepisem tym wprowadza się możliwość swoistej kontroli <i>ad hoc</i> wykonywanej przez ABI na zalecenie GIODO przy jednoczesnym utrzymaniu uprawnienia GIODO do samodzielnej zaplanowanej kontroli. Oznaczać to może dla administratora danych osobowych wielokrotność kontroli w tym samym lub nieodległym czasie, co byłoby sprzeczne z przepisami ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.</p>	<p>Do dyskusji na konferencji uzgodnieniowej</p> <p>Ponadto, wobec przyjęcia, iż ABI może wykonywać inne nałożone na niego zadania, które nie naruszają jego obowiązków dotyczących ochrony danych osobowych, projektowana zmiana unika regulowania kwestii zmierzającej w kierunku tworzenia nowej grupy zawodowej.</p>

	Konfederacja Lewiatan	<p>Art. 16a - możliwość dokonania sprawdzenia przez ABI przez część firm została przyjęta pozytywnie, jako alternatywę dla sytuacji, w której w każdym wymagającym tego przypadku (np. skargi osoby trzeciej) podlegają oni bezpośredniej kontroli Generalnego Inspektora. Podkreślano jednak, że dopiero praktyka zdecyduje o tym w czy ten tryb kontroli będzie dla firm korzystny. Bardzo istotne jest to, by sprawdzenie było formą „samokontroli” administratora danych skutkującą podjęciem działań naprawczych, a nie metodą przerzucenia kosztów kontroli na przedsiębiorców i zwiększenia obowiązków sprawozdawczych. Przepis art. 36a ust. 2 pkt 1a do obowiązków ABI zalicza „sprawdzanie zgodności przetwarzania danych osobowych z przepisami o ochronie danych osobowych oraz opracowanie w tym zakresie sprawozdania dla administratora danych. Nie precyzuje on jednak czy sprawozdanie musi każdorazowo zostać przekazane do GIODO czy będzie jedynie dokumentem wewnętrznym, mającym na celu ocenę i ewentualną korektę zgodności przetwarzania danych w firmie. W pierwszym przypadku, wprowadzenie trybu uproszczonej kontroli zwiększyłoby sprawozdawcze obowiązki firm, pociągając za sobą dodatkowe koszty związane z „obsługą” sprawdzenia. W tym kontekście szczególnie ważne byłoby zabezpieczenie przedsiębiorców przed zbyt częstymi kontrolami, np. poprzez ograniczenie prawa zlecenia kontroli nie częściej niż raz/dwa razy w roku. Istotne jest także to, żeby wyznaczony przez GIODO termin i zakres kontroli były racjonalne i odpowiednie do możliwości firmy.</p>	
	POHiD	<p>Art. 16a - wątpliwości budzi propozycja przeprowadzania przez ABI kontroli w zastępstwie Generalnego Inspektora. Należy mieć na uwadze, iż ABI będzie pracownikiem kontrolowanej jednostki i wykonywanie zadań na rzecz Generalnego Inspektora spowoduje niejako przerzucenie obowiązków instytucji publicznych na przedsiębiorców, którzy będą musieli finansować koszty kontroli i dokumentacji z tym związanej. Ponadto kontrola ABI nie będzie wyłączała kontroli Generalnego Inspektora, zatem korzyści dla przedsiębiorców ponoszenia jej kosztów wydają się wątpliwe.</p>	<p>Decyzja o powołaniu ABI będzie leżała w wyłącznej gestii administratora danych. Podejmując decyzję w tym względzie przedsiębiorca będzie brał pod uwagę możliwość przeprowadzenia, na wniosek GIODO, uproszczonej kontroli przez ABI i ewentualnie będzie mógł zrezygnować z powołania takiego administratora.</p> <p>Wydaje się jednak, iż w sytuacji, gdy przedsiębiorca zdecyduje się na powołanie ABI, nie wystąpią po jego stronie żadne dodatkowe koszty związane z prowadzeniem przez tego administratora uproszczonej kontroli. Wskazać bowiem należy, że w świetle obowiązujących przep. o ochr. dan. osob. administratorzy danych zobowiązani są do zapewnienia przestrzegania zasad przetwarzania danych i muszą w tym celu nadzorować operacje przetwarzania danych w ich przedsiębiorstwach. Przeprowadzenie uproszczonej kontroli w zakresie zgodności przetwarzania danych z przepisami o ochronie danych osobowych nie będzie więc – co do</p>

			zasady – związane z obowiązkiem dokonywania jakichkolwiek dodatkowych czynności w stosunku do tych, które administratorzy danych są już obecnie zobowiązani podejmować. Jednocześnie, w związku z przewidywanym zwolnieniem z obowiązku rejestracyjnego – zmniejszyć powinna się liczba postępowań rejestracyjnych, w których (na podst. art. 14 pkt 2 ust. o ochr. dan. osob.) GIODO będzie występował o złożenie wyjaśnień przez administratora danych (np. przedsiębiorcę).
	Biuro Informacji Kredytowej	Art. 36 ust. 2 - proponujemy dodanie pkt. d o następującej treści „d) reprezentowanie administratorów danych w postępowaniu prowadzonym przez GIODO”.	Uwaga do dyskusji na konferencji uzgodnieniowej
	MSW	Należy doprecyzować zakres obowiązków administratorów bezpieczeństwa informacji, poprzez: 1) nadanie przepisowi art. 36a ust. 2 pkt 1 lit. c: „c) zapewnienie zapoznania osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych z przepisami o ochronie danych osobowych.” - co, w razie wprowadzenia powyższej zmiany spowoduje, że administrator bezpieczeństwa informacji będzie jedynie zapewniał wykonanie tych czynności, a nie wykonywał je osobiście; 2) dodanie w art. 36a w ust. 2 nowego punktu 3 w brzmieniu: „3) inicjowanie i podejmowanie działań w zakresie doskonalenia ochrony danych osobowych.” - co wyposaży administratora bezpieczeństwa informacji w instrument pozwalający mu na podejmowanie działań racjonalizatorskich w zakresie swoich obowiązków	Ad. 1) Uwaga do dyskusji na konferencji uzgodnieniowej Przyjęte w art. 8 pkt 4 projektu ustawy ujęcie dyspozycji art. 36 a ust. 2 pkt 1 lit. c ustawy o ochronie danych osobowych było wynikiem kompromisu między MG, GIODO i RCL. Niemniej jednak, w związku z tym, że propozycja MSW jest zgodna z postulatami strony społecznej poddana zostanie dyskusji na konferencji uzgodnieniowej. Ad. 2) Uwaga do dyskusji na konferencji uzgodnieniowej
	Pracodawcy RP	Art. 36a ust. 2 lit. c - wyraz „zapozdawanie” proponujemy zastąpić wyrazami „zapewnienia zapoznania”, ponieważ w dużej firmie nie jest możliwe, aby ABI zapoznał każdego pracownika z przepisami. Oczywiście cel można osiągnąć poprzez rozwiązania systemowe, które wypełnią obowiązek zapoznania się np. przed przystąpieniem do pracy.	j.w.
	Konfederacja Lewiatan	Uwaga techniczna: W art. 36a ust. 2 lit. c) wyraz „zapozdawanie” proponujemy zastąpić wyrazami „zapewnienia zapoznania”. Trudno bowiem oczekiwać, że w dużych firmach ABI wykonywałby to zadanie osobiście.	j.w.

	PARP	<p>Art. 36a ust. 2 pkt 1 – ustawa nie określa w jakich przypadkach sprawozdanie powinno być przygotowane, wobec czego powstaje wątpliwość czy sprawozdanie jest przygotowywane tylko na żądanie GIODO, o którym mowa w art. 16a ust. 1, czy też ABI przygotowuje sprawozdanie adresowane do administratora danych w zakresie swoich obowiązków, niezależnie od żądania GIODO.</p> <p>Inną kwestią jest to, że ustawa przewiduje delegację do wydania rozporządzenia przez ministra ds. administracji, które określi tryb realizacji zadania ABI w postaci przygotowywania sprawozdania – art. 36a ust. 7. Rozporządzenie to prawdopodobnie usunie wątpliwości;</p> <p>Art. 36a ust. 2 pkt 1 lit. c - przepis nie precyzuje czy zapoznawanie osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych z przepisami o ochronie danych osobowych ma mieć charakter szkolenia wstępnego przed przystąpieniem do przetwarzania danych osobowych, czy też instruktażu ad hoc prowadzonego na skutek przedstawienia zaistniałego problemu lub wątpliwości;</p> <p>Art. 36a ust. 6 - nie jest jasne czy przepis ten dotyczy również zastępców administratora bezpieczeństwa informacji.</p>	Uwagi do dyskusji na konferencji uzgodnieniowej.
	Fundacja MŚP	<p>Art. 36a ust. 4 - wymóg posiadania wyższego wykształcenia przez ABI jest nieuzasadniony. W przepisach deregulujących wykonywanie niektórych zawodów tendencja jest dokładnie odwrotna np. w przypadku pośrednika nieruchomości, rzeczoznawcy majątkowego, bibliotekarza, pracownika sądu albo prokuratury od tego wymogu ustawodawca odszedł. Ponadto nie wiadomo, kto ma ocenić spełnienie przesłanki „posiadana odpowiedniej wiedzy w zakresie ochrony danych osobowych”.</p>	<p>Uwaga do dyskusji na konferencji uzgodnieniowej.</p> <p>Zgodnie z informacją uzyskaną od GIODO kwestia wymogów o charakterze formalnym, których spełnienie warunkować będzie możliwość sprawowania funkcji ABI była przedmiotem intensywnych dyskusji od początku prac dotyczących nowelizacji ustawy o ochronie danych osobowych. Rozwiązanie przyjęte ostatecznie w – projektowanym art. 36 a ust. 4 ustawy o ochronie danych osobowych stanowi kompromis między przeciwstawnymi poglądami. W odniesieniu do wymagania legitymowania się przez kandydata na administratora bezpieczeństwa informacji odpowiednim wykształceniem w trakcie dyskusji ścierały się dwie koncepcje. Zgodnie z pierwszą z nich – wymóg wykształcenia w ogóle nie powinien być wprowadzany do projektu. Jako kontrpropozycję zgłaszano zaś postulat, by osoba chcąc sprawować funkcję administratora bezpieczeństwa informacji musiała posiadać specjalistyczne wykształcenie (np. prawnicze, informatyczne). Regulacja ta jest zatem</p>
	NSZZ Solidarność	<p>Art. 36a ust. 4 - negatywnie oceniamy propozycję nałożenia na ABI wymogu posiadania wykształcenia wyższego. Projekt nie zawiera przepisów przejściowych odsuwających w czasie wejście w życie projektowanego wymogu posiadania wykształcenia wyższego tak, by osoby, które obecnie pełnią funkcję administratorów bezpieczeństwa informacji, a nie posiadają wykształcenia wyższego miały czas i szansę owo wyższe wykształcenie zdobyć. Wejście w życie zmian w proponowanym brzmieniu będzie równoznaczne z utratą pracy przez osoby pełniące obecnie funkcję administratora bezpieczeństwa informacji, posiadające odpowiednią wiedzę zawodową i doświadczenie z zakresu ochrony danych osobowych, ale nie posiadające wyższego wykształcenia.</p>	
	Biuro Informacji Kredytowej	<p>Art. 36a ust.4 – zostały określone kryteria które musi spełniać osoba będąca ABI. Są to kolejne obowiązki nakładane przez ustawodawcę na administratora danych i będące w sprzeczności z celem projektowanej ustawy o ułatwieniu wykonywania działalności gospodarczej. W jaki sposób bowiem administrator danych miałby oceniać spełnienie tych warunków przez administratora bezpieczeństwa informacji? Jak ma ocenić: odpowiednią wiedzę z zakresu</p>	

		przepisów o ochronie danych osobowych i jak rozumieć „odpowiednią”? W jaki sposób można zweryfikować czy kandydat na ABI był karany z winy umyślnej czy z winy nieumyślnej. Czy składając zapytanie do Krajowego Rejestru Karnego uzyska się taką informację?	próbą pogodzenia tych sprzecznych stanowisk.
	Konfederacja Lewiatan	Art. 36a ust.4 - wymogi dotyczące ABI nie wydają się uzasadnione, w szczególności wymóg niekaralności za przestępstwo umyślne oraz wymóg wyższego wykształcenia. Istotną i kluczową z punktu widzenia ochrony danych osobowych jest merytoryczna, profesjonalna znajomość tematu przez osobę piastującą tą funkcję, a nie sam fakt posiadania wyższego wykształcenia (jakiegokolwiek, niezwiązanego z wykonywaną funkcją). Jeżeli wymóg wyższego wykształcenia miałby zostać utrzymany, powinien on być kierunkowo związany z ochroną informacji lub też np. zastąpiony wymogiem posiadania wykształcenia średniego (podobnie jak to jest w przypadku agentów ubezpieczeniowych, na podstawie ustawy o pośrednictwie ubezpieczeniowym). Wątpliwość odnośnie wymogu posiadania wyższego wykształcenia przez ABI budzi też fakt, że jeżeli ABI nie będzie wyznaczony, to jego funkcje, zgodnie z projektowanym art. 36b pełnić będzie sam administrator danych osobowych, którego wymóg posiadania wykształcenia wyższego nie dotyczy (w przypadku, gdy tzw. przedsiębiorca indywidualny będzie administratorem danych osobowych). Projektowana zmiana może być utrudnieniem dla przedsiębiorców, którzy posiadają już ABI (nawet od wielu lat), którzy nie spełniają proponowanego wymogu wyższego wykształcenia, lecz mają merytoryczną wiedzę i wieloletnie doświadczenie w zakresie ochrony danych osobowych. Należy zatem traktować propozycję przedmiotowego zapisu w art. 36a ust. 4 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych jako nie ułatwienie, a utrudnienia wykonywania działalności gospodarczej. Sugerujemy usunięcie powyższego wymogu.	
	POHiD Paweł Tomaszewski	Art. 36a ust.4 - wymóg posiadania przez administratora bezpieczeństwa informacji (dalej w skrócie: „ABI”) wykształcenia wyższego nie jest uzasadniony ani wymaganiami przepisów dyrektywy 95/46/WE, ani jego zadaniami określonymi w projektowanym art. 36a ust. 2 u.o.d.o. Wydaje się, iż wprowadzenie dla osób mających pełnić funkcję ABI wymogu posiadania wyższego wykształcenia nie jest wystarczająco uzasadnione. Takiego uzasadnienia nie stanowi w szczególności sformułowanie, że w realiach polskich wprowadzenie wobec osoby mającej sprawować funkcję administratora bezpieczeństwa informacji wymogu posiadania wykształcenia wyższego nie wydaje się być zbyt wygórowanym, zważywszy że podobne wymagania w odniesieniu do osób pełniących funkcje kontrolne w jednostkach organizacyjnych przewidują inne ustawy. Przywoływany w uzasadnieniu ustawy projekt rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i swobodnym przepływem takich danych w art. 35 ust. 5 w następujący sposób formułuje wymagania dotyczące inspektora ochrony danych – odpowiednika administratora bezpieczeństwa informacji: „Administrator lub podmiot	

	<p>przetwarzający wyznaczają inspektora ochrony danych na podstawie jego kwalifikacji zawodowych oraz w szczególności jego wiedzy specjalistycznej z zakresu prawa ochrony danych, praktyki i zdolności do wykonywania zadań, o których mowa w art. 37. Niezbędny poziom wiedzy specjalistycznej ustala się w szczególności zgodnie z prowadzonym przetwarzaniem danych oraz ochroną wymaganą dla danych osobowych przetwarzanych przez administratora lub podmiot przetwarzający”. Należy mieć przy tym na uwadze, że zgodnie z projektowanym rozporządzeniem unijnym inspektor taki będzie musiał być wyznaczony w każdym przypadku, w którym przetwarzania dokonuje podmiot publiczny, przetwarzania dokonuje przedsiębiorstwo zatrudniające 250 osób lub więcej lub główna działalność administratora lub przedmiotu przetwarzającego polega na operacji przetwarzania, które ze względu na swój charakter, zakres lub cele wymagają regularnego i systematycznego monitorowania podmiotów danych. Jednocześnie do obowiązków inspektora ochrony danych (art. 37 projektowanego rozporządzenia) będzie należało m.in. monitorowanie wykonania i stosowania polityk administratora lub podmiotu przetwarzającego w zakresie ochrony danych osobowych, w tym przydział obowiązków, szkolenie personelu zaangażowanego w operacje przetwarzania oraz powiązane kontrole, monitorowanie dokumentacji, zgłoszeń i zawiadomień dotyczących naruszeń ochrony danych osobowych a także monitorowanie odpowiedzi na wniosku organów nadzorczych oraz, w ramach kompetencji inspektora ochrony danych, współpraca z organem nadzorczym na wniosek tego organu lub z inicjatywy inspektora danych. Opisane zadania wiążą się z dużą odpowiedzialnością. Mimo to w projektowanym rozporządzeniu wobec inspektora ochrony danych nie jest wymagane posiadanie wykształcenia wyższego, a jedynie posiadanie odpowiednich kwalifikacji zawodowych oraz w szczególności wiedzy specjalistycznej z zakresu prawa ochrony danych oraz praktyki i zdolności do wykonywania zadań opisanych w rozporządzeniu. Wydaje się, że to projektowane rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i swobodnym przepływem takich danych powinno wyznaczać kierunki zmian w polskiej ustawie o ochronie danych osobowych, tym bardziej, że po uchwaleniu ww. rozporządzenia będzie ono prawem powszechnie obowiązującym stosowanym bezpośrednio we wszystkich krajach Unii Europejskiej. Ustawa wprowadzając obowiązek posiadania przez osoby mające pełnić funkcje ABI wykształcenia wyższego staje się narzędziem niepotrzebnej regulacji dotyczącej funkcji ABI. Wyklucza tym samym z grona ABI te spośród osób pełniących obecnie funkcję ABI, które pomimo posiadania odpowiednich kwalifikacji zawodowych oraz wiedzy specjalistycznej i doświadczenia z zakresu prawa ochrony danych osobowych, nie posiadają wykształcenia wyższego. Oznacza to zawężenie rynku dostępnych dla firm specjalistów z zakresu ochrony danych osobowych, którzy będą mogli zostać ABI, przez co może prowadzić do potencjalnego zwiększenia kosztu zaangażowania takiego specjalisty.</p>	
--	---	--

	Paweł Tomaszewski	Art. 36a ust.4 - biorąc pod uwagę powyższe argumenty proszę o wykreślenie z projektu ustawy deregulacyjnej właściwego punktu dotyczącego wymogu posiadania przez administratora bezpieczeństwa informacji wykształcenia wyższego. W przypadku zaś uznania warunku posiadania wyższego wykształcenia za pożądany, proszę o zastosowanie wobec tego wymagania odpowiedniego (do 30 września 2017 r.) <i>vacatio legis</i> , umożliwiającego zainteresowanym osobom pełniącym obecnie funkcję administratora bezpieczeństwa informacji uzupełnienie wykształcenia.	
	Związek Pracodawców w Branży Internetowej IAB Polska	<p>W art. 36a ust.4 - w kontekście wymogów i zasad związanych z powołaniem ABI należy zwrócić uwagę na następujące wątpliwości, które wymagają doprecyzowania na poziomie ustawy (co wynika m.in. z brzmienia art. 36a ust. 1, zgodnie z którym administrator danych może „powołać” ABI):</p> <ul style="list-style-type: none"> • możliwość „korzystania” przez podmioty podlegające krajowej regulacji z osób powołanych na stanowisko <i>Data Privacy Officer</i> (lub analogiczne stanowisko, odpowiadające stanowisku ABI) w innym państwie, np. w ramach grupy kapitałowej; • możliwość zlecenia na zewnątrz świadczenia usług związanych z zadaniami ABI (tzw. <i>outsourcing</i> funkcji ABI); • ustawa nie precyzuje również, co należy rozumieć pod obowiązkiem prowadzenia <u>jawnego</u> rejestru zbiorów danych (art. 36a ust. 2 pkt 2) – w szczególności czy konieczne jest zamieszczenie takiego rejestru w określonym miejscu, w określonej formie. Należy zauważyć, iż wymogu jawności takiego rejestru nie wprowadzono w przepisach dyrektywy (art. 18 ust. 2). 	Uwagi do dyskusji na konferencji uzgodnieniowej.
	GIODO	Art. 36a ust. 7 pkt 1 - proponujemy uzupełnienie po słowie „tryb” delegacji ustawowej dla ministra właściwego do spraw administracji publicznej o sformułowanie: „i sposób” – proponowana poprawka ma na celu nałożenie na ministra właściwego do spraw administracji publicznej obowiązku określenia w rozporządzeniu sposobu wykonywania przez administratorów bezpieczeństwa informacji ich zadań, o których mowa w art. 36 a ust. 2 pkt 1 lit. a i b ustawy o ochronie danych osobowych, a tym samym – ułatwienie funkcjonowania administratorom bezpieczeństwa informacji poprzez jednoznaczne wskazanie obowiązków, które ciążą na nich w procesie zapewnienia u danego administratora danych zgodności przetwarzania danych z przepisami o ochronie danych osobowych. Nadmienić należy, że od początku prac nad projektowanymi zmianami ustawy o ochronie danych osobowych intencją GIODO było objęcie zakresem planowanego rozporządzenia w sprawie wykonywania zadań przez administratora bezpieczeństwa informacji kwestii sposobu realizowania przez administratora bezpieczeństwa informacji jego zadań, w tym również określenia elementów, które winien on sprawdzić w ramach „zapewnienia przestrzegania przepisów o ochronie danych osobowych” u danego administratora danych. Tymczasem użyte w komentowanym art. 36 a ust. 7 pkt 1 ustawy o ochronie danych osobowych słowo „tryb” (realizacji zadań)	Do dyskusji na konferencji uzgodnieniowej

		<p>mogłyby wywoływać wątpliwości co do zakresu projektowanego aktu wykonawczego. Celem usunięcia wątpliwości GODO proponuje, wskazane wyżej, rozszerzenie delegacji ustawowej.</p>	
	Konfederacja Lewiatan	<p>Art. 41 - jednym z przewidzianych w projekcie obowiązków ABI jest „prowadzenie jawnego rejestru zbiorów danych przetwarzanych przez administratora danych, zawierającego nazwę zbioru oraz informacje, o których mowa w art. 41 ust. 1 pkt 2 - 4a i 7”. Z brzmienia przepisów Rozporządzenia MSWiA nie wynika w jaki sposób ABI ma realizować jawność rejestru zbiorów danych osobowych – czy będzie to system informatyczny GODO udostępniany (np. poprzez API ze stron internetowych GODO) przedsiębiorcom? Czy też każdy przedsiębiorca zostanie zobowiązany do realizacji obowiązku jawności rejestru zbiorów we własnym zakresie? Problematiczna pozostaje realizacja tego obowiązku w zakresie inwestowania w specjalny serwis internetowy lub/i aplikacje prezentujące taki rejestr Ponadto, dla małych przedsiębiorstw mogłoby ww. rodzić dodatkowe duże koszty pozyskania licencji na określone oprogramowanie lub stworzenie i utrzymanie serwisu internetowego.</p>	Do dyskusji na konferencji uzgodnieniowej
	Związek Pracodawców w Branży Internetowej IAB Polska	<p>Art. 43 - podstawowa propozycja wyłączenia obowiązku rejestracji zbiorów danych, związana z faktem powołania administratora bezpieczeństwa informacji (art. 43 ust. 1a) powiązana została z innego rodzaju obowiązkami, mogącymi skutkować znacznymi obciążeniami, w szczególności dla małych i średnich przedsiębiorców. Projekt przewiduje bowiem obowiązek zgłoszenia GODO ABI, nakłada ponadto na organ konieczność prowadzenia rejestru administratorów bezpieczeństwa informacji (art. 46c), wydawania zaświadczeń, itp. Tym samym, w rezultacie, <u>jeden obowiązek rejestracyjny zastąpiony zostanie nowym, o zbliżonym charakterze, przy czym rodzącym dodatkowe trudności, wymagającym jego wcześniejszego poznania, „wdrożenia” się w niego – co po stronie podmiotów prowadzących działalność gospodarczą zawsze rodzi trudności organizacyjne, jak również koszty.</u> Trudno jest doszukać się uzasadnienia dla wprowadzenia takiego rozwiązania. W szczególności nie znajduje ono uzasadnienia w przepisach dyrektywy 95/46/WE, które nie uzależniają możliwości skorzystania ze zwolnienia z obowiązku „notyfikacyjnego” od prowadzenia odrębnego rejestru „urzędników do sprawach ochrony danych” (w art. 18 ust. 2 dyrektywy mowa jest jedynie o warunku prowadzenia wewnętrznego „rejestru operacji przetwarzania danych”). W uzasadnieniu do Projektu wskazano, że „system rejestracji administratorów bezpieczeństwa informacji ma w prosty sposób zapewnić kontrolę, czy administrator danych faktycznie spełnił warunki niezbędne do zwolnienia go z obowiązku rejestracyjnego”; zwrócono w tym zakresie również uwagę na postulat transparentności (str. 12). <u>W ocenie IAB Polska system oparty na urzędowej rejestracji określonych osób (ABI) nie jest jedynym możliwym do zastosowania, a z pewnością nie jest on systemem mającym służyć ułatwieniu wykonywania działalności gospodarczej.</u> Wydaje się, że wystarczające powinno być w tym zakresie określenie wymogu wyznaczenia ABI (jako warunku skorzystania z wyłączenia spod obowiązku rejestracji), przy zachowaniu uprawnienia GODO do następczej kontroli spełnienia tego wymogu, na zasadach</p>	<p>Decyzja o powołaniu ABI będzie leżała w wyłącznej gestii administratora danych. Podejmując decyzję w tym względzie przedsiębiorca będzie brał pod uwagę możliwość przeprowadzenia, na wniosek GODO, uproszczonej kontroli przez ABI i ewentualnie będzie mógł zrezygnować z powołania takiego administratora.</p> <p>Wydaje się jednak, iż w sytuacji, gdy przedsiębiorca zdecyduje się na powołanie ABI, nie wystąpią po jego stronie żadne dodatkowe koszty związane z prowadzeniem przez tego administratora uproszczonej kontroli. Wskazać bowiem należy, że w świetle obowiązujących przep. o ochr. dan. osob. administratorzy danych zobowiązani są do zapewnienia przestrzegania zasad przetwarzania danych i muszą w tym celu nadzorować operacje przetwarzania danych w ich przedsiębiorstwach. Przeprowadzenie uproszczonej kontroli w zakresie zgodności przetwarzania danych z przepisami o ochronie danych osobowych nie będzie więc – co do zasady – związane z obowiązkiem dokonywania jakichkolwiek dodatkowych czynności w stosunku do tych, które administratorzy danych są już obecnie zobowiązani podejmować.</p> <p>Jednocześnie, w związku z przewidywanym</p>

		analogicznych, zgodnie z którymi weryfikowane jest wypełnienie wszelkich innych obowiązków ustawowych. Ewentualnie – w celu realizacji wymogu zapewnienia transparentności możliwe jest wprowadzenie obowiązku upublicznienia stosownych danych osoby wyznaczonej jako ABI (lecz informacje te powinny ograniczać się do imienia, nazwiska oraz danych kontaktowych). Zwrócić należy uwagę, że projekt ogólnego rozporządzenia o ochronie danych przewiduje w tym zakresie obowiązek „zakomunikowania” organowi nadzorcemu oraz opinii publicznej o imieniu i nazwisku oraz danych kontaktowych „inspektora ochrony danych”, bez przesądzania w jaki sposób ma to nastąpić. Również w regulacjach innych państw, które korzystają z możliwości, jakie stwarza art. 18 ust. 2 dyrektywy, modele odpowiadające proponowanemu w Projekcie nie są stosowane.	zwolnieniem z obowiązku rejestracyjnego – zmniejszyć powinna się liczba postępowań rejestracyjnych, w których (na podst. art. 14 pkt 2 ust. o ochr. dan. osob.) GODO będzie występował o złożenie wyjaśnień przez administratora danych (np. przedsiębiorcę).
	KPRM	Art. 46d - w projektowanym art. 46d ust. 1 pkt 2 wskazano katalog okoliczności, w przypadku zaistnienia których GODO wyda z urzędu decyzję o wykreśleniu ABI z rejestru administratorów bezpieczeństwa informacji. Natomiast <i>Założenia</i> tylko ogólnie nakreślają kompetencje rejestracyjne GODO stanowiąc, że będzie on uzyskiwał informacje od ABI od administratora danych. Projektowany przepis art. 46b ust. 5 nakłada na administratora danych obowiązek zgłaszania do GODO zmian objętych zgłoszeniem powołania ABI. Jeśli obowiązek ten będzie obejmował również dwie okoliczności, o których mowa w art. 46d ust. 2 tj. informację o niespełnieniu przez ABI wymogów ustawowych oraz informację o niewykonywaniu przez ABI ustawowych zadań, wówczas GODO będzie w posiadaniu informacji pozwalających mu wydać z urzędu decyzję o wykreśleniu ABI z rejestru. Jeśli jednak takich informacji nie otrzyma, to wyjaśnienia wymaga, skąd GODO będzie czerpał wiedzę o takich przypadkach, skutkującą wykreśleniem ABI z rejestru. Trzecia okoliczność skutkująca wydaniem przez GODO decyzji z urzędu tj. niepowiadomienie GODO przez administratora danych o odwołaniu ABI, budzi największe wątpliwości co do sposobu przedsiębrania przez GODO takiej wiedzy. Kwestie te wymagają więc wyjaśnienia/doprecyzowania	Przedmiotowa uwaga jest – najprawdopodobniej – następstwem przyjęcia wadliwego, niewynikającego z projektu ustawy, założenia, zgodnie z którym GODO pozyskuje informacje o administratorze bezpieczeństwa informacji <u>wyłącznie</u> od administratora danych. Tymczasem fakt niespełnienia przez administratora bezpieczeństwa informacji wymagań zawartych w (projektowanym) art. 36 a ust. 4 ustawy o ochronie danych osobowych może być ujawniony choćby w trakcie kontroli u administratora danych, wykonywanej zgodnie z art. 14 i n. ustawy o ochronie danych osobowych.
	Konfederacja Lewiatan	Art. 46d - zaproponowana treść art. 46d ustawy o ochronie danych osobowych prowadzi do wniosku, że skoro decyzja o wykreśleniu administratora bezpieczeństwa informacji z rejestru podlega natychmiastowemu wykonaniu i nie stosuje się do niego zwolnienia z art. 43 ust. 1 ustawy, łącznie z wnioskiem o wykreślenie dotychczasowego administratora bezpieczeństwa informacji z powodu jego odwołania należy złożyć wniosek o zarejestrowanie nowego administratora bezpieczeństwa informacji. W przeciwnym razie administrator danych będzie zobowiązany do rejestracji w GODO zbiorów przetwarzanych danych. Przepisy te nie tylko nie ułatwią przedsiębiorcy prowadzenia działalności gospodarczej, lecz mogą ją znacznie utrudnić. Przedłożenie przez przedsiębiorcę jednocześnie wniosku o wykreślenie administratora bezpieczeństwa informacji łącznie z wnioskiem o zarejestrowanie nowego, z uwagi konieczny do przeprowadzenia proces rekrutacji z uwzględnieniem wymogów koniecznych do powołania na to stanowisko spowoduje, że w większości przypadków administrator danych będzie zobowiązany do zarejestrowania w GODO zbiorów danych, tym	Uwagi do dyskusji na konferencji uzgodnieniowej

		<p>bardziej, że zwolnienie z obowiązku rejestracji zbioru przysługuje dopiero po wpisaniu zgłoszonego administratora bezpieczeństwa informacji do rejestru administratorów bezpieczeństwa informacji. Przepisy nie przewidują terminu w jakim GIODO zobowiązany jest dokonać wpisu do rejestru, a skoro zastosowanie mają przepisy kodeksu postępowania administracyjnego termin ten może wynieść nawet dwa miesiące (art. 35 § 3 kpa). Proces rekrutacji może nadto potrwać dłuższy czas, a projekt nie przewiduje w takiej sytuacji zastępowania administratora bezpieczeństwa informacji przez inne osoby, w tym jego zastępców.</p> <p>Powstaje, wobec powyższego, luka na czas przejściowy do momentu powołania nowego ABI – nie ma wskazania co zrobić w czasie braku ABI ze zbiorami, które prowadził dotychczasowy ABI. Ponadto wykonywanie obowiązku zgłaszania do rejestracji Generalnemu Inspektorowi ABI, a następnie aktualizowanie informacji na ich temat może w praktyce okazać się bardziej czasochłonne niż dotychczasowe obowiązki związane z rejestracją zbiorów.</p>	
	PARP	<p>Art. 46e ust. 2 - obecne sformułowanie przepisu nie rozróżnia sytuacji, gdy administrator danych ponownie zgłasza administratora bezpieczeństwa informacji wykreślonego z rejestru w drodze art. 46d od sytuacji, gdy administrator bezpieczeństwa informacji został wykreślony z rejestru z innych przyczyn (np. ustanie zatrudnienia, powołanie innego administratora bezpieczeństwa informacji) i podlega ponownemu wpisowi (powierzenie pełnienia obowiązków administratora bezpieczeństwa informacji u nowego administratora danych bądź ponowne powołanie na to stanowisko u tego samego administratora danych). Jak się wydaje treść analizowanego przepisu powinna być powiązana z uprzednim wykreśleniem administratora bezpieczeństwa informacji w trybie art. 46d nowelizowanej ustawy.</p>	Uwaga do dyskusji na konferencji uzgodnieniowej
	GIODO	<p>Art. 46e ust. 1 - zamieszczenie po sformułowaniu: „W przypadku” słowa „ponownego” – proponowana poprawka ma na celu zapewnienie zgodności ust. 1 art. 46 e ustawy o ochronie danych osobowych z brzmieniem ust. 2 tego przepisu oraz rozstrzygnięcie – ewentualnych – wątpliwości, iż zakresem przedmiotowego przepisu jest objęta jedynie sytuacja, w której administrator danych ponownie zgłasza do rejestracji GIODO tego samego administratora bezpieczeństwa informacji, który został uprzednio wykreślony z rejestru administratorów bezpieczeństwa informacji w następstwie wystąpienia ustawowo określonych przyczyn.</p>	Uwaga do dyskusji na konferencji uzgodnieniowej
	Związek Pracodawców w Branży Internetowej IAB Polska	<p>Art. 47-48 - IAB Polska korzystnie ocenia przyjęty kierunek zmian w zakresie zasad związanych z przekazywaniem danych osobowych do państw trzecich (art. 47-48 uodo). Ma on na celu usunięcie istniejących w tym zakresie rozbieżności z pierwowzorem unijnym (m.in. poprawienie brzmienia art. 48 ust. 1 uodo), jak również usprawnienie związane z korzystaniem przez podmioty krajowe z takich uznanych i powszechnie stosowanych instrumentów jak standardowe klauzule umowne oraz wiążące reguły korporacyjne. Na uznanie zasługuje w szczególności wyraźne przesądzenie, iż w sytuacji posłużenia się przez administratora danych standardowymi klauzulami umownymi zatwierdzonymi przez Komisję Europejską lub wiążącymi regułami korporacyjnymi, zgoda Generalnego Inspektora nie jest wymagana (art. 48 ust. 2).</p>	Uwagi do dyskusji na konferencji uzgodnieniowej

	<p><u>Zmiany, jakie zaproponowano – w kontekście wiążących reguł korporacyjnych (dalej również jako „BCR”) – wydają się jednak być mocno ograniczone, budzą one też dodatkowe wątpliwości.</u> Zgodnie z aktualnie obowiązującymi przepisami prawa oraz przyjętą praktyką posłużenie się przez administratora danych wiążącymi regułami korporacyjnymi, zatwierdzonymi przez właściwy organ jednego z państw UE, nie stanowi wystarczającej podstawy do przekazywania danych osobowych do państw trzecich. Administrator zobligowany jest do wystąpienia do GODO o zgodę na transfer danych, w oparciu o art. 48 uodo, co wymaga m.in. załączenia do wniosku kompletnej dokumentacji tworzącej wiążące reguły korporacyjne.</p> <p>Projektowana zmiana ma usunąć tę zbędną procedurę poddawania kontroli ze strony organu krajowego instrumentu (BCR), który został już wcześniej właściwie oceniony (w tym również został poddany konsultacji z GODO, w ramach tzw. procedury kooperacji) oraz został w sposób wiążący zatwierdzony przez właściwy organ ds. ochrony danych. <u>Zmiana ta – w projektowanym kształcie – jest jednak ujęta w sposób bardzo wąski, ograniczony wyłącznie do tych BCR, które zostały zatwierdzone przez GODO, lecz już nie przez właściwy organ z innego państwa członkowskiego.</u> W praktyce oznaczać to będzie dalszą konieczność występowania o zgodę GODO (na podstawie art. 48 ust. 1 uodo) na transfer danych osobowych w sytuacji posłużenia się przez administratora danych wiążącymi regułami korporacyjnymi zatwierdzonymi przez organ np. z Niemiec, Holandii czy Wielkiej Brytanii.</p> <p>Powyższe skutkować będzie <u>nierównym traktowaniem podmiotów, tak krajowych jak i unijnych</u>, co budzić może wątpliwości w szczególności co do zgodności z prawem unijnym. Z dobrodziejstwa art. 48 ust. 2 ustawy korzystać będą mogły bowiem jedynie podmioty krajowe, które tworzą „polskie” grupy kapitałowe (korporacyjne) oraz ewentualnie podmioty wchodzące w skład grup międzynarodowych, o ile na terytorium Polski zlokalizowano główną siedzibę grupy (a w związku z tym zdecydują się na zatwierdzenie BCR przez GODO). Przyjąć przy tym należy, iż przynajmniej w obecnym stanie rozwoju gospodarczego, na terytorium Polski tego rodzaju międzynarodowych grup kapitałowych jest zdecydowana mniejszość, w efekcie <u>praktyczne znaczenie proponowanej zmiany będzie bardzo dalece ograniczone.</u></p> <p>Postulowana zmiana nie odpowiada również aktualnym tendencjom legislacyjnym w Unii Europejskiej. Tytułem przykładu wskazać należy na propozycję zgłoszoną przez Komisję Europejską w projekcie ogólnego rozporządzenia o ochronie danych. Zgodnie z art. 42 ust. 3 tego projektu, operacja przekazywania danych osobowych na podstawie wiążących reguł korporacyjnych nie wymaga dodatkowego zezwolenia ze strony organu krajowego, przy czym <u>nie ma tu znaczenia, który z organów zatwierdził BCR.</u> Również w pochodzącej z 2013 r. ustawie słowackiej wprowadzono rozwiązania, zgodnie z którymi nie jest wymagana zgoda organu na transfer danych w przypadku posłużenia się przez administratora danych wiążącymi regułami korporacyjnymi (sekcja 31 ust. 9 ustawy), przy czym odniesiono to szeroko – do BCR zatwierdzonych przez organ ds. ochrony danych z któregośkolwiek z państw</p>	
--	--	--

		<p>członkowskich (por. sekcja 31 ust. 2 <i>in fine</i> ustawy słowackiej).</p> <p>Dodatkowo – w kontekście propozycji dotyczącej wiążących reguł korporacyjnych (art. 48 ust. 3-5 ustawy) – należy poczynić następujące uwagi:</p> <ul style="list-style-type: none">• Projekt usuwa istotny brak występujący w ramach dotychczasowej regulacji krajowej – wyposażając krajowy organ w uprawnienie do zatwierdzania BCR (art. 48 ust. 3) – jednakże nie określono w żaden sposób, przynajmniej w sposób generalny m.in.: (i) wymogów w zakresie zawartości (treści) wiążących reguł korporacyjnych; (ii) wymogów w zakresie wniosku o zatwierdzenie BCR, jaki wymagany będzie od administratora danych/podmiotu przetwarzającego dane na zlecenie; (iii) procedury zatwierdzania tego instrumentu (poszczególnych etapów, konieczności – a nie tylko możliwości – przeprowadzania konsultacji z właściwymi organami z innych państw; perspektywy czasowej tego rodzaju procedury, itd.). Przy czym nie wydaje się, aby niezbędne było przyjmowanie odrębnego rozporządzenia wykonawczego w tym zakresie, kwestie te może bowiem określać dokument (rekomendacje, wytyczne) wydany przez organ, z wykorzystaniem m.in. dokumentów opracowanych w tym zakresie przez Grupę Roboczą Art. 29 dyrektywy 95/46/WE oraz prac nad projektem ogólnego rozporządzenia o ochronie danych. Na obecnym etapie rozwoju tego instrumentu prawnego, wydaje się szczególnie istotne doprecyzowanie tych zagadnień, co pozwoli usunąć wątpliwości przedsiębiorców oraz usprawnić procedurę tworzenia oraz zatwierdzania BCR.• Poważne wątpliwości budzi również konstrukcja przyjęta w art. 48 ust. 5 uodo. Wynika z niej, że <u>procedurą zatwierdzania BCR przez GIODO mogą być objęte również wiążące reguły korporacyjne, które były już przedmiotem rozstrzygnięcia ze strony organu z innego państwa członkowskiego (tzn. BCR, które już wcześniej zostały zatwierdzone)</u>. Oznaczać może to oczekiwanie ze strony projektodawcy, iż administratorzy danych podlegający przepisom uodo zgłaszać będą w Polsce (w GIODO) BCR funkcjonujące już w grupie kapitałowej, do której należą. Przy czym oczekiwanie to dotyczy również tych BCR, które zostały już wcześniej – w sposób wiążący – zatwierdzone na obszarze UE/EOG. <u>Nie wydaje się, aby konstrukcja ta była prawidłowa, celowa, jak również, aby w praktyce pozwoliła osiągnąć skutek w postaci zgłaszania GIODO wielu tego rodzaju instrumentów prawnych</u>, i tym samym promocji tego instrumentu i podniesienia ogólnego poziomu ochrony danych osobowych. Należy bowiem zauważyć, iż procedura przyjmowania oraz zatwierdzania BCR jest niezwykle skomplikowana, wymagająca olbrzymich nakładów czasu i pracy (również ze strony organu). Nie wydaje się zatem, aby administratorzy danych decydowali się na korzystanie z tej procedury i <i>de facto</i> zatwierdzali po raz kolejny instrument, który wcześniej został już zatwierdzony w innym państwie. Z perspektywy administratorów zdecydowanie korzystniejsze będzie wystąpienie – tak jak ma to miejsce dotychczas – do GIODO o udzielenie zgody, w oparciu o art. 48 ust. 1 uodo, co stanowi również istotne utrudnienie w prowadzeniu	
--	--	---	--

		<p>działalności gospodarczej, jednak nieporównywalnie mniejsze niż konieczność ponownego zatwierdzenia BCR. Wreszcie, przyjęte rozwiązanie (w tym wynikająca z art. 48 ust. 5 udo <u>możliwość</u>, nie zaś konieczność uwzględnienia przez GIODO rozstrzygnięcia organu innego państwa) wydaje się nie uwzględniać specyfiki wiążących reguł korporacyjnych, które ze swej istotny pomyślane są jako instrument mający być stosowany <u>jednolicie</u> w ramach określonej grupy kapitałowej (m.in. w ramach międzynarodowej korporacji). Tymczasem przyjęta w art. 48 ust. 5 konstrukcja wydaje się zakładać, że mogą w praktyce funkcjonować – w ramach tej samej grupy – dwa różne zestawy BCR (różniące się w szczególności treścią): jeden przyjęty przez GIODO oraz drugi – przez organ z innego państwa.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Brzmienie art. 48 ust. 3 udo budzi również wątpliwości – wynikać bowiem może z niego, że wiążące reguły korporacyjne mogą być opracowywane dla administratorów danych oraz (jednocześnie) dla tzw. <i>processorów</i> danych. Z uwagi na zasadnicze różnice w specyfice BCR przeznaczonych dla administratorów danych oraz BCR przeznaczonych dla <i>processorów</i> danych nie wydaje się zasadne opracowanie i promowanie w ustawie takich wiążących reguł, które byłyby przeznaczone „do należącego do tej samej grupy administratora danych lub podmiotu, o którym mowa w art. 31 ust. 1”. 	
	MF	<p>Uwaga do OSR: Projekt ustawy (art. 8. – zmiany w <i>ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych</i> (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn .zm.) nakłada na GIODO zadanie w postaci prowadzenia rejestru administratorów bezpieczeństwa informacji oraz związanych z tym działań o charakterze administracyjnym i kontrolnym m.in: w postaci wydawania decyzji o wpisaniu na listę, sprawdzenia zgodności przetwarzania danych osobowych przez administratora bezpieczeństwa informacji zgodnie z przepisami oraz udzielania informacji z tego rejestru. W OSR nie podano informacji dotyczących potencjalnych skutków finansowych z tego tytułu dla budżetu państwa w części 10 – Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych. W związku z tym OSR należy uzupełnić o informację wskazującą, że prowadzenie ww. rejestru oraz dokonywanie wszelkich działań o charakterze administracyjnym z tym związanych, nie będzie generowało kosztów wymagających sfinansowania zarówno w roku wejścia w życie przedmiotowej regulacji, jak i w latach następnych.</p>	<p>OSR zostanie uzupełniony - na podstawie poniższych informacji otrzymanych od GIODO.</p> <p>Choć ostateczne koszty uruchomienia i funkcjonowania rejestru ABI mogą być na obecnym etapie jedynie wstępnie szacowane, zaś wpływ na nie będzie miał ostateczny kształt projektowanego (art. 46 f ustawy o ochronie danych osobowych) rozporządzenia w sprawie wzorów zgłoszeń powołania ABI do rejestracji GIODO oraz odwołania ABI to utworzenie w Biurze GIODO nowego rejestru informatycznego wiązać się będzie z koniecznością poniesienia pewnych dodatkowych kosztów. Przyjmując jako założenie wstępne, że rejestr ABI miałby być umieszczony w postaci dedykowanej aplikacji (modułu programowego) stanowiącego rozszerzenie funkcjonalności obecnie prowadzonego, na podstawie art. 42 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych, rejestru zgłoszonych GIODO zbiorów danych osobowych oraz platformy eGIODO, szacunkowe koszty takiego rozwiązania</p>

			<p>ocenić należy następująco:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Opracowanie formularza elektronicznego zgłoszenia/odwołania administratora bezpieczeństwa informacji dla platformy ePUAP (koszt netto – 1200 PLN, brutto – 1 476 PLN), 2) Opracowanie formularza elektronicznego zgłoszenia/odwołania administratora bezpieczeństwa informacji dla platformy eGIODO-ESP (koszt netto – 1 500 PLN, brutto – 1 845 PLN) 3) Opracowanie narzędzi do weryfikacji i automatycznego przenoszenia napływających zgłoszeń z systemu eSOD do rejestru administratorów bezpieczeństwa informacji (koszt netto - 10 000, brutto - 12 300 PLN) 4) Opracowanie narzędzi do wyszukiwania i prezentacji informacji o zarejestrowanych administratorach bezpieczeństwa informacji z rejestru eGIODO (koszt netto - 20 000 PLN, brutto - 24 600 PLN) 5) Opracowanie modułu programowego dla systemu Rejestr (koszt netto – 20 000 PLN, brutto -) 6) ZDO lub oddzielnej dedykowanej aplikacji do prowadzenia rejestru (koszt netto - 30 000 PLN, brutto - 36 900 PLN) 7) Koszty wdrożenia (koszt netto - 3 000, brutto - 3 690 PLN) 8) Razem: koszt netto - 65 700 PLN, koszt brutto - 80 811 PLN <p>Dodatkowo koszty netto utrzymania i wsparcia technicznego dla prowadzonego rejestru ABI ocenić należy na ok. 15 000 PLN rocznie.</p>
Art. 9 (ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych)	ZUS	Proponowane brzmienie art. 41 ust. 10 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przewiduje wprowadzenie wyłączenia dotyczącego obowiązku przekazywania informacji zawartych w raportach w przypadku opłacania przez płatnika wyłącznie składek na ubezpieczenie zdrowotne. W uzasadnieniu wskazano, że proponuje się jednocześnie pozostawienie możliwości wnioskowania przez ubezpieczonego o wystawienie takiej informacji. W ocenie	<p>Uwaga do dyskusji z RCL w trakcie konferencji uzgodnieniowej</p> <p>Po roboczych konsultacjach z MPiPS w opinii MG uwaga mogłaby być uwzględniona poprzez uzupełnienie projektu zgodnie z załączonym</p>

		ZUS, wbrew twierdzeniu zawartemu w uzasadnieniu, z brzmienia proponowanych przepisów nie wynika możliwość przekazania informacji na wniosek ubezpieczonego. Zauważyć należy, że do art. 41 ust. 10 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie będzie miał zastosowania ust. 8a tego przepisu przewidujący takie rozwiązanie.	uzasadnieniem (jednocześnie przepisy dot. wnioskowania o wystawienie informacji nie powinny mieć zastosowania do emerytów i rencistów, gdyż posiadają oni legitymację uprawniającą do korzystania z bezpłatnej opieki zdrowotnej).
	OPZZ	Zmiana zakresu obowiązków przedsiębiorcy związanych ze sprawozdawczością w zakresie składek jakie ma on obowiązek kierować do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych może utrudnić tej instytucji wykonywanie zadań mających na celu zabezpieczenie interesów ubezpieczonych, co budzi zastrzeżenia OPZZ. W obecnym stanie prawnym trudno jest wyegzekwować od przedsiębiorców terminową realizację nałożonych przez przepisy prawa obowiązków związanych z płatnością składek, co generuje konieczność wielokrotnej aktualizacji (korekt) stanu ich płatności i zwiększa niepewność w relacjach między przedsiębiorcą, instytucją państwową oraz pracownikiem. Między innymi z tego względu niekorzystny jest pomysł zniesienia sankcji, jaką jest kara grzywny do 5 000 zł za stwierdzenie nieprawidłowości w uprzednio potwierdzonym imiennym raporcie miesięcznym. W miejsce przedmiotowych propozycji warto rozważyć przygotowanie koncepcji zmian legislacyjnych służących wparciu realizacji zadań nałożonych na ZUS w zakresie gromadzenia składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne obywateli. Wobec powyższego, uchylenie ust. 7 art. 41 w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych oceniamy negatywnie, dotychczasowa regulacja pozwala na poprawę ewentualnych błędów pracodawcy przy wyliczaniu i przekazywaniu składek na ubezpieczenie społeczne.	Uwaga nieuwzględniona Należy mieć na uwadze, że korekty dokumentów mogą być dokonywane, aż do czasu przedawnienia należności. Zgodnie z wykładnią art. 41 ust. 7 termin na sprawdzenie prawidłowości danych przekazanych do ZUS w imiennym raporcie miesięcznym dotyczącym danego roku kalendarzowego jest tzw. terminem instrukcyjnym, tzn. płatnik może dokonać takiego sprawdzenia również po tym terminie i jego przekroczenie nie rodzi dla płatników oraz ubezpieczonych żadnych negatywnych skutków. Podstawę do dokonywania korekt stanowią będą przepisy zawarte w innych ustępach tego artykułu. Zniesienie sankcji jest konsekwencją zniesienia obowiązku wynikającego z ust.7 art. 41 ustawy o sus.
	Fundacja MŚP Związek Rzemiosła Polskiego	Postulujemy uchylenie przepisu art. 41 ust. 8b ustawy. Zgodnie z tym przepisem płatnik składek ma obowiązek przekazać na żądanie ubezpieczonego, nie częściej niż raz w miesiącu, za miesiąc poprzedni informacje zawarte w raportach ubezpieczeniowych (tj. RMUA). Z informacji przekazywanych przez przedsiębiorców wynika, że żądania tego typu, ubezpieczeni składają prawie, co miesiąc. W związku z czym płatnicy składek oprócz rocznego druku RMUA, który przekazują ubezpieczonym, muszą dodatkowo przekazywać miesięczne RMUA. Obecnie, gdy wprowadzono w służbie zdrowia system identyfikacyjny ubezpieczonych eWUŚ nie ma konieczności posługiwania się drukiem potwierdzającym ubezpieczenie RMUA. Nie widzimy więc konieczności sporządzania go w trakcie roku, na żądanie pracowników.	Uwaga nieuwzględniona Przepisy dotyczące umożliwienia comiesięcznego przekazywania informacji o odprowadzonych składkach, zostały wprowadzone na wniosek Ministra Zdrowia ze względu na dokumentowanie ubezpieczenia zdrowotnego do czasu wprowadzenia elektronicznej karty ubezpieczenia zdrowotnego.
	OPZZ	OPZZ uważa, że zmiana proponowana w art. 41 ust. 10 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych mająca na celu zwolnienie płatników składek z obowiązków informowania o przekazywaniu składek na ubezpieczenie zdrowotne jest przedwczesna bowiem zgodnie z projektem ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych zmianie mają ulec zasady w zakresie obowiązku ubezpieczenia społecznego od umów zlecenia; przewidywane są również nowe regulacje dotyczące objęcia ubezpieczeniem społecznym części pozostałych umów cywilnoprawnych. Zmiany te mogą mieć wpływ na obowiązki płatników składek także w zakresie odprowadzania składek na ubezpieczenie zdrowotne. W związku z powyższym	Uwaga nieuwzględniona Argumentacja OPZZ nie ma wpływu na zmianę art. 41 ust. 10. Należy zwrócić uwagę, że składki na ubezpieczenie zdrowotne są opłacane od każdego z tytułów również w przypadku zbiegu kilku tytułów do ubezpieczenia.

		OPZZ negatywnie ocenia także propozycje nowelizacji treści art.47 ust.3b oraz art. 98 ust.1 pkt 6a tej ustawy.	
Art. 10 (ustawa o utworzeniu PARP)	MF	Zgodnie z założeniami do projektu ustawy intencją zmian jest wprowadzenie możliwości składania przez przedsiębiorcę ubiegającego się o wsparcie lub pożyczkę od PARP, oświadczeń w miejsce zaświadczeń dotyczących niezalegania z podatkami i składkami ZUS. Tymczasem, jak się wydaje, proponowane zmiany wykraczają poza ww. cel. Wymaga wyjaśnienia z jakich przyczyn ograniczono zakres rozumienia pojęcia „ <i>należności publicznoprawnych</i> ” wyłącznie do należności wobec urzędu skarbowego oraz ZUS. Przyjęcie takiej propozycji oznaczałoby możliwość udzielania wsparcia w sytuacji posiadania innych niż ww. zaległości z tytułu należności publicznoprawnych	Uwaga nieuwzględniona PARP w ramach udzielania wsparcia lub pożyczki wymaga od wnioskodawców przedłożenia zaświadczenia o niezaleganiu z podatkami i składkami ZUS. W procesie udzielania pożyczki lub wsparcia do potwierdzenia wiarygodności wnioskodawcy te dokumenty zdaniem PARP są wystarczające. Brzmienie przepisu zostało zaakceptowane przez PARP.
	PARP	Proponujemy uwzględnienie w przepisach przejściowych do projektowanej ustawy nowej jednostki redakcyjnej w proponowanym niżej brzmieniu: <i>„Art. Przepisów ustawy zmienianej w art. 10 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do wniosków o udzielenie wsparcia lub pożyczki złożonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy oraz do umów zawieranych na podstawie tych wniosków.”</i> Pozwoli to na sprawne i niezakłócone zakończenie ogłoszonych już naborów wniosków na dotychczasowych zasadach, zgodnie z ogólną zasadą niedziałania prawa wstecz.	Uwaga do dyskusji z RCL i PARP w ramach konferencji uzgodnieniowej W opinii MG nie zachodzi potrzeba dokonania zmiany wnioskowanej przez PARP, gdyż nie zmieniamy samych zasad / procedur udzielania wsparcia.
	OPZZ	Zarządzanie przez PARP funduszami przeznaczonymi na wspieranie przedsiębiorczości i innowacyjności oraz rozwój zasobów ludzkich ze względu na pochodzenie tych środków z budżetu państwa i Unii Europejskiej wymaga szczególnej ostrożności czemu mają służyć określone procedury formalne, jakie spełnić musi podmiot jeśli chce on otrzymać wsparcie finansowe. Koncepcja zamiany kultury zaświadczeń na oświadczenia musi być wdrażania z rozwagą i tylko w tych sytuacjach, w których nie wpłynie na zwiększenie ryzyka wykonywania przez instytucje państwowe obowiązków związanych na przykład z prawidłowością wykorzystania funduszy. Zastąpienie zaświadczenia o niekaralności i o braku zaległości z tytułu należności publicznoprawnych oświadczeniami w tym zakresie we wnioskach o wsparcie i pożyczkę od PARP jest sytuacją, w której kultura oświadczeń według OPZZ nie powinna mieć zastosowania. Państwo wydając środki z budżetu państwa i Unii Europejskiej powinno wyznaczać najwyższe standardy - dzięki temu wpływa na sposób funkcjonowania przedsiębiorstw w obrębie całego obrotu gospodarczego. Podmioty co do których nie zweryfikowano, czy mają one zaległości z tytułu należności publicznoprawnych nie powinny zostać dopuszczone do korzystania ze środków publicznych. W opinii OPZZ wspieranie przez państwo tylko tych podmiotów gospodarczych, które wypełniają obowiązki publicznoprawne może sprzyjać prawidłowym postawom w obrocie gospodarczym i wpływać na kształtowanie się wśród przedsiębiorców postaw społecznie odpowiedzialnych.	Uwaga nieuwzględniona Propozycja umożliwienia przedsiębiorcom ubiegającym się o wsparcie lub pożyczkę złożenia oświadczeń w miejsce dotychczas wymaganych zaświadczeń została przygotowana zgodnie z intencją PARP. Dodatkowo, należy podkreślić, że PARP będzie miała możliwość zweryfikowania złożonych oświadczeń. Ponadto, oświadczenia składane będą pod rygorem odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań.
Art. 12 (ustawa Prawo ochrony	MSZ	Art. 400h - projekt ustawy przewiduje dodanie w art. 400h ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska nowego punktu 7a, zgodnie z którym ustalanie zasad i trybu udzielania poręczeń	Uwaga uwzględniona – uzasadnienie zostanie odpowiednio uzupełnione (treść tego uzupełnienia

środowiska)		<p>oraz trybu i zasad pobierania opłat prowizyjnych od poręczeń powierzone zostaje Radzie Nadzorczej Narodowego Funduszu oraz radom nadzorczym wojewódzkich funduszy. Pragnę zaznaczyć, że do udzielania poręczeń i gwarancji ze środków publicznych ma zastosowanie <i>obwieszczenie Komisji w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE do pomocy państwa w formie gwarancji (2008/C 155/02)</i>. Tak więc wszelkie gwarancje i poręczenia, w tym też te, które zgodnie z projektem mają być udzielane przez Narodowy Fundusz muszą spełniać warunki określone w tym obwieszczeniu. W szczególności dotyczy to konieczności zapewnienia, że gwarancje i poręczenia udzielane będą po cenach odpowiadających cenom rynkowym. Tymczasem projekt ustawy uchyla art. 400h ust. 3, zgodnie z którym, do ustalania wysokości i sposobu pobierania opłaty prowizyjnej z tytułu udzielania poręczeń spłaty kredytów oraz zwrotu środków pochodzących ze źródeł zagranicznych, przeznaczonych na realizację zadań w zakresie ochrony środowiska i gospodarki wodnej, stosuje się odpowiednio przepisy o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne. Projekt ustawy pozostawia Radzie Nadzorczej Narodowego Funduszu oraz radom nadzorczym wojewódzkich funduszy swobodę w zakresie ustalania zasad pobierania opłat prowizyjnych od poręczeń. Rozwiązanie takie skutkować może udzieleniem przez te podmioty pomocy państwa, która potencjalnie może zostać uznana za niezgodną z rynkiem wewnętrznym.</p> <p>Art. 411 - W odniesieniu do poręczeń i gwarancji projekt ustawy w odniesieniu do ustawy Prawo ochrony środowiska po art. 411 ust.5 dodaje również nowy ustęp 5b, zgodnie z którym Narodowy Fundusz i wojewódzkie fundusze pobierają opłatę prowizyjną od poręczeń w wysokości zależnej od kwoty zobowiązania. W kontekście proponowanej zmiany art. 400 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska nie jest pewne jakie znaczenie będzie miała proponowana zmiana art. 411 ust. 5. Sformułowanie takie budzi wątpliwości, ponieważ nie jest jasne, czy jakiegokolwiek inne czynniki będą mogły być wzięte pod uwagę przy ustalaniu zasad pobierania opłat prowizyjnych. Samo stwierdzenie, że opłata prowizyjna jest pobierana w wysokości zależnej od kwoty zobowiązania również nie daje pewności, że opłata prowizyjna od poręczeń będzie pobierana na zasadach rynkowych, przede wszystkim, że będą to te same zasady w odniesieniu do wszystkich podmiotów. W każdym wypadku uzasadnienie projektu ustawy w tym zakresie należy uzupełnić o odwołanie do wspomnianego wyżej Obwieszczenia Komisji, a w związku z wątpliwościami dotyczącymi stosowania tych przepisów konieczne jest zasięgnięcie w tym zakresie opinii Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.</p>	<p>zostanie uzgodniona z UOKiK).</p> <p>Poniżej proponowane uzupełnienie uzasadnienia: "Poręczenia udzielane przez NFOŚiGW i wfośiGW będą mogły być udzielane zarówno na warunkach rynkowych, jak i na warunkach korzystniejszych niż rynkowe. W tym drugim przypadku mogą stanowić pomoc publiczną. Jeżeli poręczenia będą stanowiły pomoc publiczną, będzie ona udzielana zgodnie z warunkami jej dopuszczalności. W celu określenia wartości pomocy związanej z poręczeniem stosowane będą przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 2004 r. w sprawie szczegółowego sposobu obliczania wartości pomocy publicznej udzielanej w różnych formach (Dz. U. Nr 194, poz. 1983, z późn. zm.).".</p>
	MF	<p>Art. 400k - mając na uwadze intencję Ministra Finansów do ograniczenia między innymi obowiązków sprawozdawczych przez tzw. „niektóre osoby prawne”, nie znajduję uzasadnienia dla rozszerzenia analogicznych przepisów z zakresu sprawozdawczości na wojewódzkie fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej, co zostało zaproponowane w nowelizowanej ustawie - <i>Prawo ochrony środowiska</i>, (dodany pkt 8 w art. 400k ust. 1). Należy zwrócić uwagę, iż projektowana działalność poręczeniowa wfośiGW będzie stanowiła jedynie jeden z elementów ich działalności finansowej. Poza poręczeniami wfośiGW udzielają bowiem</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p>

		<p>m.in. pożyczek, dotacji, dopłat, która to działalność nie podlega kontroli Ministerstwa Finansów.</p> <p>Należy jednocześnie zauważyć, iż wprowadzając do ustawy - <i>Prawo ochrony środowiska</i> możliwość udzielania poręczeń przez wfośigw, projektodawca równocześnie wprowadził ograniczenia odnośnie wysokości udzielanych poręczeń, analogiczne do tych obowiązujących państwowe osoby prawne na podstawie przepisów Rozdziału 8 ustawy o poręczeniach i gwarancjach.</p> <p>W związku z powyższym zwracam się z prośbą o wykreślenie z projektowanej nowelizacji ustawy - <i>Prawo ochrony środowiska</i> zmiany art. 400k ust. 1.</p>	
	<p>Związek Banków Polskich</p>	<p>Art. 400h-400k Art. 12 pkt. 1)-2)</p> <p><u>Proponowana zmiana:</u> W podpunktach a), c),d) należy dodać słowa „i gwarancji” zawsze po słowie „poręczeń”.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u> W zaproponowanym rozszerzeniu podmiotowym i przedmiotowym zakresu udzielanych zabezpieczeń w zakresie ochrony środowiska i gospodarki wodnej zabrakło jednego z najbardziej sprawdzonych i stosowanych przez podmioty gospodarcze instrumentów-gwarancji. Przykładem jest rządowy program „Wspieranie przedsiębiorczości z wykorzystaniem poręczeń i gwarancji BGK” realizowany przez Bank Gospodarstwa Krajowego pod nadzorem Ministra Finansów. Katalog instrumentów finansowych dopuszczalnych prawnie i stosowanych w praktyce gospodarczej, a więc możliwych do wykorzystania także w ramach realizacji celów polityki ochrony środowiska przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (NFOŚiGW) oraz wojewódzkie fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej (wfośigw) powinien być jak najszerszy. Nieuchronne zmiany w otoczeniu gospodarczym, w tym międzynarodowym i konkurencyjnym, powodują konieczność stosowania zróżnicowanych instrumentów inwestycyjnych (z punktu widzenia przedsiębiorcy) oraz interwencji (z punktu widzenia regulatora publicznego). Zjawiska te nasilają się szczególnie w okresach zaburzeń na rynkach międzynarodowych, czego przykładem są ostatnie lata. Dodatkowym argumentem są sprawdzone regulacje i praktyki innych instytucji publicznych finansujących inwestycje proekologiczne, np. Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju. W związku z tym celowym wydaje się uelastyczenie krajowych regulacji i otwarcie ww. katalogu ustawowego, a co za tym idzie, upoważnienie organów funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej, aby w przyszłości, w razie konieczności, mogły stosować adekwatne instrumenty interwencji. Propozycja ta wpisuje się dokładnie w cele ustawy deregulacyjnej, mającej na celu poprawę warunków prowadzenia działalności gospodarczej przede wszystkim poprzez ułatwienie, uproszczenie lub redukcję regulacji w obrocie gospodarczym.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Przedstawione stanowisko jest wynikiem roboczych konsultacji z MŚ i NFOŚiGW.</p> <p>Istotą działalności NFOŚiGW jest, zgodnie z art. 411 ust.1 ustawy – POŚ, finansowanie ochrony środowiska i gospodarki wodnej, co do zasady w formie dotacji i pożyczek. Wprowadzenie dodatkowo możliwości udzielania gwarancji stanowiłoby faktyczną zmianę profilu, na instytucję finansową o charakterze poręczeniowo-gwarancyjnym. Należy podkreślić, iż w tym zakresie lukę na rynku wypełniają komercyjne instytucje finansowe poprzez udzielanie np. gwarancji bankowej zgodnie z art. 80 Prawa bankowego. W tej sytuacji działalność NFOŚiGW stanowiłaby ingerencję w ten rynek, a udzielanie gwarancji na warunkach preferencyjnych stanowiłoby rodzaj pomocy publicznej, co wiąże się z koniecznością oceny oddziaływania takiego instrumentu na konkurencję. Należy również zauważyć, iż w chwili obecnej NFOŚiGW może być gwarantem na zasadach określonych w art. 411 ust. 6 ustawy – POŚ poprzez przejęcie zobowiązań Ministra Środowiska, co wydaje się być rozwiązaniem wystarczającym. Zmiana zawarta w procedowanym projekcie ustawy mająca na celu rozszerzenie działalności poręczeniowej, wypełnia potrzeby potencjalnych beneficjentów. Prawo udzielania gwarancji nie zwiększy dodatkowo, po wprowadzeniu rozszerzonych poręczeń, możliwości finansowania</p>

			<p>projektów przez NFOŚiGW i nie wpłynie istotnie na wzrost dźwigni finansowej. Również nie będzie miało istotnego wpływu na zwiększenie przychodów z tytułu prowizji. Natomiast trzeba stwierdzić, że gwarancja jest instrumentem o zwiększonym ryzyku i skali odpowiedzialności.</p> <p>Instytucja poręczenia jest adekwatnym instrumentem w zakresie gospodarowania środkami publicznymi pozostającymi w dyspozycji NFOŚiGW. Zgodnie bowiem z art. 44 ust. 3 ustawy o finansach publicznych wydatki ze środków publicznych powinny być przede wszystkim dokonywane w sposób celowy i oszczędny, z zachowaniem zasad uzyskiwania najlepszych efektów z danych nakładów oraz optymalnego doboru metod i środków służących osiągnięciu założonych celów. Kryteria te w pełniejszy sposób spełnia poręczenie, w szczególności ze względu na podstawowe różnice pomiędzy tym instrumentem a gwarancją.</p> <p>Tym samym stosowanie gwarancji generowałoby wyższe ryzyko dla środków publicznych w działalności NFOŚiGW, niż stosowanie poręczenia.</p> <p>Należy również zauważyć, iż kwestia wprowadzenia gwarancji do zakresu działalności NFOŚiGW była już analizowana na wcześniejszych etapach prac legislacyjnych i z przedstawionych powyżej względów została odrzucona.</p>
	MŚ	<p><u>1) Art. 411</u> Art. 12 pkt 3 projektu ustawy o ułatwieniu wykonywania (...) lit. b proponuję nadać brzmienie: „b) po ust. 3a dodaje się ust. 3b w brzmieniu: „3b. Dopłaty, o których mowa w ust. 1 pkt 2 lit. e, stosuje się <u>do rat lub innych opłat</u> ponoszonych przez korzystających, ustalanych w umowach, których przedmiotem jest leasing środków trwałych lub wartości niematerialnych i prawnych, podlegających amortyzacji służących realizacji celów z zakresu ochrony środowiska lub gospodarki wodnej. ”.” <u>Uzasadnienie:</u> Poprawka redakcyjna, mająca zapewnić spójność proponowanych przepisów.</p>	Ad. 1) Uwaga uwzględniona

	<p><u>2) Przepisy końcowe</u> Art. 33 projektu ustawy o ułatwieniu wykonywania (...) proponuję nadać następujące brzmienie: <i>„Art. 33. Do udzielenia poręczenia, zgodnie z art. 411 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 12, stosuje się przepisy obowiązujące w dniu złożenia przez podmiot ubiegający się o udzielenie poręczenia wniosku o jego udzielenie.”.</i> <u>Uzasadnienie:</u> Użyte w art. 33 projektu ustawy sformułowanie „postępowania w sprawie [...] wszczętego i niezakończonego” może sugerować, że udzielanie poręczeń przez NFOŚiGW odbywa się w ramach procedury administracyjnej. W celu podkreślenia cywilnoprawnego charakteru procedury udzielenia poręczenia proponuję stosowną zmianę brzmienia art. 33, uwzględniającą również, że podstawą udzielenia poręczenia jest umowa, a nie przepis ustawy.</p> <p>3) W uzasadnieniu proponuję wprowadzić następujące zmiany:</p> <p>a) proponuję, aby tiret piąte na str. 4 Uzasadnienia otrzymał brzmienie: <i>„zwiększenie możliwości wspierania przedsiębiorców przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (NFOŚiGW) oraz wojewódzkie fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej (WFOŚiGW)”</i> (ułatwienie przedsiębiorcom dostępu do finansowania przedsięwzięć z zakresu ochrony środowiska lub gospodarki wodnej poprzez oferowanie udzielania poręczeń oraz korzystania z uruchamianych we współpracy z bankami lub leasingodawcami nowych instrumentów wsparcia zwrotnego lub bezzwrotnego),”. <u>Uzasadnienie:</u> Konsekwencja dodania lit. f w art. 12 pkt 3 projektu ustawy;</p> <p>b) w pierwszym zdaniu w pkt 2 dot. rozszerzenia katalogu bezzwrotnych form finansowania ochrony środowiska i gospodarki wodnej na str. 25 Uzasadnienia należy skreślić wyrazy <i>„(oraz powiązane z nimi w art. 400h i 400k).”</i> <u>Uzasadnienie:</u> Zmiany dotyczące dopłat do opłat ustalanych w umowach leasingu odnoszą się jedynie do art. 411 ustawy – POŚ. Zmiany w art. 400h i art. 400k dotyczą wyłącznie poręczeń;</p> <p>c) zdanie pierwsze zawarte w akapicie trzecim na str. 26 Uzasadnienia w brzmieniu: <i>„W latach 2013-2017 NFOŚiGW będzie realizował, wspólnie z EBOiR, program priorytetowy „Inwestycje energooszczędne w małych i średnich przedsiębiorstwach” pod wspólną nazwą roboczą II Program Finansowania Rozwoju Energii Zrównoważonej w Polsce (PolSEFF II) i będzie stanowił kontynuację obecnie realizowanego samodzielnie przez EBOiR programu PolSEFF.”</i> powinno zostać zastąpione zdaniami w brzmieniu: <i>„W latach 2013-2017 NFOŚiGW wspólnie z EBOiR będzie realizował:</i> 1) <i>program priorytetowy NFOŚiGW „Inwestycje energooszczędne w małych i średnich przedsiębiorstwach” (stanowiący komponent dotacyjny);</i></p>	<p>Ad. 2) Uwaga uwzględniona</p> <p>Ad. 3a) Do dyskusji na konferencji uzgodnieniowej. W przypadku uzgodnienia propozycji dot. lit. f w art. 12 pkt 3 z UZP możliwe jest przedstawienie propozycji do rozpatrzenia przez Komitet Rady Ministrów</p> <p>Ad 3b) Uwaga uwzględniona</p> <p>Ad 3c) Uwaga uwzględniona</p>
--	--	---

		<p>2) <i>program finansowania EBOiR (stanowiący komponent pożyczkowy) - pod wspólną nazwą roboczą PolSEFF II. PolSEFF II będzie stanowił kontynuację obecnie realizowanego samodzielnie przez EBOiR programu PolSEFF.</i>”.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u> Konieczne jest doprecyzowanie, że EBOiR i NFOŚiGW będą wspólnie realizowali odrębne, ale jednocześnie komplementarne programy (stanowiące komponent pożyczkowy i dotacyjny) pod wspólną nazwą roboczą PolSEFF II.</p> <p>d) proponuję skreślić ostatnie zdanie w pkt 2 dotyczącym rozszerzenia katalogu bezzwrotnych form finansowania ochrony środowiska i gospodarki wodnej na str. 27 Uzasadnienia, odnoszące się do przepisu przejściowego dotyczącego poręczeń, zawartego w art. 33 projektu ustawy.</p> <p>Jednocześnie zdanie w brzmieniu: „Przewiduje się przepis przejściowy, stanowiący, iż do udzielenia poręczenia, zgodnie z art. 411 ust. 5 ustawy – Prawo ochrony środowiska, stosuje się przepisy obowiązujące w dniu złożenia przez podmiot ubiegający się o udzielenie poręczenia wniosku o jego udzielenie.” proponuje się zamieścić jako ostatnie zdanie w pkt 1 dotyczącym rozszerzenia podmiotowego i przedmiotowego zakresu udzielania poręczeń w zakresie ochrony środowiska i gospodarki wodnej (na str. 25 Uzasadnienia).</p> <p><u>Uzasadnienie:</u> Konsekwencja proponowanej zmiany brzmienia art. 33 projektu ustawy oraz konieczność zachowania systematyki treści zawartych w Uzasadnieniu projektu.</p> <p>4. W OSR proponuję wprowadzić następujące zmiany:</p> <p>a) w pkt 16 na str. 5 OSR wyrazy „jego organy wojewódzkie” należy zastąpić wyrazami „wojewódzkie fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej”.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u> Wojewódzkie fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej są samorządowymi osobami prawnymi, a nie organami wojewódzkimi NFOŚiGW (organami państwowej osoby prawnej).</p> <p>b) w czwartym akapicie na str. 19 OSR pierwsze zdanie powinno otrzymać brzmienie: „W odniesieniu do rozwiązania dot. instrumentu poręczeń o rozszerzonym zakresie podmiotowo-przedmiotowym w obszarze ochrony środowiska i gospodarki wodnej do szacunków przyjęto, że w pierwszym roku uruchomienia tego instrumentu w NFOŚiGW skorzysta z niego do 30 podmiotów.”.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u> Poprawka redakcyjna.</p>	<p>Ad. 3d) Uwaga uwzględniona</p> <p>Ad. 4a) i 4b) Uwagi uwzględnione</p>
	MŚ	<p>Art. 411</p> <p>W art. 12 w pkt 3 projektu ustawy proponuję dodanie lit. f w brzmieniu: „f) w ust. 10b wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „10b. Narodowy Fundusz oraz wojewódzkie fundusze mogą zawierać umowy o udostępnienie środków finansowych, o których mowa w ust. 10, oraz umowy, o których mowa w ust. 10a, z bankami:”.”</p>	<p>Do dyskusji na konferencji uzgodnieniowej. W przypadku uzgodnienia propozycji dot. lit. f w art. 12 pkt 3 z UZP możliwe jest przedstawienie propozycji do rozpatrzenia przez Komitet Rady Ministrów</p>

	<p><u>Uzasadnienie:</u> Zgodnie z obowiązującym przepisem art. 411 ust. 10 ustawy – Prawo ochrony środowiska, NFOŚiGW i WFOŚiGW mogą udostępniać środki finansowe bankom z przeznaczeniem na udzielanie kredytów bankowych, pożyczek lub dotacji na wskazane przez siebie programy i przedsięwzięcia z zakresu zadań ochrony środowiska i gospodarki wodnej oraz potrzeb geologii, a także dopłaty do oprocentowania lub częściowe spłaty kapitału udzielanych na ten cel kredytów bankowych. Zgodnie z art. 411 ust. 10d ustawy – Prawo ochrony środowiska, do wyboru ww. banków nie mają zastosowania przepisy o zamówieniach publicznych.</p> <p>NFOŚiGW, współpracując z systemem bankowym dysponującym siecią ponad 3,5 tys. placówek, udzielił dotychczas dofinansowania w formie dopłat blisko 50 tys. beneficjentów realizującym przedsięwzięcia polegające na zakupie i montażu instalacji kolektorów słonecznych w ramach programu priorytetowego „Program dla przedsięwzięć w zakresie odnawialnych źródeł energii i obiektów wysokosprawnej kogeneracji Część 3) Dopłaty na częściowe spłaty kapitału kredytów bankowych przeznaczonych na zakup i montaż kolektorów słonecznych dla osób fizycznych i wspólnot mieszkaniowych”, osiągając efekt ekologiczny – 52 tys. Mg/rok ograniczenia lub uniknięcia emisji CO₂.</p> <p>Na podobnych zasadach co program dotyczący kolektorów słonecznych wdrażany jest obecnie program priorytetowy „Dopłaty do kredytów na budowę domów energooszczędnych”; w programie tym przewiduje się zaangażowanie zbliżonej liczby placówek bankowych. Takiego efektu skali nie osiągnięto, dokonując wyboru banków w trybach określonych w ustawie – Prawo zamówień publicznych.</p> <p>Proponowana zmiana w art. 411 ust. 10b ustawy - Prawo ochrony środowiska ma na celu umożliwienie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) funduszom ochrony środowiska i gospodarki wodnej zastosowania do wyboru banków zainteresowanych udzieleniem kredytów bankowych, pożyczek lub dotacji ze środków finansowych udostępnianych przez te fundusze analogicznych zasad, jak przy wyborze banków współpracujących przy udzielaniu dopłat do oprocentowania lub dokonywaniu częściowych spłat kapitału kredytów bankowych; 2) osiągnięcia przy wdrażaniu pozostałych instrumentów finansowych (zwrotnych i bezzwrotnych) wymienionych w art. 411 ust. 10 ustawy – POŚ, uruchamianych we współpracy z bankami, podobnych jak przy instrumentach dopłatowych efektów skali; 3) ujednoczenia sposobu przekazywania za pośrednictwem banków dofinansowania udzielanego ze środków funduszy ekologicznych. <p>Obecny stan prawny, obligujący Narodowy Fundusz oraz wojewódzkie fundusze do stosowania przepisów o zamówieniach publicznych przy wyborze banku biorącego udział w realizacji danego instrumentu (poza dopłatowym), adekwatnego do określonego programu lub przedsięwzięcia z zakresu zadań ochrony środowiska, gospodarki wodnej lub potrzeb</p>	
--	---	--

	<p>geologii, stanowi istotne ograniczenie w upowszechnianiu realizacji przedsięwzięć proekologicznych oraz możliwości efektywnego wspierania takich przedsięwzięć.</p> <p>Uwzględniając obowiązujące przepisy ustawy - Prawo zamówień publicznych, poddano analizie dwie możliwości nawiązania przez fundusz ochrony środowiska i gospodarki wodnej współpracy z kilkoma podmiotami (bankami), przy realizacji wsparcia finansowego w ramach danego programu.</p> <p>Pierwszą z nich stanowi udzielanie zamówienia z podziałem na części, przy jednoczesnym zastrzeżeniu możliwości składania przez dany bank (wykonawcę) oferty wyłącznie na jedną część. Należy zauważyć, że zastosowanie takiego trybu postępowania niesie za sobą ogromne ryzyko nieosiągnięcia takiej segmentacji obszaru dofinansowania, która zapewniałaby jednocześnie zaangażowanie wielu banków, a beneficjentom wybór ich placówek położonych na terenie całego kraju (segmentacji przyczyniającej się do zwiększenia konkurencyjności). To do banku należy bowiem decyzja, na którą część złożyć ofertę. Skutkiem czego, na jedną z części zamówienia może wpłynąć kilka ofert, z których wybrana zostanie jedna, podczas gdy inne części zamówienia trzeba będzie unieważnić z powodu braku ofert. Jednocześnie, zgodnie z obowiązującymi przepisami o zamówieniach publicznych, powtórzenie postępowania w odniesieniu do części unieważnionych nie daje już możliwości ograniczenia dostępu do nich tym bankom, które uzyskały zamówienie w odniesieniu do innych części, w ramach wcześniej prowadzonego postępowania. W efekcie może dojść do istotnego ograniczenia liczby banków biorących udział w realizacji dofinansowania przedsięwzięć w danym programie, w skrajnym przypadku - nawet do jednego podmiotu.</p> <p>Jako drugą możliwość nawiązania przez fundusz ekologiczny współpracy z bankami rozważano przeprowadzenie postępowania mającego na celu zawarcie umowy ramowej, przy założeniu, że zostanie ona zawarta z kilkoma, co najmniej trzema, bankami. Należy jednak podkreślić, że umowę ramową zawiera się z taką liczbą wykonawców, jaka została wcześniej określona przez zamawiającego, „<i>chyba, że oferty niepodlegające odrzuceniu złożyło mniej wykonawców</i>” (art. 100 ust. 3 pkt 2 ustawy - Prawo zamówień publicznych). Może zatem dojść do sytuacji, w której umowa ramowa zawarta będzie z trzema lub dwoma bankami, a w skrajnym przypadku nawet z jednym. Ponadto umowa taka nie może być utożsamiana z udzieleniem zamówienia; ustala ona bowiem jedynie ramy przyszłych zobowiązań. Aby umowa ramowa przeszła w fazę udzielania zamówień, wymagane jest, po jej zawarciu, przeprowadzenie kilku postępowań w celu podziału obszaru dofinansowania pomiędzy określoną liczbę banków. Zaproszenie do składania ofert przesyła się każdorazowo wykonawcom, z którymi została zawarta umowa ramowa (brak podstaw do pominięcia części z nich, np. tych, z którymi już wcześniej zawarto umowy o wykonanie zamówienia), przy czym żaden z wykonawców nie jest zobowiązany do złożenia oferty. Jednocześnie, brak jest w przepisach o zamówieniach publicznych instrumentu, który umożliwiłby wszystkim wykonawcom, z którymi zawarta była wcześniej umowa ramowa, stanie się stronami umów o zamówienie publiczne zawieranych w celu realizacji takiej umowy. Kolejne umowy</p>	
--	--	--

		<p>realizacyjne byłyby zawierane z wykonawcami, którzy odpowiedzieli na kolejne zapytania ofertowe, składając najkorzystniejsze oferty.</p> <p>Specyfika działań związanych z dofinansowywaniem przedsięwzięć z zakresu ochrony środowiska lub gospodarki wodnej powoduje, że nie bez znaczenia jest również bardzo ograniczona możliwość zmian warunków realizacji umowy, w stosunku do pierwotnie ustalonych w toku prowadzonego postępowania o zamówienie publiczne. Dla zapewnienia efektywnego i elastycznego dofinansowania przedsięwzięć z zakresu ochrony środowiska lub gospodarki wodnej bardzo istotne są możliwości:</p> <ul style="list-style-type: none"> - płynnego zwiększania lub zmniejszania kwoty przeznaczonej na instrument finansowy w ramach danego programu, w zależności od popytu, - przesuwania środków w ramach programu pomiędzy bankami, z którymi podpisano umowy, w zależności od postępów we wdrażaniu przez nie instrumentu finansowego, - bieżącego reagowania na zachowania rynku w danym obszarze dofinansowania (np. na zmieniające się technologie lub ceny urządzeń), poprzez zmianę parametrów programu i jego warunków brzegowych. <p>Wskazane powyżej istotne ograniczenia wynikające ze stosowania przepisów Prawa zamówień publicznych w tak specyficznym obszarze, jakim jest przekazywanie za pośrednictwem banków dofinansowania ze środków funduszy ekologicznych przeznaczonego na realizację przedsięwzięć z zakresu ochrony środowiska lub gospodarki wodnej, a także dotychczasowe doświadczenia związane z instrumentem dopłat na częściowe spłaty kapitału kredytów, realizowanym za pośrednictwem wielu placówek bankowych na terenie całego kraju, potwierdzają zasadność wprowadzenia zmiany w przepisie art. 411 ust. 10b ustawy – Prawo ochrony środowiska. Zmiana taka ułatwiłaby m.in. uruchomienie instrumentu udostępniania bankom środków NFOŚiGW na udzielanie kredytów bankowych lub dotacje, który planuje się zastosować w:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) programie priorytetowym „<i>Wspieranie rozproszonych odnawialnych źródeł energii Część 5) Prosument – linia dofinansowania z przeznaczeniem na zakup i montaż mikroinstalacji odnawialnych źródeł energii</i>”, skierowanym do osób fizycznych oraz wspólnot i spółdzielni mieszkaniowych realizujących przedsięwzięcia ograniczające zużycie energii w gospodarstwach domowych, 2) przewidywanym do realizacji w przyszłości podobnym do wskazanego w pkt 1 programie priorytetowym, dedykowanym małym i średnim przedsiębiorstwom. 	
	MŚ	<p>Proponuję, aby do wyboru przez fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej leasingodawców współpracujących przy wdrażaniu instrumentu dopłat do rat lub innych opłat ustalanych w umowach leasingu, o których mowa w art. 411 ust. 1 pkt 2 lit. e oraz ust. 3b ustawy – Prawo ochrony środowiska (art. 12 pkt 3 lit. a i b projektu ustawy), miały zastosowanie podobne zasady, jak przy wyborze banków współpracujących przy udzielaniu dopłat do oprocentowania lub dokonywaniu częściowych spłat kapitału kredytów bankowych,</p>	<p>Do dyskusji na konferencji uzgodnieniowej. W przypadku uzgodnienia propozycji z UZP możliwe jest przedstawienie propozycji do rozpatrzenia przez Komitet Rady Ministrów.</p>

	<p>zawarte obecnie w art. 411 ust. 10b i 10d ustawy - Prawo ochrony środowiska. Umożliwienie nawiązywania przez NFOŚiGW oraz WFOŚiGW współpracy jednocześnie z wieloma przedsiębiorcami leasingowymi, spełniającymi kryteria wyboru zarówno co do wysokości funduszy własnych, jak i zakresu terytorialnego prowadzonej działalności, zapewniłoby beneficjentom, w szczególności przedsiębiorcom, szeroki i równy dostęp do instrumentu dopłat do rat lub innych opłat leasingowych.</p>	
<p>Konfederacja Lewiatan, Związek Polskiego Leasingu</p>	<p>Art. 411 - proponujemy wprowadzić zmiany w kolejnych ustępach, które regulują warunki na jakich środki te są udostępniane (podobnie jak to przyjęto dla potrzeb dotacji do oprocentowania i częściowych spłat kapitału w kredytach bankowych, tj. w art. 411 pkt. 10, 10a, 10b, 10d oraz 10e). Biorąc powyższe pod uwagę proponujemy wprowadzenie w art. 411 projektu zmian do ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska następujących uzupełnień (pogrubiony druk):</p> <p>10. ²⁹⁶⁾Narodowy Fundusz oraz wojewódzkie fundusze mogą udostępniać środki finansowe instytucjom finansowym, o których mowa w Art.4 ust.1 pkt.7) lit.c) Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe z przeznaczeniem na udzielenie dotacji w formie dopłat o których mowa w Art. 411 ust.1 pkt.2 lit. e) oraz bankom z przeznaczeniem na udzielanie kredytów bankowych, pożyczek lub dotacji na wskazane przez siebie programy i przedsięwzięcia z zakresu zadań ochrony środowiska i gospodarki wodnej oraz potrzeb geologii, a także dopłaty do oprocentowania lub częściowe spłaty kapitału udzielanych na ten cel kredytów bankowych.</p> <p>10a. ²⁹⁷⁾ Dopłaty, o których mowa w Art. 411 ust.1 pkt.2 lit. e) oraz dopłaty do oprocentowania i częściowe spłaty kapitału kredytów bankowych, o których mowa w ust. 10, są realizowane przez Narodowy Fundusz oraz wojewódzkie fundusze za pośrednictwem instytucji finansowych, o których mowa w Art.4 ust.1 pkt.7) lit.c) Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe oraz banków na podstawie zawartych z nimi umów.</p> <p>10b. ²⁹⁷⁾ Narodowy Fundusz oraz wojewódzkie fundusze mogą zawierać umowy, o których mowa w ust. 10a, z instytucjami finansowymi, o których mowa w Art.4 ust.1 pkt.7) lit.c) Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe oraz bankami:</p> <p>1) których fundusze własne są nie niższe niż równowartość w złotych 5 000 000 euro przeliczona według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w dniu poprzedzającym dzień zawarcia umowy, a w przypadku banków spółdzielczych, nie niższe niż równowartość w złotych 1 000 000 euro przeliczona według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w dniu poprzedzającym dzień zawarcia umowy;</p> <p>2) które prowadzą działalność na obszarze co najmniej 3 województw, z zastrzeżeniem ust. 10c.</p> <p>10d. ²⁹⁷⁾ Do wyboru instytucji finansowych, o których mowa w Art.4 ust.1 pkt.7) lit.c) Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe oraz banków, o których mowa w ust. 10b i 10c, nie mają zastosowania przepisy o zamówieniach publicznych.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Przedstawione stanowisko jest wynikiem roboczych konsultacji z MŚ i NFOŚiGW.</p> <p>Należy podkreślić, że istotą instrumentu udostępniania środków funduszy ekologicznych innym podmiotom z przeznaczeniem na finansowanie w formach zwrotnych i bezzwrotnych wskazanych przez te fundusze programów i przedsięwzięć jest angażowanie wyłącznie tych operatorów, którzy gwarantują najwyższe standardy bezpieczeństwa powierzanych im środków publicznych. Do takich podmiotów należą zarówno banki (niekwestionowane instytucje zaufania publicznego, nad którymi ścisły nadzór sprawuje Komisja Nadzoru Finansowego), jak i wojewódzkie fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej (samorządowe osoby prawne), korzystające z mechanizmu udostępniania środków NFOŚiGW określonego w art. 411 ust. 10f ustawy- POŚ, realizujące z NFOŚiGW Wspólną Strategię Działania.</p> <p>W niniejszym projekcie zaproponowane zostały rozwiązania dla firm leasingowych w zakresie dopłat do rat lub innych opłat leasingowych. Wydaje się, że kolejne rozwiązania dla tej grupy podmiotów powinny być wprowadzane po analizie funkcjonowania ww. nowowprowadzanego instrumentu.</p> <p>Należy mieć też na uwadze, że MŚ zaproponowało - jak wyżej - zastosowanie do wyboru leasingodawców przy wdrażaniu instrumentu dopłat do opłat leasingowych podobnych zasad jak przy wyborze banków współpracujących przy udzielaniu</p>

		<p>10e. ²⁹⁷⁾ Umowy, o których mowa w ust. 10a, określają w szczególności tryb i terminy przekazywania instytucjom finansowym, o których mowa w Art.4 ust.1 pkt.7) lit.c) Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe oraz bankom przez Narodowy Fundusz oraz wojewódzkie fundusze środków na dopłaty o których w Art. 411 ust.1 pkt.2 lit. e) oraz dopłaty do oprocentowania i częściowe spłaty kapitału kredytów bankowych, o których mowa w ust. 10.</p>	<p>dopłat do kredytów bankowych, zawartych obecnie w art. 411 ust. 10b i 10d ustawy - POŚ. Nie chodzi tu o zrównanie przedsiębiorstw leasingowych z bankami w zakresie możliwości korzystania z instrumentu udostępniania środków funduszy ekologicznych (środków publicznych), lecz o rozważenie możliwości zastosowania wobec leasingodawców podobnych jak przy wyborze banków.</p>
<p>Związek Banków Polskich</p>		<p><u>Proponowana zmiana:</u></p> <p>- dodanie po nowym ppkt a) kolejnego nowego ppkt. dotyczącego zmian w treści przepisów ust. 10-10e art. 411 upoś (po uwzględnieniu wcześniej zaproponowanych zmian i renumeracji byłby to ppkt. b) pkt. 3) Art. 12 Projektu Ustawy) o treści: <i>„b) w ust. 10-10e wprowadza się następujące zmiany:</i> 1. <i>W ust. 10. ^{296):}</i> <i>~ po słowach „środki finansowe” dodaje się następującą część zdania „instytucjom finansowym, o których mowa w art.4 ust.1 pkt.7) lit. c) Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, objętych nadzorem Komisji Nadzoru Finansowego na podstawie przepisów rozdziału 11b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, z przeznaczeniem na udzielenie dotacji w formie dopłat o których mowa w art. 411 ust.1 pkt.2 lit. e) oraz”</i> <i>- po słowach „z przeznaczeniem” dodaje się słowa „w szczególności”</i> <i>- po słowach „kredytów bankowych, pożyczek” dodaje się przecinek i słowo „leasingu”.</i> 2. <i>W ust. 10 a. ²⁹⁷⁾</i> <i>~ na początku zdania wstawia się słowa „Kredyty bankowe, pożyczki, usługi leasingowe oraz”</i> <i>~ w słowie „Dopłaty” zmienia się pierwszą literę („D”) na małą („d”), następnie po słowie „dopłaty” wstawia się przecinek i dodaje następującą część zdania „o których w art. 411 ust.1 pkt.2 lit. e) oraz dopłaty” i dalej w tym samym punkcie po słowach „za pośrednictwem” dodaje się następującą część zdania „instytucji finansowych, o których mowa w art.4 ust.1 pkt.7) lit. c) ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, objętych nadzorem Komisji Nadzoru Finansowego na podstawie przepisów rozdziału 11b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, oraz”</i> 3. <i>W ust.10 b ²⁹⁷⁾ po słowach „o których mowa w ust. 10a, z” dodaje się następującą część zdania „instytucjami finansowymi, o których mowa w art.4 ust.1 pkt.7) lit.c) ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, objętych nadzorem Komisji Nadzoru Finansowego na podstawie przepisów rozdziału 11b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, oraz”</i> 4. <i>W ust.10 d. ²⁹⁷⁾ po słowach „Do wyboru” dodaje się następującą część zdania „instytucji finansowych, o których mowa w art.4 ust.1 pkt.7) lit.c) Ustawy z dnia 29 sierpnia</i></p>	<p>j.w.</p>

	<p>1997 r. Prawo bankowe, objętych nadzorem Komisji Nadzoru Finansowego na podstawie przepisów rozdziału 11b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, oraz”</p> <p>5. W ust. 10e ²⁹⁷⁾ po słowach „terminy przekazywania” dodaje się następującą część zdania „instytucjom finansowym, o których mowa w art.4 ust.1 pkt.7) lit. c) Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe , objętych nadzorem Komisji Nadzoru Finansowego na podstawie przepisów rozdziału 11b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, oraz” i dalej w tym samym punkcie po słowach „środków na dopłaty” dodaje się następującą część zdania „o których w art. 411 ust.1 pkt.2 lit. e) oraz dopłaty”.</p> <p>Z racji dużego zakresu i wagi ww. zmian poniżej przedstawiono zaproponowane zmiany w ujęciu ujednoliconym – tj. w tekście obecnej ustawy prawo ochrony środowiska:</p> <p>Art.411 ust. 10-10e:</p> <p>10. ²⁹⁶⁾ Narodowy Fundusz oraz wojewódzkie fundusze mogą udostępniać środki finansowe instytucjom finansowym, o których mowa w art.4 ust.1 pkt.7) lit. c) ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, objętych nadzorem Komisji Nadzoru Finansowego na podstawie przepisów rozdziału 11b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, z przeznaczeniem na udzielenie dotacji w formie dopłat o których mowa w art. 411 ust.1 pkt.2 lit. e) oraz bankom z przeznaczeniem w szczególności na udzielanie kredytów bankowych, pożyczek, leasingu lub dotacji na wskazane przez siebie programy i przedsięwzięcia z zakresu zadań ochrony środowiska i gospodarki wodnej oraz potrzeb geologii, a także dopłaty do oprocentowania lub częściowe spłaty kapitału udzielanych na ten cel kredytów bankowych.</p> <p>10a. ²⁹⁷⁾ Kredyty bankowe, pożyczki, usługi leasingowe oraz dopłaty, o których mowa w art. 411 ust.1 pkt.2 lit. e) oraz dopłaty do oprocentowania i częściowe spłaty kapitału kredytów bankowych, o których mowa w ust. 10, są realizowane przez Narodowy Fundusz oraz wojewódzkie fundusze za pośrednictwem instytucji finansowych, o których mowa w Art.4 ust.1 pkt.7) lit. c) ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, objętych nadzorem Komisji Nadzoru Finansowego na podstawie przepisów rozdziału 11b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, oraz banków na podstawie zawartych z nimi umów.</p> <p>10b. ²⁹⁷⁾ Narodowy Fundusz oraz wojewódzkie fundusze mogą zawierać umowy, o których mowa w ust. 10a, z instytucjami finansowymi, o których mowa w art.4 ust.1 pkt.7) lit. c) ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, objętych nadzorem Komisji Nadzoru Finansowego na podstawie przepisów rozdziału 11b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, oraz bankami:</p> <p>1) których fundusze własne są nie niższe niż równowartość w złotych 5 000 000 euro przeliczona według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w dniu poprzedzającym dzień zawarcia umowy, a w przypadku banków spółdzielczych, nie niższe niż równowartość w złotych 1 000 000 euro przeliczona według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w dniu</p>	
--	---	--

	<p>poprzedzającym dzień zawarcia umowy;</p> <p>2) które prowadzą działalność na obszarze co najmniej 3 województw, z zastrzeżeniem ust. 10c.</p> <p>10d. ²⁹⁷⁾ Do wyboru <i>instytucji finansowych, o których mowa w art.4 ust.1 pkt.7) lit.c) ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe , objętych nadzorem Komisji Nadzoru Finansowego na podstawie przepisów rozdziału 11b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, oraz banków, o których mowa w ust. 10b i 10c, nie mają zastosowania przepisy o zamówieniach publicznych.</i></p> <p>10e. ²⁹⁷⁾ Umowy, o których mowa w ust. 10a, określają w szczególności tryb i terminy przekazywania <i>instytucjom finansowym, o których mowa w art.4 ust.1 pkt.7) lit.c) ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, objętych nadzorem Komisji Nadzoru Finansowego na podstawie przepisów rozdziału 11b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, oraz bankom przez Narodowy Fundusz oraz wojewódzkie fundusze środków na dopłaty o których w art. 411 ust.1 pkt.2 lit. e) oraz dopłaty do procentowania i częściowe spłaty kapitału kredytów bankowych, o których mowa w ust. 10.</i></p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Regulator, poprzez ustawowe uregulowanie zakresu podmiotowego partnerów funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej w dystrybucji interwencji publicznej, dąży do zapewnienia jak najwyższego poziomu staranności i bezpieczeństwa obrotu środkami publicznymi. W tym celu pośród instytucji finansowych ujętych w ramach katalogu potencjalnych partnerów funduszy ochrony środowiska uwzględniono przede wszystkim banki. Ponieważ katalog instrumentów finansowych dopuszczalnych prawnie i stosowanych w praktyce gospodarczej, a więc możliwych do wykorzystania także w ramach realizacji celów polityki ochrony środowiska przez NFOŚiGW oraz wfośigw jest dużo większy niż w aktualnej ustawie Prawo ochrony środowiska, jak i w Projekcie Ustawy, proponuje się włączenie do niego także leasingowych instytucji finansowych, objętych nadzorem Komisji Nadzoru Finansowego na podstawie przepisów ustawy Prawo bankowe. Komisja Nadzoru Finansowego, jest centralnym organem administracji państwowej sprawującym nadzór nad rynkiem finansowym w Polsce. Komisja Nadzoru Finansowego obejmuje nadzorem skonsolidowanym ww. podmioty leasingowe, działające w ramach holdingów, w których uczestniczy bank. Pozwoli to zaspokoić oczekiwania regulatora publicznego w zakresie zapewnienia jak najwyższej staranności i bezpieczeństwa obrotu środkami publicznymi. Udział leasingowych instytucji finansowych w ogólnej liczbie przedsiębiorców prowadzących działalność leasingową w Polsce wynosi prawie osiemdziesiąt procent. Pozwala to na zapewnienie odpowiedniej liczby i swobody wyboru partnera finansowego w ramach tego sektora.</p> <p>Odrębnego uzasadnienia wymaga propozycja zmiany przepisu ust. 10 a art. 411 upoś, w</p>	
--	--	--

		<p>zakresie rozszerzenia listy form finansowania ochrony środowiska i gospodarki wodnej, dystrybuowanych na podstawie umowy zawieranej z funduszami ochrony środowiska i gospodarki wodnej, z wyłączeniem przepisów o zamówieniach publicznych. Aktualny stan prawny w tym zakresie należy uznać za niepełny i wadliwy, ponieważ zmusza on do stosowania postępowania przetargowego (tzn. do wyboru jednego partnera) w sytuacji gdy absolutnie korzystniejszym rozwiązaniem, zarówno dla funduszy ochrony środowiska, jak i adresatów wsparcia publicznego, jest stworzenie jak największej sieci dystrybucji wsparcia oraz wytworzenie konkurencji pomiędzy pośrednikami finansowymi. Podstawowym argumentem za takim rozwiązaniem są niższe koszty wdrożeniowe (wykorzystanie już istniejącej infrastruktury dystrybucji środków finansowych i brak konieczności rozbudowy struktur urzędniczych), ułatwienie dostępu beneficjentów do programów publicznych (wsparcie można uzyskać praktycznie w każdym powiecie i wsparcie w systemie „jednego okienka”, tj. wszystkie formalności związane z pozyskaniem finansowania- i publicznego i prywatnego beneficjent załatwia w jednym miejscu) oraz aktywizowanie dodatkowych środków finansowych (efekt dźwigni z komercyjnego rynku finansowego na strategicznie ważne cele dla rozwoju polskiej gospodarki). Na podstawie aktualnych przepisów ustawy ochrony środowiska nie będą na przykład mogły zostać skutecznie i efektywnie uruchomione jakiegokolwiek programy aktywizujące prywatny kapitał finansowy w systemie zwrotnym, jak np. sprawdzone i stosowane z powodzeniem także w Polsce, tzw. pożyczki globalne (np. w ramach Europejskiego Banku Inwestycyjnego, EBOiR, czy Banku Rady Europy). Pożyczka taka pozwala instytucji finansowej udzielać wsparcia finansowego, określonej przez regulatora grupie beneficjentów, po czym środki te wracają do pożyczkodawcy. Jest to praktyka stosowana także przez polskie instytucje publiczne, np. Bank Gospodarstwa Krajowego. Warto także w tym miejscu uwzględnić doświadczenia funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej stosujących tryb bezprzetargowy do kontraktacji partnerów finansowych w zakresie instrumentów bezzwrotnych. Przypomnijmy że tryb taki testowany był z sukcesem w latach 2009-2013 w ramach dwóch programów krajowych (NFOŚiGW) oraz przez niektóre wfośigw. Na szczególną uwagę zwracają wyniki Programu Priorytetowego NFOŚiGW w zakresie dopłat do zakupu i montażu kolektorów słonecznych. W ocenie Najwyższej Izby Kontroli (raport nr 45/2012/P/11/044/KGP z 2011r.) w ramach wszystkich programów i instrumentów stosowanych przez NFOŚiGW i wfośigw w latach 2008-2011 w programie tym odnotowano największą sprawność, w tym terminowość, dystrybucji środków publicznych do obywateli. Wysoką jakość tego rozwiązania potwierdza także uznanie międzynarodowe jakie uzyskał za nie NFOŚiGW- w postaci prestiżowego wyróżnienia Europejskiego Instytutu Administracji Publicznej z Maastricht. NFOŚiGW otrzymał <i>Certyfikat Dobrych Praktyk Europejskiej Nagrody Sektora Publicznego 2011 (EPSA 2011)</i> jako jedyna polska instytucja w ramach międzynarodowego konkursu w którym 34 kraje i instytucje europejskie złożyły łącznie 274 wnioski, a 21 spośród nich pochodziło z Polski.</p>	
	Związek	Art. 411	Uwaga nieuwzględniona

	Banków Polskich	<p>Proponujemy rozszerzenie zakresu zmian i w efekcie zmianę numeracji treści zmian do przepisu art. 411:</p> <p>1) <u>Proponowana zmiana:</u> - dodanie nowego ppkt. a) i adekwatną renumerację kolejnych podpunktów. Treść ppkt. a) polegałaby na dodaniu do aktualnej treści przepisu art. 411 ust. 1 upoś słów „w szczególności”: „3) W art. 411: a) <i>Art. 411 ust.1 Finansowanie działalności, o której mowa w art. 400a ust. 1 oraz art. 410a ust. 1 i 4–6, ze środków Narodowego Funduszu i wojewódzkich funduszy odbywa się w szczególności przez:”</i></p> <p><u>Uzasadnienie:</u> Katalog instrumentów finansowych dopuszczalnych prawnie i stosowanych w praktyce gospodarczej, a więc możliwych do wykorzystania także w ramach realizacji celów polityki ochrony środowiska przez NFOŚiGW oraz wfośigw jest dużo większy niż uwzględnione- zarówno w aktualnej ustawie Prawo ochrony środowiska, jak i w Projekcie Ustawy. Nieuchronne zmiany w otoczeniu gospodarczym, w tym międzynarodowym i konkurencyjnym, powodują konieczność stosowania zróżnicowanych instrumentów inwestycyjnych (z punktu widzenia przedsiębiorcy) oraz interwencji (z punktu widzenia regulatora publicznego). Zjawiska te nasilają się szczególnie w okresach zaburzeń na rynkach międzynarodowych, czego przykładem są ostatnie lata. Dodatkowym argumentem są sprawdzone regulacje i praktyki innych instytucji publicznych finansujących inwestycje proekologiczne, np. Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju. W związku z tym celowym wydaje się uelastycznienie krajowych regulacji i otwarcie ww. katalogu ustawowego, a co za tym idzie, upoważnienie organów funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej, aby w przyszłości, w razie konieczności, mogły stosować adekwatne instrumenty interwencji. Propozycja ta wpisuje się dokładnie w cele ustawy deregulacyjnej, mającej na celu poprawę warunków prowadzenia działalności gospodarczej przede wszystkim poprzez ułatwienie, uproszczenie lub redukcję regulacji w obrocie gospodarczym.</p>	<p>Przedstawione stanowisko jest wynikiem roboczych konsultacji z MŚ i NFOŚiGW.</p> <p>Należy podkreślić, iż formy dofinansowania są jedynie instrumentem dla realizacji zadań NFOŚiGW, a ustawodawca celowo zawęził katalogi. Założeniem dla tej zasady jest zagwarantowanie na poziomie ustawowym rzetelności, gospodarności oraz celowości wydatkowania środków publicznych na określone ustawą zadania. Zawężone katalogi zadań oraz form dofinansowania zapewniają przejrzystość form działalności NFOŚiGW oraz jasność celów na jakie przeznaczane są środki publiczne. Dodatkowo należy również zauważyć, iż np. w odniesieniu do banków jako podmiotów poddanych nadzorowi państwa i działających na rynku regulowanym ustawodawca w celu zagwarantowania bezpieczeństwa depozytów podjął podobne rozwiązania określające katalog czynności bankowych. Katalog ten określony w art. 5 ust.1 i 2 ustawy - Prawo bankowe zgodnie z wykładnią literalną tego przepisu ma charakter zamknięty. W tym kontekście otwarcie katalogu form dofinansowania NFOŚiGW, wobec jednoczesnego zamknięcia katalogu czynności bankowych, należałoby uznać za sprzeczne z zasadą racjonalnego ustawodawcy, ponieważ nie ma uzasadnienia dla udzielenia większej swobody w dysponowaniu środkami publicznymi przez nieprowadzącą działalności gospodarczej państwową osobę prawną, niż dla banku będącego przedsiębiorcą działającym w celu osiągnięcia zysku. Należy zauważyć, iż NFOŚiGW jako państwowa osoba prawna jest poddany szczególnym procedurom kontrolnym i sprawozdawczym, które wymagają dookreślenia form wydatkowania środków publicznych, w szczególności w zakresie sprawozdawczości dotyczącej poziomu długu publicznego. W tym zakresie zamknięty katalog form dofinansowania pozwala na jasne i precyzyjne określenie tytułów</p>
--	-----------------	---	---

			<p>dłużnych. Dodatkowo zamknięty katalog form dofinansowania pozwala na ustalenie zgodności stosowanych instrumentów z zasadami pomocy publicznej, co w przypadku otwartego katalogu byłoby znacznie utrudnione, z uwagi na brak możliwości precyzyjnego ustalenia granic działalności NFOŚiGW.</p>
KPRM	<p>Proponuje się uzupełnienie uzasadnienia w zakresie <i>Rozszerzenia katalogu bezwrotnych form finansowania ochrony środowiska i gospodarki wodnej</i> o następujące informacje:</p> <ol style="list-style-type: none"> a) wskazanie związku z deregulacją, b) przedstawienie danych potwierdzających zapotrzebowanie na nowy instrument, c) dokonanie porównania międzynarodowego stosowania tego instrumentu w innych państwach, d) wskazanie środków na finansowanie działalności NFOŚiGW w tym zakresie (nie tylko w pierwszym okresie funkcjonowania nowego rozwiązania) 	<p>Uwagi częściowo uwzględnione</p> <p>Ad. a) projekt ma na celu ułatwienie wykonywania działalności gospodarczej poprzez ułatwienie dostępu do finansowania. W związku z powyższym propozycja w zakresie ustawy Prawo ochrony środowiska jest zgodna z celem projektu i jego tytułem. W ocenie MG nie ma potrzeby uzupełniania uzasadnienia.</p> <p>Ad. b) Informacje w tym zakresie przedstawiono w Uzasadnieniu do projektu (na str. 26-27) oraz OSR.</p> <p>Ad. c) zgodnie z informacjami uzyskanymi z MŚ dopłaty do opłat leasingowych w ramach programu POLSEFF zastosowane zostały po raz pierwszy w Polsce, dlatego nie można dokonać porównania międzynarodowego stosowania instrumentu w innych państwach. Stąd też taką informację umieszczono w Uzasadnieniu. Niemniej jednak uzasadnienie zostanie uzupełnione o dodatkowe informacje otrzymane od MŚ nt. wprowadzenia instrumentu, na wzór polskiego rozwiązania, w innych krajach,.</p> <p>Ad. d) Zgodnie z informacją uzyskaną z MŚ zastosowanie instrumentu finansowego jakim są dopłaty do opłat leasingowych w innych obszarach niż program „Efektywne wykorzystanie energii. Część 7) Inwestycje energooszczędne w małych i średnich przedsiębiorstwach” będzie możliwe w przypadku istotnego zwiększenia wpływów z opłat zastępczych i kar pieniężnych z ustawy - Prawo energetyczne (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 r. poz. 1059, z późn. zm.) oraz ustawy o efektywności</p>	

			energetycznej (Dz.U. z 2011 Nr 94, poz. 551, z późn. zm.), stanowiących przychody NFOŚiGW zwiększające wysokość zobowiązania wieloletniego, o którym mowa w art. 401c ust. 5 ustawy - POŚ.
	Fundacja MŚP Związek Rzemiosła Polskiego	Znacznym ułatwieniem dla mikro przedsiębiorców byłoby zwolnienie ich z obowiązku przekazywania Marszałkowi Województwa zerowych sprawozdań z tytułu opłat środowiskowych, określonych w przepisach ustawy Prawo ochrony środowiska. Mimo, że firma nie ponosi opłat za korzystanie ze środowiska, może być ukarana za nie złożenie zerowego sprawozdania. Problem dotyczy prawie wszystkich przedsiębiorców, ponieważ opłaty dotyczą min. wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza (mieszczą się tu opłaty za gaz lub pyły wprowadzane do powietrza z procesów spalania paliw w silnikach spalinowych, a więc samochodów). Uważamy, że obarczanie przedsiębiorców sporządzaniem i wysyłaniem zerowych sprawozdań – to duże utrudnienie dla prowadzących firmy i nadmierna biurokracja. Każdy korzystający ze środowiska powinien mieć obowiązek prowadzenia wymaganej przepisami ewidencji, ale bez konieczności sporządzania sprawozdania, jeśli nie ma takiej konieczności, tj. w przypadku, jeśli nie ma obowiązku wniesienia stosownej opłaty. Nie może to być decyzja uznaniowa, ale zasada wynikająca z przepisów prawa. Dotychczasowe przepisy ustawy o ochronie środowiska zostały uproszczone poprzez ograniczenie obowiązku sprawozdawczego z 2 razy w roku do jednego sprawozdania za cały rok, ale nie rozwiązuje to problemu, którym jest obowiązek sporządzenia tego sprawozdania mimo braku obowiązku wniesienia opłaty środowiskowej	Do dyskusji na konferencji uzgodnieniowej Propozycja była rozważana na etapie prac nad poprzednią ustawą o charakterze deregulacyjnym (ustawa z dnia 16 listopada 2012 r. o redukcji niektórych obciążeń administracyjnych w gospodarce), jednakże z uwagi na brak akceptacji ze strony MŚ nie została ujęta w ww. ustawie. Poniżej przedstawiamy aktualne robocze stanowisko MŚ w tym zakresie: Zgodnie z przepisami ustawy – POŚ wojewódzki inspektor ochrony środowiska, m.in. na podstawie wykazów prowadzi wojewódzką bazę informacji o korzystaniu ze środowiska oraz wykorzystuje je przy prowadzeniu kontroli podmiotów korzystających ze środowiska. Ponadto informacje i dane w zakresie korzystania ze środowiska są wykorzystywane do sporządzania krajowych raportów o stanie i korzystaniu ze środowiska oraz stanowią źródło danych do sprawozdawczości wynikającej z przepisów Unii Europejskiej, zatem ich zbieranie jest też konieczne dla wywiązywania się Polski ze zobowiązań unijnych. Wykazy te stanowią dla marszałka województwa źródło weryfikacji wnoszonych opłat za korzystanie ze środowiska. Zgodnie z przepisami ustawy - POŚ, w przypadku, gdy przedłożony budzi zastrzeżenia, marszałek na podstawie własnych ustaleń albo wyników kontroli wojewódzkiej inspekcji ochrony środowiska wymierza, w drodze decyzji opłatę w wysokości stanowiącej różnicę między wysokością opłat (wynikającą z wykazu) a opłatami należnymi. Podmiot korzystający ze środowiska ma obowiązek sam naliczyć opłaty, natomiast pomyłki mogą stanowić podstawę weryfikacji w zależności od tego, czy należna opłata powinna być uiszczona,

			czy też nie, bo nie przekracza kwoty określonej w ustawie.
Art. 13 (ustawa o dostępie do informacji publicznej)	Ministerstwo Sprawiedliwości	<p>Przyjęcie zaproponowanego rozwiązania oznaczałoby, że <u>wszystkie</u> sądy byłyby zobowiązane udostępniać w BIP w trybie bezwznowowym <u>wszystkie</u> wydane orzeczenia (postanowienia/wyroki). Obowiązek publikacji dotyczyłby więc także orzeczeń wpadkowych, np. postanowień o dopuszczeniu dowodu czy zwolnieniu od kosztów sądowych, które nie wymagają nawet uzasadnienia. Publikacji podlegałyby też orzeczenia merytoryczne niezawierające uzasadnienia, których treść ogranicza się np. wyłącznie do stwierdzenia „<i>oddala powództwo</i>” oraz orzeczenia nieprawomocne, co do których zawsze istnieje możliwość ich zmiany albo uchylecia. Publikowanie tego rodzaju orzeczeń nie jest racjonalne i niczemu nie służy. Należy mieć również na uwadze, że w ubiegłym roku sądy powszechne w Polsce wydały około 13 mln orzeczeń. Publikacja orzeczenia łączy się każdorazowo ze stworzeniem jego „metryczki”, zawierającej szereg informacji o orzeczeniu, które umożliwiają wyszukanie orzeczenia według różnych kryteriów oraz jego anonimizacją, która obejmuje nie tylko automatyczne (za pomocą programu komputerowego) anonimizowanie pewnych informacji zawartych w orzeczeniu, ale także weryfikację efektów tego procesu. Dokonywanie tych czynności w odniesieniu do wszystkich orzeczeń byłoby więc niezwykle czasochłonne i generowałoby olbrzymie koszty dla wymiaru sprawiedliwości, i jako takie nie jest możliwe. Nie jest też – jak wyżej podniesiono - celowe. W związku z powyższym uzasadnione i konieczne jest zawężenie obowiązku udostępniania orzeczeń w BIP poprzez zdefiniowanie pewnych ogólnych parametrów, które decydowałyby o publikowaniu bądź niepublikowaniu w BIP danego orzeczenia (np. odnoszących się do prawomocności, sporządzenia uzasadnienia orzeczenia, charakteru orzeczenia – „merytoryczne” czy „wpadkowe”) oraz poprzez wyłączenie z góry z obowiązku publikacji pewnych kategorii (rodzajów) orzeczeń, w przypadku których ze względu na przedmiot rozstrzygnięcia zapewnienie ochrony prywatności jest szczególnie istotne, a sama anonimizacja nie jest dla osiągnięcia tego celu wystarczająca (np. sprawy o rozwód, czy sprawy o przestępstwa przeciwko wolności seksualnej). Jak pokazują obecnie obowiązujące zarządzenia prezesów sądów w tym obszarze, <u>prawidłowe zdefiniowanie zakresu udostępniania w BIP orzeczeń sądowych jest nie tylko skomplikowane, ale wymaga znacznego stopnia szczegółowości regulacji. Jako takie nie powinno mieć więc miejsca w ustawie o dostępie do informacji publicznej, która ma charakter horyzontalny, tylko w przepisach ustrojowych – regulujących organizację i funkcjonowanie sądownictwa.</u> <u>Dlatego zmieniana regulacja art. 8 ustawy o dostępie do informacji publicznej powinna jedynie przesądzać co do zasady obowiązek publikowania orzeczeń sądów i trybunałów w BIP, a jednocześnie w odniesieniu do zakresu tej publikacji odsyłać do „przepisów odrębnych”.</u> Warto nadmienić, że w Ministerstwie Sprawiedliwości trwają już prace nad takimi przepisami, tj. przepisami przewidującymi nowelizację ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych. Podkreślenia wymaga, że ograniczenie zakresu publikacji orzeczeń nie jest w żaden sposób sprzeczne z przyjętymi przez Radę Ministrów <i>załoženiami projektu ustawy o</i></p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona Ze względu na trudność ze zdefiniowaniem zakresu orzeczeń publikowanych w BIP oraz trybu publikacji, proponuje się dokonać jedynie nowelizacji art. 6 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej przesądzając, że orzeczenia Sądu Najwyższego, sądów powszechnych, administracyjnych i wojskowych stanowią informację publiczną. Odnosząc się do kwestii zakresu i trybu publikacji orzeczeń, MS zadeklarowało przygotowanie nowelizacji, która będzie regulowała tę kwestię. Do tego czasu ich udostępnianie i anonimizacja będą następowały na podstawie przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej.</p>

		<p><i>ułatwieniu warunków wykonywania działalności gospodarczej, z których nie wynika, że obowiązek publikacji dotyczy wszystkich orzeczeń sądowych. Wręcz przeciwnie: na etapie uzgodnień międzyresortowych dotyczących projektu założeń Ministerstwo Sprawiedliwości podnosiło, że obowiązkowe publikowanie, w trybie bezwioskowym, nie może dotyczyć wszystkich orzeczeń. Uwaga ta została przyjęta przez resort gospodarki. W piśmie z dnia 30 stycznia 2013 r., DDR-I-0210-1/5/13 Minister Gospodarki potwierdził, że odpowiednie sformułowanie założeń będzie „na tyle elastyczne, by umożliwiło wyłączenie z obowiązku publikacji pewnych rodzajów /kategorii orzeczeń, co do których publikacja jest niecelowa lub niewskazana”. Przyjęcie tej uwagi skutkowało m. in. wykreśleniem z projektu założeń wyrazu: „wszystkie”, odnoszącego się do publikowania w BIP orzeczeń sądowych. Nadto trzeba wskazać, że założenia projektu ustawy z istoty posiadają ogólny, kierunkowy charakter, nie precyzują szczegółów planowanej regulacji.</i></p> <p>W związku z powyższym proponuję stosowne doprecyzowanie zmienianego art. 8 ustawy o dostępie do informacji publicznej i wskazanie w nim, że orzeczenia sądów i trybunałów podlegają opublikowaniu w BIP w zakresie uregulowanym w przepisach odrębnych. W tym celu proponuję dodanie - po ust. 3 w art.8 - nowego ust. 3a w brzmieniu:</p> <p><i>„Informacje publiczne, o których mowa w art. 6 ust.1 pkt 4 lit. a) tritet trzecie, są udostępniane w zakresie określonym w przepisach odrębnych”.</i></p> <p>Warto przy tym zaznaczyć, że nie ma przeszkód, by dokładny zakres publikowanych orzeczeń regulowała nie ustawa o dostępie do informacji publicznej, a przepisy odrębne – przykłady podobnej regulacji znajdują się w samej ustawie o dostępie do informacji publicznej (art. 6 ust. 1 pkt 3 lit. g-h, art. 23a ust. 4 pkt 1 i art. 23g ust.8 pkt 1 ustawy).</p>	
	MSP	<p>Proponowana zmiana art. 6 ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198, z późn. zm.) jest niezgodna z założeniami do projektowanej ustawy. Z analizy treści założeń wynika bowiem, że doprecyzowanie ustawy o dostępie do informacji publicznej powinno odnosić się jedynie do orzeczeń sądów powszechnych, natomiast proponowana zmiana obejmuje także orzeczenia trybunałów jako odrębnej kategorii organów rozstrzygających spory. Warto w tym miejscu zaznaczyć, że w postępowaniach arbitrażowych, w których orzeczenia wydawane są przez trybunały arbitrażowe bardzo częstą praktyką jest wprowadzanie klauzul poufności, w myśl których strona nie może, bez zgody strony przeciwnej, podawać do publicznej wiadomości informacji dotyczących postępowania, w tym jego rozstrzygnięć. W tym zakresie treść informacji publikowanych przez strony jest przez nie uprzednio wzajemnie uzgadniana. Ponadto, proponowana zmiana nie wypełnia założeń do projektowanej ustawy także w tym znaczeniu, że nie nakłada obowiązku anonimizacji orzeczeń sądów przeznaczonych do publikacji. Z założeń wynika bowiem, że publikowanie orzeczeń sądów będzie następować z zachowaniem ochrony danych osobowych, natomiast z brzmienia projektowanego przepisu obowiązek taki nie wynika.</p>	
	Prokuratoria	Brzmienie projektowanego art. 6 ust. 1 pkt 4 lit. a tirit trzecie odnosi się do orzeczeń sądów i	

	<p>Generalna Skarbu Państwa</p>	<p>trybunałów, co wskazuje, iż zakresem tego przepisu będą objęte również orzeczenia sądów polubownych w rozumieniu księgi piątej K.pc., a także sądów arbitrażowych. Jeśli tak będzie rozumiany zakres projektowanego przepisu, to powstanie uzasadniona obawa dotycząca kolizji tego przepisu z zasadą poufności postępowania wynikającą np. z dodatkowego porozumienia stron o poufności.</p> <p>W odniesieniu do nałożenia obowiązku publikacji wyroków trybunałów, należy zauważyć, iż nie zostało wskazane w uzasadnieniu, o jakie trybunały chodzi – czy trybunały instytucjonalne (Trybunał Sprawiedliwości WE, Europejski Trybunał Praw Człowieka, zwany dalej: „ETPCz”), czy trybunały arbitrażowe. Jeśli chodzi o trybunały instytucjonalne, mają one własne tryby poufności i udostępniania dokumentacji dotyczące postępowania. ETPCz przewiduje jawność postępowania, zaś co do zasady, trybunały arbitrażowe orzekające na podstawie umów międzynarodowych przewidują poufność postępowania.</p> <p>Projektowana ustawa nie określa również w sposób precyzyjny jaki organ ma publikować orzeczenie.</p> <p>Dodać również należy, że w przypadku postępowań arbitrażowych toczących się na podstawie umowy o wzajemnym popieraniu i ochronie inwestycji – („Bilateral Investment Treaties”, w skrócie: „BIT”), które będą zawierane w przyszłości przez Unię Europejską lub przez Rzeczpospolitą Polską, problem publikowania wyroków został uregulowany w ramach prac UNCITRAL. Z regulaminu UNCITRAL wynika, że zostanie utworzone repozytorium, na którym będą publikowane wszystkie dokumenty z postępowania (pisma procesowe, itp.), a także wszystkie wyroki.</p> <p>Ponadto w ONZ trwają prace nad wielostronną konwencją, na mocy której państwa strony danego BIT mogłyby wprowadzić zasadę jawności do BIT już zawartych.</p> <p>Kwestia braku precyzyjnego sformułowania zakresu zmiany <i>ustawy o dostępie do informacji publicznej</i> powoduje zasadniczą wątpliwość odnośnie konsekwencji finansowych tej propozycji, które nie zostały uwzględnione w Ocenie Skutków Regulacji załączonej do projektu. Proponowana zmiana skutkować będzie tym, że wszystkie orzeczenia sądowe będą publikowane w BIP, co pociągnie koszty związane z zanonimizowaniem, skanowaniem, umieszczaniem na stronie, a także zakupem powierzchni serwera i sprzętu. Powstaje również wątpliwość dotycząca wydatkowania środków publicznych z przeznaczeniem na ponowne publikowanie orzeczeń sądów na BIP, w sytuacji, gdy wiele sądów publikuje swoje orzecznictwo w powszechnie dostępnych bazach (sądy administracyjne, Trybunał Konstytucyjny, ETPCz). Zwrócić również należy uwagę, iż wiele orzeczeń trybunałów jest dostępnych tylko w wersjach językowych nieobjętych języka polskiego (np. wyroki ETPCz, zgodnie z regulaminem ETPCz, wydawane są w języku angielskim lub francuskim).</p> <p>W tej sytuacji powstaje wątpliwość czy Ministerstwo Spraw Zagranicznych, jako pełnomocnik w tych postępowaniach, zobowiązany będzie do tłumaczenia i ponownego publikowania na potrzeby BIP-u wszystkich wyroków w sprawach polskich, a także czy tłumaczenie mają sporządzać tłumacze przysięgli?</p>	
--	---------------------------------	---	--

	UKE	<p>Powyższa zmiana spowoduje istotne zwiększenie ilości informacji publikowanych w BIP, co będzie prowadzić do znacznego obciążenia pracą organów obowiązanych do ich udostępniania, związaną z przetwarzaniem informacji w celu udostępnienia ich w BIP. Należy przy tym zauważyć, iż orzeczenia te byłyby udostępniane zarówno na stronach BIP właściwych sądów lub trybunałów, jak i organów administracji publicznej. Wątpliwość budzi zasadność powielania czynności związanych z publikacją w BIP tych samych informacji przez różne podmioty obowiązane do ich udostępniania.</p> <p>Osiągnięcie celów wskazanych w uzasadnieniu projektu ustawy, to jest m.in. ujednoczenie orzecznictwa oraz zapewnienie transparentności działania sądów, zapewni przede wszystkim publikacja orzeczeń kończących postępowanie w sprawie i dotyczących rozstrzygnięć merytorycznych, natomiast publikacja postanowień wydawanych w toku postępowania, postanowień niemerytorycznych (np. odrzucenie skargi uwagi na jej nieopłacenie) lub orzeczeń wydawanych w mało istotnych sprawach jednostkowych nie będzie miała wpływu na osiągnięcie wyżej wskazanych celów. W związku z powyższym proponuje się odstąpienie od projektowanej zmiany. Jeżeli jednak w opinii projektodawcy wprowadzenie takiej zmiany jest niezbędne, proponuje się ograniczenie jej zakresu do obowiązku publikowania przez podmioty będące stroną postępowania sądowego orzeczeń merytorycznych kończących postępowanie w sprawie oraz dotyczących spraw z odwołań i skarg na decyzje lub postanowienia organów administracji publicznych, a nie np. spraw upadłościowych czy spraw o wyjawienie majątku.</p>	
	Pracodawcy RP	<p>Zmiany dotyczące publikacji orzeczeń sądów na podstawie ustawy o dostępie do informacji publicznej są godne poparcia. Oczywiście powinno to dotyczyć wszystkich orzeczeń kończących postępowania w sprawie (a więc obok wyroków, również postanowień) oraz wszystkich sądów, tj. sądów administracyjnych, powszechnych, wojskowych i Sądu Najwyższego oraz Trybunałów (z TK na czele).</p> <p>Publikacja i udostępnianie orzeczeń powinno uwzględniać ograniczenia wynikające z ustawy o dostępie do informacji publicznej, w szczególności art. 5 ust. 2 tej ustawy. Chodzi o ochronę informacji prawnie chronionych, tj. przede wszystkim ochrona informacji niejawnych, informacje objęte tajemnicą przedsiębiorstwa, ochrona danych osobowych, co uważamy powinno być wyraźnie wskazane w zapisie przedmiotowego projektu, pomimo regulacji zawartej w art. 5.</p>	Uwaga nieuwzględniona – wyjaśnienie j.w.

	MF	<p>Uwaga do OSR:</p> <p>W zakresie propozycji zmian w <i>ustawie z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej</i> - art. 13). dot. informacji publicznej w odniesieniu do publikowania rozstrzygnięć sądowych na stronach BIP, stwierdzono, iż rozwiązanie zawarte w projekcie ustawy nie powinno spowodować konieczności występowania o dodatkowe środki budżetowe, ponieważ wpisuje się w działania Ministerstwa Sprawiedliwości polegające na wdrożeniu projektu portalu orzeczeń sądów powszechnych. Mając na uwadze, iż w projekcie budżetu na 2014 w części 15 - Sądy powszechne, zostały już zaplanowane środki na realizację zadań informatycznych, w tym m.in. portalu orzeczeń, powyższa informacja zawarta w OSR powinna zostać zmieniona poprzez wskazanie, że rozwiązanie zawarte w projekcie ustawy nie będzie generowało kosztów wymagających sfinansowania zarówno w roku wejścia w życie przedmiotowej regulacji, jak i w latach następnych.</p>	W związku z modyfikacją propozycji uwaga bezprzedmiotowa
Art. 14 (ustawa o podpisie elektronicznym)	Krajowa Izba Rozliczeniowa S.A.	<p>Projekt wprowadza zmiany w art. 14 ust. 5 ustawy o podpisie elektronicznym w sposób rozszerzający zakres zadań usługodawcy. Przepis w zaproponowanym brzmieniu obejmuje umowy na wszystkie usługi certyfikacyjne, tymczasem informacja, o której mowa w art. 14 ust. 2 ustawy o podpisie elektronicznym dotyczy wyłącznie certyfikatów, i to do umów na certyfikaty, a nie na inne usługi certyfikacyjne, odnosi się dzisiejszy obowiązek. Stąd proponuję, aby w art. 15 ust. 5 ustawy o podpisie elektronicznym po wyrazach „Przed zawarciem umowy” dodać wyrazy „dotyczącej wydawania certyfikatu”.</p>	Uwaga uwzględniona

	MAiC	<p>Niewłaściwe wydaje się zastosowanie alternatywy rozłącznej przy określaniu sposobu uzyskania potwierdzenia zapoznania się z informacją. Uzyskanie takiego potwierdzenia pisemnie oznacza, że może ono mieć zarówno postać papierową jak i elektroniczną. Dlatego też proponuję przeredagowanie przepisu w następujący sposób:</p> <p>„5. Przed zawarciem umowy podmiot świadczący usługi certyfikacyjne jest obowiązany uzyskać potwierdzenie zapoznania się z informacją, o której mowa w ust. 2, w postaci papierowej albo w postaci elektronicznej dostarczone za pomocą środków komunikacji elektronicznej ...”</p> <p>Użyte wyrazy „w formie pisemnej albo elektronicznej” należy zastąpić wyrazami „w postaci papierowej lub elektronicznej”. W ocenie MAiC przez „formę” należy rozumieć sposób przekazywania informacji np. pismem, natomiast przez „postać” należy rozumieć cechę dokumentu wskazującą na metodę zapisu informacji np. na papierze lub na informatycznym nośniku danych.</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona</p> <p>Propozycja brzmienia przepisu zaproponowana przez MAiC nie koresponduje z uwagą dotyczącą niewłaściwego zastosowania alternatywy rozłącznej (nadal zastosowano spójnik „albo”, zamiast „lub”). Uwzględniając uwagę, MG proponuje przyjęcie spójnika „lub”. Natomiast nie wydaje się konieczne przyjęcie wyrażenia „w postaci papierowej”, bowiem w polskim systemie prawnym stosuje się wyrażenie „na piśmie”, co uznawane jest jako wymóg wersji papierowej, z własnoręcznym podpisem (vide Kodeks pracy – art. 29 §2 <i>Umowę o pracę zawiera się na piśmie</i>, Ksh – art. 23 <i>Umowa spółki zawierana jest na piśmie, itp.</i>). Nie ma podstaw do zastosowania odstępstwa od ogólnie przyjętych reguł.</p> <p>W reasumpcji, MG proponuje następujące brzmienie przepisu art. 14 ust. 5:</p> <p>„Przed zawarciem umowy podmiot świadczący usługi certyfikacyjne jest obowiązany uzyskać potwierdzenie zapoznania się z informacją, o której mowa w ust. 2, na piśmie lub w postaci elektronicznej dostarczonej za pomocą środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. Nr 144, poz. 1204, z późn. zm.¹³)”.</p>
Art. 17 (ustawa o weterynaryjnej kontroli granicznej)	MRiRW	<p>Propozycja nowego brzmienia art. 4 ust. 1a.</p> <p>„1.a Graniczny lekarz weterynarii przeprowadzający weterynaryjną kontrolę graniczną współpracuje z organami celnymi w zakresie kontroli, w szczególności informuje naczelnika urzędu celnego właściwego dla portu morskiego o terminie, w tym o godzinie, i miejscu planowanej kontroli. Graniczny lekarz weterynarii przeprowadza weterynaryjną kontrolę graniczną w sposób pozwalający na zachowanie terminów, o których mowa w art. 20a ust. 2-4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. Nr 168, poz. 1323, z późn. zm.).”</p> <p>Proponowana zmiana ma na celu precyzyjne wskazanie organu Inspekcji Weterynaryjnej odpowiedzialnego za przeprowadzenie weterynaryjnej kontroli granicznej w granicznym posterunku kontroli.</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p>

Art. 19 (ustawa o ochronie roślin)	MRiRW	<p>W celu pełnego osiągnięcia celu założeń projektu ustawy przyjętej przez Radę Ministrów dodatkowo, w art. 19 projektowanej ustawy, proponuję wprowadzić następujące zmiany w ustawie z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin (Dz. U. z 2008 r. Nr 133, poz. 849, z późn. zm.):</p> <p>1) w art. 16 po ust. 9 dodać ust. 9a w brzmieniu: „9a. Informacje, jakie powinien zawierać paszport roślin, które powinny zostać umieszczone na etykiecie, mogą zostać umieszczone bezpośrednio na opakowaniu roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów albo na etykiecie handlowej, towarzyszącej roślinom, produktom roślinnym lub przedmiotom, jeżeli taka forma paszportu roślin została dopuszczona w przepisach wydanych na podstawie ust. 13.”.</p> <p><u>Uzasadnienie</u> - Proponowana zmiana ma na celu umożliwienie sporządzania paszportów roślin, nie jako odrębnej etykiety, w jaką zaopatruje się rośliny produkty roślinne lub przedmioty, lecz jako elementu opakowania (np. nadruku na opakowaniu), w jakie zaopatruje się te towary albo elementu dołączanej do nich etykiety handlowej. Proponowana zmiana jest zgodna z założeniami projektowanej ustawy, przyjętymi przez Radę Ministrów.</p> <p>2) art. 16 ust. 13 powinien otrzymać brzmienie: „13. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, minimalne wymagania dotyczące wymiarów, formy i materiału, z jakiego powinny być wykonane paszporty roślin oraz sposób ich wypełniania, uwzględniając ilość informacji, jakie powinny zawierać paszporty roślin, rodzaje roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, dla jakich wydaje się paszporty roślin oraz ujednoczenie wystawianych paszportów roślin.”.</p> <p><u>Uzasadnienie</u> - Proponowana zmiana polega na rezygnacji z uprawnienia ministra właściwego do spraw rolnictwa do określania wzorów paszportów roślin. Proponowana zmiana ma na celu ułatwienie działania przedsiębiorcom, którzy będą mieli większą swobodę przy sporządzaniu paszportów roślin, jeżeli zostaną oni upoważnieni do samodzielnego ich wydawania. Zakres informacji, jakie powinien zawierać paszport roślin, określa art. 16 ust. 6 ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin. Wzór paszportu roślin określały zatem jedynie przestrzenne rozmieszczenie tych informacji na etykiecie, co nie jest konieczne dla zapewnienia właściwej czytelności paszportu, a mogłoby stwarzać problemy natury technicznej. Ponadto, proponowana zmiana wynika z ujednoczenia wymagań stawianym paszportom roślin oraz etykietom wydawanym zgodnie z przepisami o nasiennictwie. Delegacja dla ministra właściwego do spraw rolnictwa, zawarta w art. 101 ustawy z dnia z dnia 9 listopada 2012 r. o nasiennictwie, nie zawiera bowiem upoważnienia do określenia wzorów takich etykiet. Mając na uwadze, że obecnie wydawane są etykiety spełniające zarówno wymagania etykiety nasiennej, jak i paszportu roślin, określenie w przepisach wykonawczych do</p>	Uwagi uwzględnione
------------------------------------	-------	---	---------------------------

		<p>ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin wzorów tych dokumentów miałyby pośrednio wpływ także na wydawanie etykiet w rozumieniu przepisów o nasiennictwie.</p> <p>3) art. 23 i art. 24</p> <p>W celu usunięcia ewentualnych wątpliwości co do właściwej realizacji zobowiązań wynikających z przepisów UE proponuje się doprecyzowanie projektowanych przepisów, w szczególności w zakresie trybu współpracy podczas przeprowadzania kontroli granicznej między organami celnymi a wojewódzkim inspektorem ochrony roślin i nasiennictwa.</p> <p>w art. 23:</p> <p>a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„3. Organy celne współpracują z organami przeprowadzającymi graniczną kontrolę fitosanitarną w zakresie tej kontroli, w szczególności informują wojewódzkiego inspektora właściwego dla punktu wwozu albo ze względu na miejsce wprowadzania roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów podlegających granicznej kontroli fitosanitarnej o wprowadzeniu lub zamiarze ich wprowadzenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”,</p> <p>b) po ust. 3 dodaje się ust 3a i 3b w brzmieniu:</p> <p>„3a. Niezwłocznie po otrzymaniu informacji, o której mowa w ust. 3, dotyczącej wprowadzania roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 2 i 3, przez przejście graniczne niebędące punktem wwozu wojewódzki inspektor właściwy ze względu na miejsce ich wprowadzenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przeprowadza graniczną kontrolę fitosanitarną; przepisy art. 25 ust. 2, art. 26 ust. 1 i 2 oraz art. 27 ust. 3, 4 pkt 1 i ust. 6 stosuje odpowiednio.</p> <p>3b. W przypadku przeprowadzania granicznej kontroli fitosanitarnej w porcie, wojewódzki inspektor informuje naczelnika urzędu celnego właściwego dla portu morskiego o terminie, w tym o godzinie, i miejscu planowanej kontroli. Wojewódzki inspektor przeprowadza graniczną kontrolę fitosanitarną w sposób pozwalający na zachowanie terminów, o których mowa w art. 20a ust. 2-4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. Nr 168, poz. 1323, z późn. zm.).”;</p> <p>w art. 24 ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. Graniczną kontrolę fitosanitarną przeprowadza się w:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) punkcie wwozu, z zastrzeżeniem ust. 3, 4, 6 i 9 albo 2) miejscu wprowadzenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, niebędącym punktem wwozu, jeżeli zaistniały przesłanki, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 2 i 3.”; <p>4) art. 79 pkt 5 powinien otrzymać brzmienie:</p> <p>„5) wydawanie świadectw fitosanitarnych, paszportów roślin i zaświadczeń oraz nadzór nad jednostkami upoważnionymi do wydawania paszportów roślin;”</p> <p><u>Uzasadnienie</u> – Zmiana jest konsekwencją zmian wprowadzonych w art. 16.</p>	
--	--	---	--

	5) art. 103 ust. 1 pkt 3 powinien otrzymać brzmienie: „3) sprzedaży etykiet, formularzy etykiet, paszportów roślin lub plomb urzędowych w rozumieniu przepisów o nasiennictwie oraz wydawnictw, a także usług informatycznych;” <u>Uzasadnienie</u> – Zmiana jest konsekwencją zmian wprowadzonych w art. 16.	
MRiRW	Obecnie trwają prace nad senackim projektem ustawy o zmianie ustawy o ochronie roślin (druk senacki 401), który pokrywa się z rozwiązaniami proponowanymi w projektowanej ustawie. Mając powyższe na uwadze zasadnym wydaje się uwzględnienie w projektowanej ustawie rozwiązań przyjętych w wyniku prac w Senacie RP	W opinii MG na obecnym etapie należy utrzymać propozycję w projekcie MG i monitorować postęp prac nad senackim projektem. Z naszych informacji wynika, że projekt senacki nie jest jeszcze procedowany w Sejmie.
KPRM	Uwaga do Uzasadnienia: Na str. 33 proponuje się nadać następujące brzmienie ostatniemu akapitowi: <i>„Ponadto przepisom art. 16 ust. 15 ustawy powinno zostać nadane nowe brzmienie stanowiące, że wojewódzki inspektor właściwy ze względu na miejsce prowadzenia uprawy, wytwarzania, składowania lub przechowywania roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów przez podmiot wpisany do rejestru przedsiębiorców może upoważnić ten podmiot, w drodze decyzji, do wydawania w jego imieniu paszportów roślin dla tych roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów”.</i> Propozycja ta ma na celu zapewnienie zgodności Uzasadnienia z proponowanym brzmieniem art. 16 ust. 15 ustawy o ochronie roślin.	Uwaga uwzględniona
MF	<ol style="list-style-type: none"> 1. Wątpliwości budzi propozycja zmiany ustawy mająca na celu umożliwienie przedsiębiorcom samodzielne wystawianie paszportów roślin. Nie wskazano finansowych skutków wejścia w życie zmiany. Zważywszy, iż opłaty za formularze paszportów wystawiane przez Państwową Inspekcję Ochrony Roślin i Nasiennictwa (Piorun) stanowią dochód budżetu państwa, wejście w życie zmiany spowoduje zmniejszenie tych dochodów, co nie zostało wskazane w OSR. Należy zatem uzupełnić OSR o wskazanie wysokości tych skutków i źródeł ich sfinansowania. 2. Niezrozumiała, bowiem niezwiązana ze wskazanym celem zmian (uproszczenia dla przedsiębiorców) jest propozycja uchylecia ust. 11 w art. 16 (stanowiącego, iż <i>„ Informacje zawarte w paszporcie roślin powinny być w nim zamieszczone w sposób trwały, drukowanymi literami w języku polskim lub w języku innego państwa członkowskiego i nie mogą zawierać żadnych skreśleń i poprawek”</i>). Brak szczegółowego uzasadnienia dla tej propozycji. 3. Ponadto należy zauważyć, iż dodawany w art. 16 ust. 15d niniejszej ustawy, może okazać się niezgodny z art. 92 ust. 1 Konstytucji, jako przepis blankietowy przekazuje do uregulowania w akcie niższego rzędu jakim jest rozporządzenie, sprawy, których nie reguluje sama ustawa –tj. ograniczenie zakresu przedmiotowego, dla którego możliwe jest przekazanie uprawnienia do wydawania paszportów roślin. Przepisy ustawy nie przewidują ograniczania tego zakresu. Mając na względzie powyższe należy również zwrócić uwagę na możliwe naruszenie art. 22 Konstytucji. Artykuł ten stanowi, iż 	Ad. 1) Uwaga nieuwzględniona. Dochody uzyskiwane przez wojewódzkie inspektoraty ochrony roślin i nasiennictwa ze sprzedaży formularzy paszportów roślin stanowią dochód budżetu państwa. Wysokość opłat pobieranych przez Inspekcję jest określona w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 24 czerwca 2008 r. w sprawie stawek opłat za usługi świadczone przez Państwową Inspekcję Ochrony Roślin i Nasiennictwa oraz za wydawanie etykiet, paszportów roślin, plomb urzędowych i formularzy paszportów roślin (Dz. U. Nr 122, poz. 789). Zgodnie z zawartym w art. 104 ustawy o ochronie roślin upoważnieniem dla Ministra opłaty te określa się na podstawie rzeczywistych kosztów ich przygotowania. Dochody budżetu państwa pochodzące ze sprzedaży formularzy są równe kosztom ponoszonym przez budżet państwa w związku z ich przygotowaniem, a zatem opłaty te pokrywają jedynie wcześniej poniesione przez

		<p>„ograniczenie wolności działalności gospodarczej jest dopuszczalne tylko w drodze ustawy” (w świetle tego artykułu w ustawie powinny zostać przewidziane przynajmniej podstawowe zasady ograniczenia).</p> <p>4. Projektowany przepis art. 21 ust. 1 c jest niezgodny z art. 22 ust. 1b zmienianej ustawy, bowiem przekazuje do uregulowania w drodze obwieszczenia ministra właściwego do spraw rolnictwa, kwestie, które regulowane są w drodze rozporządzenia tego organu na podstawie delegacji zawartej w art. 22 ust. 1b (Projekt pozostawia ten przepis w niezmiennym brzmieniu).</p> <p>5. Niezrozumiała jest również propozycja zmiany brzmienia art. 23 ust. 3 dotyczącego współpracy wojewódzkiego inspektora przeprowadzającego graniczną kontrolę fitosanitarną z organami celnymi. Propozycję uzasadniono jako zobowiązującą wojewódzkich inspektorów do współpracy. Należy zauważyć, iż zgodnie z obecnym brzmieniem tego przepisu „<i>Organy celne współpracują z organami przeprowadzającymi graniczną kontrolę fitosanitarną w zakresie tej kontroli (...)</i>”. Przepis w zacytowanym brzmieniu stanowi o poprawnej współpracy pomiędzy wymienionymi organami.</p>	<p>budżet państwa koszty i nie generują zysków dla budżetu. Należy też podkreślić, że dotychczas Inspekcja wydała zaledwie 2 upoważnienia do wypełniania formularzy paszportów roślin. Dlatego też wprowadzenie planowanych zmian nie ograniczy dochodów budżetu państwa. Przedstawione wyjaśnienia zostaną zawarte w OSR.</p> <p>Ad. 2) Uwaga nieuwzględniona. Uchylenie ust. 11 w art. 16 jest konsekwencją zmiany wprowadzanej w ust. 13 tego artykułu. W ust. 13 zawarto upoważnienie do wydania przez ministra właściwego do spraw rolnictwa rozporządzenia określającego między innymi sposób wypełniania paszportów roślin. Planuje się zawrzeć normę obecnie zawartą w ust. 11 w rozporządzeniu wydawanym na podstawie ust. 13. (Projekt rozporządzenia został przesłany przez MRiRW w ramach uzgodnień międzyresortowych do MG).</p> <p>Ad. 3) Uwaga uwzględniona. Proponuje się dodać następujący przepis materialny: „<i>Wojewódzki inspektor nie wydaje upoważnienia, o którym mowa w ust. 15, jeżeli rośliny dla których mają być wydawane paszporty roślin stwarzają szczególne zagrożenie rozprzestrzenienia się organizmów kwarantannowych</i>”.</p> <p>Ad. 4) Uwaga częściowo uwzględniona. Rośliny, produkty roślinne i przedmioty podlegające obowiązkowi granicznej kontroli określono w art. 22 ust.1 ustawy o ochronie roślin. Dodawany w art. 21 ust. 1c ma na celu jedynie umożliwienie MRiRW przyporządkowanie towarom podlegającym granicznej kontroli kodów celnych. Natomiast na podstawie art. 22 ust. 1b MRiRW określa rośliny, które podlegają kontroli wyrywkowej. Jeżeli zostanie stwierdzone, że dana kategoria roślin lub produktów roślinnych podlegających obowiązkowi granicznej</p>
--	--	--	---

			<p>kontroli nie stanowi dużego ryzyka fitosanitarnego możliwe jest ograniczenie częstotliwości tej kontroli. W celu poprawy czytelności przepisu proponuje się nadać mu następujące brzmienie: „1c. Minister właściwy do spraw rolnictwa, w drodze obwieszczenia, w dzienniku urzędowym ministra właściwego do spraw rolnictwa, ogłosi wykaz roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów podlegających granicznej kontroli fitosanitarnej, o których mowa w ust. 1 pkt 1, oraz wykaz roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, których wprowadzenie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub do określonych stref chronionych jest zabronione, z uwzględnieniem klasyfikacji towarów według kodów taryfy celnej.”.</p> <p>Ad. 5) Uwaga uwzględniona. Wprowadzona zmiana ma na celu usprawnienie przeprowadzania kontroli granicznych w portach. W związku z tym proponuje się zmianę brzmienia ust. 3 oraz wprowadzenie ust. 3b, który wskazywałby szczególny rodzaj współpracy tych służb w portach</p> <p><i>„3. Organy celne współpracują z organami przeprowadzającymi graniczną kontrolę fitosanitarną w zakresie tej kontroli, w szczególności informują wojewódzkiego inspektora właściwego dla punktu wwozu albo ze względu na miejsce wprowadzania roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów podlegających granicznej kontroli fitosanitarnej o wprowadzeniu lub zamiarze ich wprowadzenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.</i></p> <p><i>3b. W przypadku przeprowadzania granicznej kontroli fitosanitarnej w porcie, w ramach współpracy o której mowa w ust. 3, wojewódzki inspektor informuje naczelnika urzędu celnego właściwego dla portu morskiego o terminie, w tym o godzinie, i miejscu planowanej kontroli. Wojewódzki inspektor przeprowadza graniczną kontrolę</i></p>
--	--	--	---

			<p><i>fitosanitarną w sposób pozwalający na zachowanie terminów, o których mowa w art. 20a ust. 2-4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. Nr 168, poz. 1323, z późn. zm.)”.</i></p>
MSZ	<p>Wprowadzony przez art. 19 projektu art. 15 ust. 1 pkt 1 lit. c) ustawy o ochronie roślin czytany łącznie z projektowanym art. 15a tej ustawy budzą poważne wątpliwości co do zgodności z art. 2 lit. f) i lit. g) dyrektywy 2000/29/WE z dnia 8 maja 2000 w sprawie środków ochronnych przed wprowadzaniem do Wspólnoty organizmów szkodliwych dla roślin lub produktów roślinnych i przed ich rozprzestrzenianiem się we Wspólnocie. Projektowany przepis art. 15 ust. 1 pkt 1 lit. c) ustawy przewiduje, że paszport roślin może być wydany przez podmiot upoważniony na podstawie art. 16 ust. 15, który zawiera upoważnienie do wydawania paszportu w imieniu właściwego wojewódzkiego inspektora.</p> <p>Zgodnie z art. 2 lit. f) dyrektywy 2000/29/WE „paszport roślin” oznacza urzędową etykietę potwierdzającą, że przestrzegane są przepisy tej dyrektywy w zakresie norm fitosanitarnych i wymogów szczególnych. Zgodnie z tym samym przepisem paszport roślin jest sporządzany przez „urzędowy organ odpowiedzialny państwa członkowskiego”.</p> <p>Przepis art. 2 lit. g) dyrektywy 2000/29/WE stanowi, że organy państwa członkowskiego mogą zgodnie z ustawodawstwem krajowym delegować zadania określone w niniejszej dyrektywie - na ich odpowiedzialność i pod ich nadzorem – „osobie prawnej prawa publicznego lub prywatnego”, pod warunkiem że taka osoba prawna ani jej członkowie nie mają osobistego interesu w rezultatach podejmowanych przez nią działań. Ponadto zgodnie z ww. przepisem organy państwa członkowskiego zapewniają, by takiemu podmiotowi powierzone było wyłącznie wykonywanie szczególnych zadań publicznych zgodnie z jego urzędowo zatwierdzonym statutem.</p> <p>Wymagania przewidziane w projektowanym art. 15a ustawy o ochronie roślin nie są zgodne z wymaganiami przewidzianymi w art. 2 lit. g) dyrektywy 2000/29/WE dla podmiotów, którym organ może delegować zadania przewidziane w dyrektywie. Nie odpowiada im zawarte w art. 15a pkt 2 ustawy wymaganie, aby podmiot dawał „rękojmię zgodnego z przepisami ustawy wydawania paszportów roślin”.</p>	<p>Uwaga do dyskusji na konferencji uzgodnieniowej.</p> <p>Zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2000/29/WE „paszport roślin” oznacza urzędową etykietę potwierdzającą, że przestrzegane są przepisy niniejszej dyrektywy w zakresie norm fitosanitarnych i wymogów szczególnych, który jest w tym celu (...) sporządzany przez urzędowy organ odpowiedzialny Państwa Członkowskiego oraz wydawany zgodnie z przepisami wykonawczymi”. Natomiast zgodnie z art. 2 ust. 2 dyrektywy 92/105/EWG „Paszport” roślin jest sporządzany, drukowany i/lub następnie przechowywany albo bezpośrednio przez właściwe organy określone w art. 1 ust. 1, albo - pod ich kontrolą - przez producenta określonego w art. 6 ust. 4 akapit trzeci lub osobę określoną w art. 10 ust. 3 tiret drugie lub importera określonego w art. 12 ust. 6 akapit drugi dyrektywy 77/93/EWG.</p>	

	<p>Związek Szkółkarzy Polskich</p>	<p>1) Art. 16 ust. 13 – <i>Minister rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, wzory paszportów roślin oraz sposób ich wypełniania, uwzględniając informacje, jakie powinien zawierać paszport roślin, rodzaje roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów dla jakich wydaje się paszporty roślin, konieczność zapewnienia trwałości paszportom roślin oraz ujednolicenie wydawanych paszportów roślin.</i></p> <p>Z praktycznego punktu widzenia, ważne jest, aby rozporządzenie ministra dawało podmiotom swobodę wyboru techniki wypełniania paszportu (nie narzucały np. rodzaju drukarki, za pomocą której paszport musi być wypełniony). Dlatego proponuję usunięcie słów „oraz sposobu ich wypełniania”, bo określenie to odnosi się do czynności technicznej, a nie do zakresu informacji, które mają się znaleźć w paszporcie.</p> <p>2) Ust. 15a 3) oraz ust. 18 3) - w tych ustępach należy wskazać konkretne przepisy, których naruszenie skutkujące wymierzeniem kary może być podstawą do odmowy wydania upoważnienia lub cofnięcia wydania upoważnienia. Stosowanie kryterium kary za naruszenie przepisów ustaw o nasiennictwie i ochronie roślin, bez uwzględnienia istoty wpływu złamania danego przepisu na zdrowie roślin, byłoby niesprawiedliwe i mogłoby być niewspółmierne do przewinienia. Np. ukaranie za brak badania technicznego opryskiwacza, który jest sprawny, i w konsekwencji odmowa wydania lub cofnięcie upoważnienia byłaby sankcją zbyt surową w stosunku do przewinienia. Należy wyszczególnić te przepisy, które regulują istotne kwestie zdrowia roślin i tylko kara za złamanie tych przepisów powinna być podstawą do odmowy wydania lub cofnięcia upoważnienia, bo istotą funkcjonowania systemu paszportowego jest ochrona zdrowia roślin.</p> <p>3) Art. 21 ust. 1b – zgodnie z zasadami legislacji najpierw powinno podawać się przepis, a następnie wyłączenie. W tym ustępie najpierw należy podać, kiedy organ celny może nadać roślinom procedurę celną, a potem wyłączenie, czyli kiedy nie może.</p>	<p>Ad.1) Uwaga nieuwzględniona. Na podstawie projektowanego upoważnienia nie będzie określana technika wypełniania paszportu. Zgodnie z przyjętymi przez MRiRW założeniami wypełnienie tej części upoważnienia będzie stanowić norma obecnie zawarta w art. 16 ust. 11, zgodnie z którą informacje zawarte w paszporcie roślin powinny być w nim zamieszczone w sposób trwały, drukowanymi literami w języku polskim lub w języku innego państwa członkowskiego i nie mogą zawierać żadnych skreśleń i poprawek. Jest to przepis wdrażający art. 3 ust. 2 lit. c dyrektywy 92/105/EWG.</p> <p>Ad.2) Uwaga nieuwzględniona. Należy zauważyć, że paszport roślin jest urzędową etykietą potwierdzającą, że przestrzegane są przepisy w zakresie fitosanitarnym. Ponadto rozdziały 3 i 4 ustawy o ochronie roślin, określające wymagania dotyczące między innymi stosowania środków ochrony roślin, zostały z dniem 27 kwietnia 2013 r. uchylone ustawą z dnia 8 marca 2013 r. o środkach ochrony roślin (Dz.U.2013.455) i obecnie ustawa reguluje jedynie kwestie fitosanitarne. Dlatego też nie można się zgodzić, aby podmiot karany za łamanie przepisów ustawy o ochronie roślin mógł samodzielnie wydawać paszporty roślin. Ponadto paszport może stanowić etykietę materiału siewnego zgodnie z art. 96 ust. 8 ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o nasiennictwie dlatego też konieczne jest zapewnienie, że podmiot który zostanie upoważniony przez wojewódzkiego inspektora przestrzega również przepisów w tym zakresie. Proponowany przepis ma za zadanie</p>
--	------------------------------------	--	---

			<p>zapewnić, że podmiot upoważniony do wydawania paszportów roślin daje rękojmię ich prawidłowego wydawania. Jest to o tyle istotne, że niewłaściwe wydawanie paszportów roślin (tj. dla roślin porażonych przez agrofagi kwarantannowe) może skutkować negatywnymi konsekwencjami dla obrotu polskimi towarami pochodzenia roślinnego z innymi państwami członkowskimi UE.</p> <p>Ad.3) Uwaga nieuwzględniona. Wskazany przepis stanowi przepis szczególny w stosunku do ogólnych zasad określonych w przepisach celnych.</p>
Art. 21 (ustawa o podatku od towarów i usług) – Wyłączenie z podatku VAT usług bezpłatnej pomocy prawnej na rzecz osób niezamożnych	MF Partnerzy społeczni	Uwagi MF, MAiC oraz uwagi partnerów społecznych (Konfederacja Lewiatan, NSZZ Solidarność, Fundacja Akademia Iurius, Krajowa Rada Izb Rolniczych) w zakresie pomocy prawnej <i>pro bono</i> zostały przedstawione w części dot. zmian art. 3 i 4 (ustawy o podatku dochodowym).	
Art. 21 (ustawa o podatku od towarów i usług) – Zniesienie obowiązku obligatoryjnego uzyskiwania potwierdzenia zgłoszenia rejestracyjnego VAT-R	OPZZ	OPZZ jest przeciwne zmianom mającym wpływ na obniżenie wpływów gmin z tytułu opłat.	Uwaga nieuwzględniona Propozycja w tym zakresie ma służyć zachęcaniu do podejmowania wykonywania działalności gospodarczej. Wielkość wpłaty z tytułu opłaty skarbowej w obecnym stanie zależna jest od tego ile osób będzie podejmowało działalność gospodarczą. Szacunki zawarte w OSR dotyczą wariantu maksymalnego. W skali pojedynczych gmin kwota jest marginalna. W ocenie MG efekt sumaryczny propozycji zawartych w projekcie ustawy nie będzie ujemny dla dochodów jednostek sektora finansów publicznych. W odniesieniu do rezygnacji z obligatoryjnego uzyskiwania potwierdzenia zgłoszenia rejestracyjnego VAT-R należy wskazać

			<p>na brak adekwatności /ekwiwalentności opłaty w stosunku do czynności wykonywanej przez urząd (co do zasady opłata skarbową stanowi formę ekwiwalentu za czynności organów administracji publicznej). W związku z powyższym zniesienie obligatoryjności tego obowiązku po stronie administracji oznacza również zmniejszenie liczby czynności wykonywanych przez administrację, co w konsekwencji przełoży się na mniejsze koszty funkcjonowania administracji. W zakresie całego projektu ustawy należy mieć na uwadze prawdopodobny wzrost dochodów JST wynikający z wdrożenia innych rozwiązań zawartych w projekcie (spodziewany wzrost aktywności gospodarczej, w tym związany z propozycjami tzw. pakietu portowego) oraz przeznaczenia przez przedsiębiorców zaoszczędzonych środków na działalność gospodarczą, co przełoży się na większe dochody JST m.in. w części dotyczącej podatków dochodowych.</p>
<p>Art. 21 (ustawa o podatku od towarów i usług) – Wydłużenie terminu na rozliczenie VAT w imporcie dla AEO</p>	MF	<p>Rozwiązanie zawarte w pkt 2 (II wariant zaproponowany przez MG) polega na rozszerzeniu zakresu oddziaływania z transakcji, w których AEO działały we własnym imieniu i na własny rachunek na wszystkie transakcje zawierane przez AEO.</p> <p>Należy wskazać, że przedstawiona propozycja była zanegowana na etapie opiniowania projektu <i>założeń projektu ustawy o ułatwieniu wykonywania działalności gospodarczej</i> i ze względu na skutki budżetowe nadal należy podtrzymać negatywne stanowisko w zakresie przedstawionej propozycji. Stanowisko resortu finansów zaakceptowała również Rada Ministrów, wyrażając zgodę na objęcie systemem uproszczonym wyłącznie importerów AEO działających we własnym imieniu i na własną rzecz (ubytek budżetowy 30 mln zł z tytułu przesunięcia dochodów w czasie). W konsekwencji wprowadzenie proponowanego rozwiązania pozostaje w sprzeczności z propozycjami przyjętymi przez Radę Ministrów.</p> <p>Biorąc pod uwagę powyższe, propozycję zawartą w art. 21 pkt 2 (II wariant zaproponowany przez MG) należy wykreślić z projektu <i>ustawy o ułatwieniu wykonywania działalności gospodarczej</i> wraz z uzasadnieniem do tej propozycji.</p>	<p>Uwaga do dyskusji na konferencji uzgodnieniowej MG ma świadomość, że Rada Ministrów przyjęła I wariant zawarty w projekcie ustawy. Jednakże chcielibyśmy poinformować, na podstawie informacji otrzymanych od przedsiębiorców, że w większości przypadków (a w szczególności na przejściach granicznych, w tym morskich) odprawy celne dokonywane są przez przedstawiciela celnego (z reguły agencje celne) a nie przez podmioty działające we własnym imieniu i na własną rzecz. Zatem przyjęcie pierwotnej wersji proponowanego rozwiązania w znacznej mierze ograniczy krąg podmiotów korzystających z tego uprawnienia. Wprowadzenie tego rozwiązania różnicującego uprawnienia podmiotów AEO pozbawione jest uzasadnienia z uwagi na wymogi stawiane tym podmiotom, tj. podlegania tym samym rygorom weryfikacji i legitymowania się tym samym statusem niezależnie od tego, czy działają one we własnym</p>

			<p>imieniu i na własną rzecz czy też nie. Aby rzeczywiście zwiększyć konkurencyjność naszych portów w stosunku do oferty innych krajów unijnych uzasadnionym jest przyjęcie szerszego wariantu. Rozwiązanie to będzie korespondować z rozwiązaniem obowiązującym na tle przepisów regulujących korzystanie z tzw. procedury uproszczonej, gdzie wprost zapisano, że w przypadku objęcia towaru procedurą uproszczoną dokonywaną przez przedstawiciela pośredniego, uprawnienie do rozliczenia podatku z tytułu importu przysługuje podatnikowi, na rzecz którego jest składane zgłoszenie celne. W przypadku przyjęcia wariantu pierwszego importerzy dokonujący zgłoszeń celnych za pośrednictwem przedstawicieli pośrednich byłiby w ogóle tej możliwości pozbawieni.</p> <p>Z szacunków MG wynika, że propozycja w szerszym wariantcie przyniosłoby znaczne długotrwałe korzyści dla gospodarki. Nie można zatem jej oceniać, jak to czyni MF, pod kątem tylko jednorazowego przesunięcia dochodów dla budżetu państwa. Zwiększenie atrakcyjności regulacji prawnych w tym zakresie (wariant II) przyczyni się do zwiększenia konkurencyjności polskich portów morskich i otoczenia portowego, co w konsekwencji spowoduje również pozytywne skutki dla budżetu państwa i jednostek samorządu terytorialnego w postaci wyższych dochodów z ceł i podatku dochodowego.</p>
	MF	<p>W zakresie Uzasadnienia: 2. W pkt 20 ppkt 1 (strona 38) znajduje się zdanie: „Obowiązujące w Polsce przepisy w tym zakresie są w dużej mierze przyczyną kierowania ładunków przez polskich importerów do wyładunku w portach zachodnioeuropejskich, na czym tracą zarówno polskie porty morskie, jak i budżet państwa”. Należy wykreślić ten fragment, gdyż sugeruje, że przepisy podatkowe są jedną z głównych przyczyn dokonywania odpraw poza Polską. Kwestie podatkowe związane z terminem na rozliczenie podatku VAT z tytułu importu towarów są jedynie jedną z bardzo wielu przyczyn dokonywania ostatecznych odpraw celnych poza polskimi portami morskimi i jak wynika, z zaszeregowania przez importerów, przyczyna ta nie jest traktowana</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona Z informacji posiadanych przez MG wynika, że przepisy podatkowe w tym zakresie stanowią istotną przyczynę dokonywania oprav celnych poza polskimi portami morskimi.</p>

	Polska Izba Cła Logistyki i Spedycji	<p>jako najistotniejsza. Oznacza to, że wydłużenie rozliczenia VAT w imporcie nie spowoduje, iż importerzy zaczną nagle dokonywać odpraw ostatecznych w Polsce.</p> <p>Przedstawione przez naszą Izbę propozycje zmian do projektu ustawy można ująć w czterech punktach:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. wybór proponowanego wariantu rozliczania podatku VAT 2. zmiana sposobu powiadamiania urzędu celnego o sposobie rozliczania podatku VAT 3. rezygnacja z przedkładania zaświadczeń urzędowych 4. zmiany redakcyjne, w celu poprawy czytelności przepisu <p>Ad. 1. Wybór wariantu rozliczania podatku importowego</p> <p>Projekt ustawy zawiera dwa warianty zmian art. 33a ustawy o podatku VAT. W ocenie Izby na uwagę i poparcie zasługuje wariant drugi, który przewiduje i dopuszcza rozliczanie podatku importowego w deklaracji podatkowej zarówno, gdy importer dokonuje odpraw samodzielnie, jak i w sytuacji, gdy importer dokonuje odprawy za pośrednictwem innego podmiotu (agencji celnej).</p> <p>Instytucja przedstawicielstwa celnego funkcjonuje na gruncie prawa celnego polskiego a potem wspólnotowego od wielu lat. Wiele podmiotów dokonujących obrotu towarowego z zagranicą korzysta z usług agencji celnych, zlecając im poszczególne czynności lub przekazując im obsługę wszystkich spraw celnych. Wiele firm, nawet posiadających certyfikat upoważnionego podmiotu gospodarczego (AEO), nie jest zainteresowana, np. z uwagi na koszty, samodzielnym prowadzeniem swoich spraw celnych i chce zlecić ich prowadzenie wyspecjalizowanym agencjom celnym. W takiej sytuacji, w ocenie naszej Izby, nie ma powodu, by firmy, korzystające z usług agencji celnych, w sposób sztuczny pozbawiać korzyści wynikających z wprowadzanych ułatwień w rozliczaniu podatku VAT z tytułu importu.</p> <p>Ad. 2. Zmiana sposobu powiadamiania urzędu celnego o sposobie rozliczania podatku</p> <p>W przyjętym projekcie ustawy pozostawiono zapis, zgodnie z którym podatnik chcący rozpocząć rozliczanie podatku importowego w deklaracji podatkowej winien zawiadomić m.in. naczelnika urzędu celnego – przed początkiem okresu rozliczeniowego, od którego będzie stosował takie rozliczenie.</p> <p>W ocenie Izby takie rozwiązanie mogłoby doprowadzić nawet do zablokowania możliwości dokonania odprawy celnej w danym miesiącu lub kwartale. Do takiej sytuacji mogłoby dojść, gdyby importer, posiadający status AEO:</p> <ul style="list-style-type: none"> - powiadomił – przed rozpoczęciem miesiąca – naczelnika urzędu skarbowego o rozpoczęciu rozliczania podatku importowego w deklaracji podatkowej, - powiadomił – przed rozpoczęciem miesiąca – naczelnika urzędu celnego, gdzie planuje dokonywać zgłoszeń celnych, że zamierza dokonywać odpraw z rozliczaniem podatku w deklaracji podatkowej, <p>a następnie</p> <ul style="list-style-type: none"> - w trakcie miesiąca okazało się, że importer wyjątkowo musi odprawić towar w innym 	<p>Uwagi do dyskusji na konferencji uzgodnieniowej</p> <p>Proponowane przez PICLiS zapisy, oprócz zmian redakcyjnych, wprowadzają również inne rozwiązania, których nie ma w obecnych przepisach, ani też nie były ujęte w <i>Założeniach projektu ustawy o ułatwieniu warunków wykonywania działalności gospodarczej</i>, przyjętego przez Radę Ministrów. Dotyczy to m.in. zmiany sposobu zawiadamiania urzędu celnego i urzędu skarbowego o sposobie rozliczania podatku od towarów i usług, czy też przedkładania dokumentów potwierdzających spełnienie warunków do stosowania tego uproszczenia.</p> <p>Przedłożone propozycje wymagają przeprowadzenia pogłębionej analizy. Po konsultacji z MF np. propozycja dot. zawiadomienia naczelnika urzędu celnego o zamiarze rozliczania podatku w deklaracji podatkowej jest nieprecyzyjna - nie wiadomo jaki wpis miałby się znaleźć w dokumentach celnych; co należy rozumieć pod pojęciem „odpowiedniej informacji”; czy wskazanie naczelnika urzędu skarbowego, który był zawiadomiony o zamiarze rozliczenia podatku w deklaracji, oznaczałoby złożenie oświadczeń o spełnieniu warunków do takiego rozliczenia.</p>
--	--------------------------------------	---	--

		<p>urzędzie celnym. Przy przyjętych założeniach sposobu rozliczania podatku importowego w deklaracji podatkowej: - skoro importer złożył w terminie zawiadomienie o rozliczaniu podatku importowego w deklaracji podatkowej – to obowiązany jest rozliczać podatek importowy w deklaracji podatkowej. W konsekwencji importer nie może złożyć zgłoszenia celnego rozliczając podatek importowy na zasadach ogólnych. - skoro importer zawiadomił tylko naczelnika urzędu celnego, gdzie planował dokonywać odpraw celnych, to tylko w tym urzędzie celnym może dokonać odprawy celnej. Oznacza to, że importer nie może – nawet w sytuacji awaryjnej – dokonać odprawy w innym urzędzie celnym. Izba proponuje zmienić projekt ustawy w tym zakresie i wskazać, że zawiadomienie naczelnika urzędu celnego winno być dokonane przez wpisanie odpowiedniej informacji w zgłoszeniu celnym. W konsekwencji, przy założeniu że importer w terminie powiadomił naczelnika urzędu skarbowego, powiadomienie naczelnika urzędu celnego może nastąpić łącznie ze zgłoszeniem celnym. Nigdy zatem nie dojdzie do sytuacji, że importer nie będzie mógł złożyć zgłoszenia celnego.</p> <p>Ad. 3. Rezygnacja z przedkładania zaświadczeń urzędowych</p> <p>Projekt ustawy nie zmienia zasad określonych w ust. 2, 2b oraz 3 ustawy o VAT, tj. w zakresie niezbędnych dokumentów koniecznych do skorzystania z możliwości rozliczania podatku importowego w deklaracji podatkowej. Zgodnie z nimi podatnik musi co 6 miesięcy przedkładać zaświadczenia o braku zaległości w opłacaniu składek na ubezpieczenie społeczne oraz podatków lub ewentualnie zastępować te zaświadczenia odpowiednimi oświadczeniami.</p> <p>W ocenie Izby zasadną wydaje się całkowita rezygnacja z przedkładania zaświadczeń i oparcie instytucji rozliczania podatku importowego w deklaracji podatkowej na oświadczeniach importera.</p> <p>W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, że konieczność przedkładania zaświadczenia jednego urzędu w drugim urzędzie jest przeciwieństwem ułatwień w prowadzeniu działalności gospodarczej. Tego typu rozwiązania zawsze powinny być z obowiązujących przepisów usuwane.</p> <p>Niezależnie od powyższego, skoro rozliczanie podatku importowego w deklaracji podatkowej uzależnione jest od spełnienia określonych warunków – m.in. od braku zaległości w podatkach i składkach na ubezpieczenie społeczne – to te okoliczności powinny być sprawdzane, a nie to, czy do zawiadomienia podatnika załączone zostało odpowiednie zaświadczenie. Nasza Izba stoi na stanowisku, że nic nie stoi na przeszkodzie, by właściwe urzędy porozumiały się ze sobą w celu sprawdzenia spełniania przez podatnika wszystkich niezbędnych warunków.</p> <p>Konsekwentnie Izba postuluje również, by odstąpić od obowiązku przedkładania odpowiednich zaświadczeń (lub ew. oświadczeń) co 6 miesięcy, gdyż taka konstrukcja jest bardzo niepraktyczna. W ocenie naszej Izby łatwiejszy w stosowaniu i mniej uciążliwy dla</p>	
--	--	---	--

		<p>przedsiębiorców (oraz właściwych urzędów) byłby obowiązek zawiadomienia o wszelkich zmianach danych. Urząd, do czasu otrzymania ew. zawiadomienia o zmianie danych, traktowałby złożone oświadczenie jako aktualne – oczywiście z możliwością jego weryfikacji w każdym czasie.</p> <p>Ad. 4. zmiany redakcyjne, w celu poprawy czytelności przepisu</p> <p>Na zakończenie Izba proponuje, by art. 33a ustawy o podatku VAT – dot. rozliczania podatku importowego w deklaracji podatkowej – został nieznacznie przeformułowany.</p> <p>Propozycja Ministerstwa Gospodarki, by rozliczanie podatku importowego dla upoważnionych podmiotów gospodarczych (AEO) ująć w ust. 12 oraz 13 tego przepisu powoduje, że ta instytucja – jakkolwiek w założeniu równorzędna z sytuacją procedury uproszczonej – sprawia wrażenie dodanej w ostatniej chwili. Dużo lepszym rozwiązaniem jest – w ocenie Izby – jednoznaczne określenie w ust. 1 przepisu obu przypadków, kiedy podatek importowy może być rozliczany w deklaracji podatkowej.</p> <p>W następnym ustępie powinny być wymienione warunki, po spełnieniu których importer może rozliczać podatek importowy w deklaracji a dopiero w kolejnych kwestie proceduralne, jak zawiadomienie, termin, wymagane dane etc.</p> <p>Taka konstrukcja zagwarantuje, że przepis będzie bardziej czytelny i w konsekwencji mniej będzie wątpliwości interpretacyjnych i ew. błędów przy jego zastosowaniu.</p>	
Art. 21 (ustawa o podatku od towarów i usług)	Krajowa Rada Izb Rolniczych	<p>Mając na względzie problemy związane z podatkiem VAT uważamy, iż powinno dokonać się zmian w zasadach jego pobierania. Zgodnie z obowiązującymi przepisami podatek od towarów i usług, na podstawie art. 11 ustawy z dnia 16 listopada 2012 r. o redukcji niektórych obciążeń administracyjnych w gospodarce, musi być odprowadzony po wystawieniu faktury sprzedaży w przypadku przedsiębiorców niemogących rozliczać się metodą kasową, pomimo iż przedsiębiorca nie otrzymał jeszcze zapłaty za towar.</p> <p>Proponujemy, aby podatek VAT mógł być odprowadzany przez mikro, małych i średnich przedsiębiorców po otrzymaniu zapłaty za towar, a w przypadku nie otrzymania zapłaty za towar to właściwy urząd skarbowy byłby uprawniony do egzekwowania odprowadzenia podatku bezpośrednio od kupującego. Podobne rozwiązanie powinno dotyczyć też odnośnie podatku dochodowego od osób fizycznych i prawnych, z tym, że w razie nie otrzymania zapłaty za towar, przedsiębiorca nie uwzględniłby niezapłaconych faktur sprzedaży do wszelkich rozliczeń z urzędem skarbowym.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Możliwość kasowego rozliczenia podatku VAT została określona w art. 21 ustawy o podatku od towarów i usług (dotyczy tzw. „małych podatników”). Od 1 stycznia 2013 r. przepisy w tym zakresie zostały zmodyfikowane (w przypadku wyboru metody kasowej rozliczenia VAT, zniesiono obowiązek zapłaty podatku VAT przez małego podatnika, gdy kontrahent będący czynnym podatnikiem VAT nie zapłaci mu za dostarczony towar lub wykonaną usługę)</p>

Art. 23 (ustawa o swobodzie działalności gospodarczej)	UOKiK	Odnosząc się do propozycji zmiany przepisu art. 20 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r., poz. 672 ze zm.) poprzez odesłanie do oznaczenia producenta zawartego w art. 3 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275 ze zm.), należy wskazać co następuje. <i>Ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów</i> implementuje do krajowego porządku prawnego dyrektywę 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 grudnia 2001 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów (Dz. U. L 11z 15.1.2002 r.). W związku z tym, iż obecnie trwają prace legislacyjne nad projektem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie bezpieczeństwa produktów konsumpcyjnych, które ma uchylić dyrektywę Rady 87/357/EWG oraz dyrektywę 2001/95/WE, (planowany termin wejścia w życie rozporządzenia to 1.01.2015 r.), w ocenie Prezesa UOKiK nie jest zasadne odwoływanie się do przepisów <i>ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów</i> . Właściwszym rozwiązaniem byłoby przywołanie tej definicji w treści art. 20 <i>ustawy o swobodzie działalności gospodarczej</i> .	Uwaga nieuwzględniona. Przepis jest zgodny z <i>Załoženiami projektu ustawy</i> , które formułowano uwzględniając fakt, że trwały prace nad rozporządzeniem UE w sprawie bezpieczeństwa produktów. Za niecelowe uznano wprowadzenie do systemu prawnego kolejnych definicji w sytuacji, gdy należy przyjąć, że za 2-3 lata będą one odmienne od nowego systemowego podejścia wspólnotowego, jakim będzie nowe jednolite rozporządzenie w sprawie nadzoru rynku. Komentowany przepis ustawy SDG zostanie w stosownym czasie dostosowany (o ile zajdzie taka potrzeba) do przyszłego stanu prawnego, opartego na zaktualizowanych definicjach w prawie wspólnotowym i dostosowanych do nowych ram prawnych dotyczących wprowadzania produktów do obrotu i ich etykietowania.
	Pracodawcy RP	Przy okazji zmiany ustawy o swobodzie działalności gospodarczej należałoby rozważyć przywrócenie zapisów jednoznacznie wskazujących, że dane osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą nie są objęte ochroną wynikającą z ustawy o ochronie danych osobowych.	Uwaga nieuwzględniona Ustawa o swobodzie działalności gospodarczej chroni dane przedsiębiorcy, które ściśle wiążą się z jego sferą prywatności, tj. adres zamieszkania, PESEL, data urodzenia. Dane jawne odnoszą się wyłącznie do sfery aktywności zawodowej osoby figurującej w CEiDG. W związku z tym, w ocenie MG, dane ujawnione przez CEiDG nie są danymi osobowymi w rozumieniu przepisów ustawy o ochronie danych osobowych.
	Konfederacja Lewiatan	Naturalnym i jednoznacznie korzystnym uzupełnieniem projektu ustawy powinno być przywrócenie wyłączenia danych osób fizycznych podlegających ujawnieniu w Centralnej Ewidencji i Informacji Działalności Gospodarczej spod ustawy o ochronie danych osobowych. Na skutek uchylecia art. 7a ustawy Prawo działalności gospodarczej, od 1 stycznia 2012 r. dane te objęte są reżimem ustawy, powodując dodatkowe obciążenia dla firm. Powrót do stanu sprzed 2012r. byłby bardzo pozytywnie przyjęty przez środowisko przedsiębiorców i stanowiłby realne ułatwienie wykonywania działalności.	
Art. 24 (ustawa o zużyciu prądu elektrycznym i elektronicznym)	KPRM	Uwaga do Uzasadnienia: na str. 43 proponuje się zastąpienie wyrażenia „ <i>informacji o wpisie do KRS</i> ” – wyrażeniem „ <i>informacji o numerze KRS</i> ”.	Uwaga uwzględniona
Art. 25 (ustawa o bezpieczeństwie żywności i żywienia)	MZ	Należy zauważyć, iż propozycja ogranicza czas trwania kontroli przeprowadzanych przez organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej. Skutkiem tego ograniczenia może być obniżenie skuteczności i efektywności granicznych kontroli sanitarnych oraz wymaganej przy ich wykonywaniu należytej staranności i tym samym wpłynie niekorzystnie na ochronę zdrowia ludzkiego i interesów konsumentów. Na graniczną kontrolę sanitarną, oprócz konieczności poboru próbek do badań	Uwaga nieuwzględniona Sformułowanie przepisów było uzgodnione ze wszystkimi służbami dokonującymi granicznych kontroli. Określone terminy kontroli nie będą miały zastosowania – zgodnie z proponowanym ust. 3 w dodawanym art. 20a ustawy o Służbie Celnej – jeżeli

	<p>laboratoryjnych, składają się między innymi:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) oględziny partii towaru, czyli ocena stanu opakowań jednostkowych i transportowych, ocena oznakowania opakowań jednostkowych i transportowych, ocena organoleptyczna (barwa, zapach, konsystencja, zawilgocenie, oznaki zepsucia), ocena w kierunku widocznych zanieczyszczeń biologicznych i innych; 2) ocena warunków transportu i składowania; 3) kontrola dokumentacji, w szczególności certyfikatów zdrowotnych i deklaracji producenta potwierdzających zgodność produktu z wymaganiami zawartymi w obowiązujących przepisach prawnych. <p>Wszystkie te czynności winny być dokonane przez służby sanitarne z właściwą dociekliwością, starannością i dokładnością. W przypadku kontroli dokumentacji niektórych towarów (materiały i wyroby przeznaczone do kontaktu z żywnością z tworzyw sztucznych, dodatki do żywności) porównanie deklarowanej jakości zdrowotnej produktu z przepisami prawa wymaga niezbędnego, koniecznego czasu.</p> <p>Niewątpliwie wszelkie kontrole towarów przywożonych z państw trzecich winny być i są wykonywane bez zbędnej zwłoki, ale nie mogą być ograniczone czasowo. Nie mogą być wykonywane pod presją czasu.</p> <p>Obowiązek informowania przez państwowego granicznego inspektora sanitarnego naczelnika urzędu celnego właściwego dla portu morskiego o terminie, w tym o godzinie i miejscu planowanej kontroli, zwiększy tylko ilość formalności związanych z przeprowadzaniem granicznych kontroli sanitarnych, nie wpłynie na skrócenie czasu ich trwania.</p> <p>Ograniczenie czasu przeprowadzania granicznej kontroli sanitarnej przez organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej do terminów, o których mowa w art. 20a ust. 2-4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. Nr 168, poz. 1323, z późn. zm.), tj. do 24 godzin liczonych od chwili przedstawienia towaru do kontroli, złożenia kompletnego wniosku o dokonanie kontroli lub do 48 godzin w przypadkach uzasadnionych względami ochrony życia lub zdrowia ludzi - może wpłynąć negatywnie na skuteczność oraz efektywność tych kontroli. Graniczne kontrole sanitarne są wykonywane bez zbędnej zwłoki, ale uwzględnieniem rzeczywistych możliwości danego punktu granicznego wyznaczonego do przeprowadzenia tych kontroli.</p> <p>Ponadto należy zaznaczyć, że rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz. Urz. UE L 165 z 30.04.2004, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 45, str. 200), które w rozdziale V określa wymagania dla kontroli urzędowych wprowadzania żywności z państw trzecich - nie wprowadza dodatkowych wymagań dotyczących czasu przeprowadzania kontroli granicznych. Dodatkowo należy zauważyć, że w zakresie kontroli przywożonych z państw trzecich środków spożywczych oraz materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością</p>	<p>przeprowadzenie kontroli towarów przywożonych z państw trzecich jest niemożliwe z przyczyn niezależnych od organów kontrolnych. Terminów tych nie będzie się również stosowało, jeżeli przepisy UE określają inne terminy dokonywania czynności kontroli towarów przywożonych z państw trzecich, w tym kontroli wykonywanej przez organy Służby Celnej (ust. 4 w art. 201a ustawy o Służbie Celnej).</p>
--	---	---

		<p>obowiązuje szereg innych aktów prawnych UE, z których przykładowe – rozporządzenie Komisji (WE) nr 1152/2009 z dnia 27 listopada 2009 r. nakładające specjalne warunki dotyczące przywozu niektórych środków spożywczych z niektórych państw trzecich w związku z ryzykiem zanieczyszczenia aflatoksynami i uchylające decyzję 2006/504/WE (Dz. Urz. UE L 313 z 28.11.2009, str. 40, z późn. zm.) w art. 7 określa, że „Wszelkie kontrole urzędowe przed dopuszczeniem do swobodnego obrotu we Wspólnocie i wypełnieniem wspólnotowego dokumentu wejścia dokonywane są w ciągu 15 dni roboczych od momentu, gdy przesyłka została przedstawiona do przywozu i jest fizycznie dostępna do celów pobierania próbek w wyznaczonym miejscu przywozu”. Z ww. przepisu jasno wynika, że obowiązujący wprost przepis rozporządzenia unijnego przewiduje znacznie dłuższy termin na przeprowadzenie kontroli granicznej niż przewidziany w projektowanej regulacji krajowej. W związku z powyższym należy dokonać rezygnacji z proponowanej regulacji, co spowoduje konieczność dokonania stosownych zmian w art. 28 projektu ustawy.</p>	
<p>Art. 26 (ustawa o przejrzystości stosunków finansowych pomiędzy organami publicznymi a przedsiębiorcami publicznymi oraz o przejrzystości finansowej niektórych przedsiębiorców)</p>	<p>Business Centre Club</p>	<p>Ustawodawca nie wyjaśnił przyczyn konieczności wprowadzenia zmian w ustawie o przejrzystości stosunków finansowych pomiędzy organami publicznymi a przedsiębiorcami publicznymi oraz o przejrzystości finansowej niektórych przedsiębiorców. Wskazuje jedynie, iż aktualne regulacje stanowią zbędne obciążenie administracyjne.</p> <p>Proponowana zmiana budzi pewne wątpliwości. Materia przejrzystości stosunków finansowych pomiędzy organami publicznymi a przedsiębiorstwami publicznymi powinna być regulowana w sposób dotychczasowy, tj. szczegółowo, nie dając tym samym podstaw do powstania żadnych niejasności i wątpliwości w tym zakresie. W przypadku, gdyby z obowiązków ciężących na przedsiębiorcach publicznych, wskazanych w art.3 – art.6 ww. ustawy, tj. w szczególności:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) prowadzenia przez nich ksiąg rachunkowych i dokumentacji dotyczącej ich sytuacji prawnej oraz ekonomiczno-finansowej; b) przedkładania sprawozdania finansowego do właściwej kontroli organu nadzorującego; c) poddawania się właściwej kontroli organu nadzorującego; <p>rezygnowano w stosunku do tych przedsiębiorców publicznych, którzy nie uzyskali przysporzenia ze środków publicznych w ostatnim roku obrotowym i nie wykorzystywali w ostatnim roku obrotowym przysporzeń ze środków publicznych uzyskanych w latach poprzednich, to mogłoby to zachwiać pewnymi standardami obowiązującymi w zakresie przejrzystości tych relacji. Zdaniem Business Centre Club jest to nieakceptowalne. Uważamy, iż wskazana przez ustawodawcę przyczyna wyłączenia ww. przepisów nadzorczych, jest w danym przypadku rozwiązaniem niewłaściwym.</p> <p>Oceniając propozycję z art.7a Projektu, należy wskazać, iż jest ona uzależniona od wcześniej omawianej zmiany, z którą to się nie zgadzamy.</p> <p>Reasumując, jeżeli ustawodawca planuje wprowadzenie przedmiotowych zmian w ww. ustawie, to konieczne jest dokładniejsze ich uzasadnienie.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Przepisy ustawy o przejrzystości stosunków finansowych pomiędzy organami publicznymi a przedsiębiorcami publicznymi oraz o przejrzystości finansowej niektórych przedsiębiorców w art. 3-6 zasadniczo nakładają na przedsiębiorców publicznych obowiązek:</p> <ul style="list-style-type: none"> - prowadzenia ksiąg rachunkowych i dokumentacji, która przedstawia dokonane na jego rzecz przysporzenia ze środków publicznych i sposób ich wykorzystania, - przedkładania organowi nadzorującemu dokumenty i materiały dotyczące przysporzeń ze środków publicznych i ich wykorzystania. <p>Organ nadzorujący może natomiast w ramach swojej właściwości dokonywać weryfikacji i oceny działalności przedsiębiorców publicznych w zakresie ww. obowiązków.</p> <p>Tym samym przedsiębiorca publiczny, który nie otrzymuje przysporzenia, nie ma możliwości przedstawienia tego w księgach rachunkowych i jak również materiałów dot. wykorzystania przysporzenia. Natomiast organ nadzorujący, w takim przypadku nie korzysta z przysługujących mu uprawnień kontrolnych.</p> <p>Konieczność przedkładania corocznie sprawozdania,</p>

			<p>w sytuacji gdy podmiot nie korzysta z przysporzenia ze środków publicznych, wiąże się jedynie z obciążeniem dla przedsiębiorcy i koniecznością ponoszenia kosztów związanych z jego przygotowaniem.</p> <p>Propozycja ułatwi funkcjonowanie i wykonywanie działalności gospodarczej przedsiębiorcy publicznemu i należy je identyfikować jedynie jako redukcję obowiązków informacyjnych w sytuacji braku faktycznej podstawy sprawozdawczej.</p> <p>Zaznaczyć należy, iż aktualnie art. 3-6 ustawy o przejrzystości nie obowiązują w przypadku przedsiębiorców publicznych, których przychody netto ze sprzedaży produktów, towarów i materiałów w każdym z kolejnych dwóch lat obrotowych nie przekroczyły równowartości 40 mln euro, ale którzy otrzymali przysporzenie ze środków publicznych i nie jest to odbierane jako zachwianie przejrzystości stosunków finansowych. Tym bardziej zatem uzasadnione jest, aby z obowiązków zwolnione były te podmioty, które takie przysporzenia nie otrzymują w ogóle.</p> <p>W przypadku dokonanego przysporzenia ze środków publicznych, aktualne pozostaną wszystkie obowiązki przedsiębiorcy publicznego oraz uprawnienia organu nadzorującego. Tym samym proponowana zmiana nie wpłynie negatywnie na standardy relacji obowiązujące w zakresie przejrzystości stosunków finansowych pomiędzy organami publicznymi a przedsiębiorcami publicznymi oraz o przejrzystości finansowej niektórych przedsiębiorców.</p>
Art. 27 (ustawa o podatku akcyzowym)	MF	<p>Art. 7b - propozycja dodania następującej zmiany 1) w art. 7b ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p><i>„1. Wiążąca informacja taryfowa, o której mowa w art. 12 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.Urz. UE L 302 z 19.10.1992, str. 1, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 2, t. 4, str. 307, z późn. zm.), ma odpowiednio zastosowanie w obrocie wyrobami akcyzowymi i samochodami osobowymi na terytorium kraju oraz w ich nabyciu wewnątrzwspólnotowym,</i></p>	Uwaga uwzględniona

		<p>zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny oraz rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.Urz. UE L 253 z 11.10.1993, str. 1, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 2, t. 6, str. 3, z późn. zm.)... <u>Uzasadnienie:</u> Proponowana zmiana wprowadza jednakowe rozwiązania w stosunku do wyrobów akcyzowych i samochodów osobowych w zakresie zastosowania WIT na terytorium kraju oraz w ich nabyciu wewnątrzspółnotowym.</p>	
	MF	<p>Art. 7d - propozycja nowego brzmienia: <i>Art. 7d. 1 Wiążąca informacja akcyzowa, zwana dalej „WIA”, określa;</i> 1) klasyfikację wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego w układzie odpowiadającym Nomenklaturze Scalonej (CN) zgodnie z kodami klasyfikacji określonymi w niniejszej ustawie lub 2) rodzaj wyrobu akcyzowego - dla potrzeb opodatkowania tych wyrobów albo samochodów podatkiem akcyzowym, organizacji obrotu wyrobami akcyzowymi lub oznaczania znakami akcyzy tych wyrobów. 2. Przez określenie rodzaju wyrobu akcyzowego należy rozumieć opis towaru zawarty w treści niniejszej ustawy, o takim stopniu szczegółowości, który jest wystarczający dla określenia opodatkowania tych wyrobów podatkiem akcyzowym, organizacji obrotu wyrobami akcyzowymi lub oznaczania znakami akcyzy tych wyrobów. 3. WIA, o której mowa w ust. 1 pkt 2, wydaje się w przypadku, gdy podanie kodu klasyfikacji w układzie odpowiadającym Nomenklaturze Scalonej nie jest wystarczające dla określenia opodatkowania tych wyrobów podatkiem akcyzowym, organizacji obrotu wyrobami akcyzowymi lub oznaczania znakami akcyzy tych wyrobów. 4. WIA wiąże organy podatkowe jedynie wobec podmiotu, na rzecz którego została wydana, i tylko w odniesieniu do wyrobów akcyzowych albo samochodów osobowych, wobec których czynności podlegające opodatkowaniu akcyzą zostały dokonane po dniu, w którym została wydana. 5. Podmiot, na rzecz którego została wydana WIA, informuje organ podatkowy o jej posiadaniu z chwilą rozpoczęcia przez ten organ kontroli podatkowej lub postępowania podatkowego w sprawie wyrobu akcyzowego lub samochodu osobowego będącego przedmiotem tej informacji.</p> <p><u>Uzasadnienie</u> ust. 1 Dla porządku należy wykreślić słowo „taryfową”, bo zgodnie z art.3 ust.1 ustawy do celów poboru akcyzy (...) stosuje się klasyfikację w układzie odpowiadającym Nomenklaturze Scalonej CN(...), a nie klasyfikację taryfową (taryfa to Nomenklatura plus stawki celne).</p>	Uwaga uwzględniona

		<p>Ponieważ w ustawie o podatku akcyzowym nie zawsze są uwzględniane zmiany Nomenklatury Scalonej należy doprecyzować, że WIA określa klasyfikację zgodną z klasyfikacją określoną w ustawie o podatku akcyzowym.</p> <p>Ponadto, po ponownej analizie projektu uznano za zbędne wyłączenie możliwości wydania WIA w przypadku importowanych wyrobów akcyzowych lub importowanych samochodów osobowych. Należy zauważyć, że WIA, nawet jeżeli będzie określała kod wyrobu akcyzowego zgodnie z obowiązującą Nomenklaturą Scaloną, nigdy nie będzie miała zastosowania (nie będzie wiążąca) dla stawek celnych i innych środków taryfowych i pozataryfowych wynikających z taryfy celnej w obrocie z krajami trzecimi. W związku z tym należy wyraźnie określić przedmiotowy zakres zastosowania WIA w jej definicji, tak aby wykluczyć ewentualne nieporozumienia w tym zakresie. Stąd propozycja rozszerzenia art. 7d ust.1 o określenie dla jakich potrzeb wydaje się WIA. W tym zakresie należy dodać „<i>dla potrzeb opodatkowania tych wyrobów i samochodów podatkiem akcyzowym, organizacji obrotu wyrobami akcyzowymi a także oznaczania znakami akcyzy tych wyrobów.</i>”.</p> <p>ust. 2</p> <p>Niezbędne jest zdefiniowanie pojęcia rodzaju wyrobu. Brak definicji rodzaju wyrobu akcyzowego w ustawie o podatku akcyzowym, jak również w jakimkolwiek innym akcie prawnym powoduje, że rozumienie tego pojęcia będzie trudne dla wnioskodawcy. Przy braku definicji trudno jednoznacznie stwierdzić, czy rodzajem wyrobu akcyzowego jest np. wyrób tytoniowy, czy bardziej szczegółowo tytoń zrolowany. Brak definicji może mieć także negatywne skutki w przypadku postępowań odwoławczych a tym bardziej sądowo-administracyjnych. Stąd propozycja odwołująca się do „opisu zawartego w ustawie”.</p> <p>ust. 3</p> <p>Treść tego ustępu jest konsekwencją proponowanych zmian w treści ust. 1 określających dla jakich potrzeb wydaje się WIA.</p> <p>ust. 4 i 5</p> <p>W opublikowanej wersji projektu przepisy te oznaczone były jako ust. 3 i 4.</p>	
	<p>Stowarzyszenie Niezależnych Dealerów Samochodowych</p>	<p>Zgodnie z art. 7d ust.1 projektu „Wiążąca informacja akcyzowa, zwana dalej „WIA”, jest dokumentem określającym klasyfikację taryfową według Nomenklatury Scalonej (CN) dla wyrobu akcyzowego, podlegających opodatkowaniu akcyzą, z wyłączeniem importu.”</p> <p>W naszej ocenie niezasadnym jest ograniczenia możliwości otrzymywania WIA tylko w zakresie pojazdów osobowych, a także z wyłączeniem importu. Obecnie niezależni importerzy pojazdów prowadzą kilkanaście tysięcy sporów podatkowych z Organami Służby Celnej, które dotyczą obciążania akcyzą pojazdów ciężarowych. Obawiamy się, że wąskie przyjęcie, że interpretację będzie można uzyskać wyłącznie dla samochodu osobowego zasadniczo ograniczy możliwość uzyskania ochrony prawnej w przypadku, dokonania importu samochodu ciężarowego klasyfikowanego do kodu CN 8704. Należy wprowadzić modyfikację przepisu zakładającą, że WIA będzie wydana w przypadku importu każdego pojazdu. Takie rozwiązanie utwierdzi każdego podatnika w przekonaniu, że podatek akcyzowy jest lub nie</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Nie istnieje potrzeba wydawania WIA w stosunku do samochodów ciężarowych. W przypadku wystąpienia z wnioskiem o wydanie WIA wobec samochodu ciężarowego, organ zgodnie z treścią art. 7h pkt 1 wyda decyzję o odmowie wydania WIA wraz z odpowiednim uzasadnieniem. Z treści uzasadnienia będzie wynikać, iż przedmiotowy samochód nie jest samochodem osobowym, co jest wystarczające do stwierdzenia, że nie ciąży na nim akcyza.</p>

		jest należny i będzie on mógł w każdym przypadku uzyskać ochronę prawną poprzez otrzymanie WIA.	
	Stowarzyszenie Niezależnych Dealerów Samochodowych	Na mocy art. 7d ust.3 „WIA wiąże organy podatkowe jedynie wobec podmiotu, na rzecz którego została wydana, i tylko w odniesieniu do wyrobów akcyzowych i samochodów osobowych, wobec których czynności podlegające opodatkowaniu akcyzą zostały dokonane po dniu, w którym informacja została przez nie wydana.” Takie sformułowanie normy spowoduje, że podatnicy nie będą mogli używać WIA w zakresie obecnie toczących się sporów podatkowych, a także chronić transakcji, które miały już miejsce. Nadal będzie zachodzić obawa co do tego czy w przyszłości nie zostanie wszczęte postępowanie w celu odkreślenia wysokości akcyzy wraz z odsetkami nawet do 5 lat wstecz, nawet jeśli pojazd importowany będzie klasyfikowany jako zasadniczo przeznaczony do przewozu towarów (ciężarowy, klasyfikowany wg CN do pozycji 8704).	Uwaga nieuwzględniona WIA nie może dotyczyć spraw, które już miały miejsce albowiem do jej wydania niezbędna jest klasyfikacja wyrobu akcyzowego lub samochodu osobowego albo określenie rodzaju wyrobu akcyzowego w chwili zaistnienia zdarzenia, będącego przedmiotem opodatkowania akcyzą. Nie mniej jednak WIA wydane po wejściu w życie ustawy będą miały moc dowodową w analogicznych sprawach np. w zakresie toczących się aktualnie sporów podatkowych.
	Konfederacja Lewiatan Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego PKN Orlen S.A.	Art. 7d ust. 3 Uwzględniając, że wiążąca informacja akcyzowa wydawana ma być dla produktu, powinna być wiążąca wobec produktu, a nie wobec podmiotu. Jeżeli WIA jest wiążąca dla podmiotu sprzedającego, to nabywca, celem uniknięcia ryzyka powinien się upewniać, czy inaczej nie klasyfikuje danego produktu (może inaczej klasyfikować lub mieć WIA na inny kod). Inny kod może rodzić odmienne opodatkowanie, np. dostawca sprzedaje odbiorcy towary ze stawką akcyzy 1.196,00 zł, a u odbiorcy „wpadnie” w stawkę 1.565,00 zł i odbiorca kupi z akcyzą zapłaconą, ale okaże się, że nie w pełnej wysokości. Proponujemy skreślić słowa <i>”jedynie wobec podmiotu, na rzecz którego została wydana i”</i>	Uwaga nieuwzględniona Zgodnie z treścią art. 7d ust. 3 WIA wiąże organy podatkowe jedynie wobec podmiotu, na rzecz którego została wydana. Wbrew stwierdzeniu zawartemu w uwadze, przepis ten nie stanowi o tym, że <i>„WIA jest wiążąca dla podmiotu sprzedającego”</i> , ale oznacza, że podmiot, na rzecz którego decyzja ta została wydana ma pewność, że wszystkie organy podatkowe są zobligowane do przestrzegania rozstrzygnięcia zawartego w WIA, w okresie jej obowiązywania. W odniesieniu do innych podmiotów, WIA wydana dla określonych wyrobów akcyzowych lub samochodów osobowych będzie miała jedynie moc dowodową. Należy przy tym podkreślić, że identyczne rozwiązanie jest przyjęte w regulacji dotyczącej wiążącej informacji taryfowej.
	MF	Propozycja nowego brzmienia art. 7e ust. 4 <i>„Jeżeli wniosek o wydanie WIA nie spełnia wymogów, o których mowa w ust. 2 i 3 organ podatkowy wzywa do uzupełnienia braków w terminie 7 dni, z pouczeniem, że nieuzupełnienie wniosku spowoduje pozostawienie bez rozpatrzenia.”.</i> <u>Uzasadnienie:</u> Proponuje się zmianę terminu na uzupełnienie braków z 30 na 7 dni. Okres 30 dni wydaje się zbyt długi. Siedmiodniowy termin na uzupełnienie braków jest przewidziany w art. 169 Ordynacji podatkowej, który jest stosowany w postępowaniu w sprawie wydania WIT.	Uwaga uwzględniona
	Konfederacja	Projektowany art. 7e. ust. 1	Ad.1) art. 7e ust. 1

<p>Lewiatan Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego PKN Orlen S.A.</p>	<p>Przepis mało precyzyjny. Nie rozstrzyga, czy chodzi o jedną WIA dla jednego podmiotu, czy o konieczność składania kilku wniosków, aby uzyskać WIA dla kilku wyrobów? W naszej ocenie przepis wymaga doprecyzowania.</p> <p>Projektowany art. 7e. ust. 2 pkt 2 Brak uregulowania upoważnienia do wystąpienia w cudzym imieniu. Proponowany zapis spowoduje, że inny podmiot będzie mógł wystąpić o wydanie WIA bez wiedzy podmiotu, którego ma ona dotyczyć. Należy uzupełnić tryb, w jakim wnioskodawca występuje o WIA na rzecz podmiotu innego niż wnioskodawca.</p>	<p>Zawarte w art. 7e określenie, że wniosek obejmuje „tylko jeden samochód osobowy“ należy rozumieć, nie jako jeden indywidualnie oznaczony pojazd ale pojazd opisany w taki sposób, który umożliwi jego klasyfikację zgodną z Nomenklaturą Scaloną. Tym samym jeżeli we wniosku pojazd zostanie opisany bez podawania cech indywidualnych (nr silnika, nr podwozia itp.) to w taki sam sposób samochód zostanie opisany w WIA i w konsekwencji będzie miał zastosowanie do wszystkich pojazdów zgodnych z opisem zawartym w decyzji, w stosunku do podmiotu, do którego jest skierowana decyzja.</p> <p>Kwestia zostanie doprecyzowana w uzasadnieniu.</p> <p>Ad.2) art. 7e ust. 2 pkt 2 Uwaga nieuwzględniona. Zgodnie z treścią art. 7i w zakresie nieuregulowanym w dziale Ia, do postępowania w sprawach o wydanie WIA stosuje się odpowiednio m. in. przepisy działu IV ustawy Ordynacja podatkowa, w tym przepisy dot. pełnomocnika.</p>
<p>Stowarzyszenie Niezależnych Dealerów Samochodowych</p>	<p>Art. 7e zakłada, że „WIA jest wydawana na wniosek i obejmuje tylko jeden wyrób akcyzowy albo jeden samochód osobowy.” Oznacza to, że nawet w przypadku wielu identycznych pojazdów, w stosunku do każdego będzie wszczynane niezależne postępowanie w celu wydania WIA. Takie uregulowanie w sposób radykalny utrudni działanie i zwiększy obciążenia biurokratyczne wobec przedsiębiorców zawodowo zajmujących się importem pojazdów.</p>	<p>j.w.</p>
<p>Stowarzyszenie Niezależnych Dealerów Samochodowych</p>	<p>Art. 7f - w myśl art. 7f ust.1 i 2 „Wnioskodawca jest obowiązany do uiszczenia opłaty z tytułu przeprowadzonych badań lub analiz wyrobów akcyzowych albo samochodów osobowych, w przypadku gdy rozpatrzenie wniosku o wydanie WIA wymaga przeprowadzenia badania lub analizy. Badania lub analizy wyrobów akcyzowych i samochodów osobowych mogą być wykonywane przez laboratoria celne lub inne laboratoria, akredytowane zgodnie z odrębnymi przepisami, a także przez instytuty naukowe i badawcze dysponujące wyposażeniem niezbędnym dla danego rodzaju badań.”</p> <ul style="list-style-type: none"> - zasady prawidłowej legislacji jednoznacznie wskazują, że w projekcie ustawy powinna znajdować się delegacja ustawowa określająca maksymalną stawkę proponowanej opłaty. - obecnie funkcjonujące wiążące informacje taryfowe są całkowicie bezpłatne, 	<p>Uwaga nieuwzględniona Kwestię wysokości opłat za badania i analizy reguluje art. 7f ust. 5. Zgodnie z tym przepisem kwota opłaty powinna odpowiadać rzeczywistym wydatkom poniesionym z tytułu przeprowadzanych badań lub analiz, lub ryczałtowym stawkom opłat za badania lub analizy przeprowadzane przez laboratoria celne określonym przepisami wydanymi na podstawie art. 92 ust. 4 ustawy Prawo Celne (aktualnie jest to Rozporządzenie Ministra Finansów w sprawie ryczałtowych stawek opłat za badania lub</p>

		<p>a przedłożony projekt zakłada opłaty z tytułu badań i analiz wyrobów akcyzowych. Przy przyjęciu, jak powyżej wskazano, że każde postępowanie będzie dotyczyło jednego wyrobu lub jednego pojazdu zwiększy to zasadniczo obecne obciążenia finansowe przedsiębiorców.</p> <p>- badania i analizy powinny być wykonywane tylko i wyłącznie przez niezależne laboratoria. Zatem nie mogą ich wykonywać laboratoria celne. W interesie Służby Celnej jest jak najczęstsze obciążanie podatników podatkiem akcyzowym, nawet w sytuacjach wątpliwych prawnie, na co wskazuje aktualna praktyka Organów Celnych w wielu tysiącach postępowań prowadzonych obecnie z podatnikami w zakresie podatku akcyzowego od pojazdów.</p>	<p>analizy przeprowadzane przez laboratoria celne z dnia 26 kwietnia 2004 r. – Dz. U. Nr 94, poz. 913, z późn. zm.).</p>
	<p>Konfederacja Lewiatan</p> <p>Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego</p> <p>PKN Orlen S.A.</p>	<p>Art. 7f ust. 1 - proponujemy po słowie "Wnioskodawca" dodać zapis „<i>lub podmiot na rzecz, którego ma być wydana WIA</i>”. Proponujemy dodać, że organ podatkowy kieruje wszelką korespondencję do wnioskodawcy lub wskazanego przez niego pełnomocnika.</p>	<p>Zdaniem MF nie istnieje potrzeba zmiany tego przepisu. Wnioskodawca, w większości przypadków będzie jednocześnie podmiotem, na rzecz którego zostanie wydana WIA.</p> <p>Do dyskusji w ramach konferencji uzgodnieniowej</p>
	MF	<p>Propozycja brzmienia art. 7f ust. 2</p> <p>„2. <i>Badania lub analizy wyrobów akcyzowych i samochodów osobowych mogą być wykonywane przez laboratoria celne lub inne akredytowane laboratoria, a także przez instytuty naukowe i badawcze dysponujące wyposażeniem niezbędnym dla danego rodzaju badań.</i>”.</p> <p><u>Uzasadnienie</u></p> <p>Wymóg posiadania akredytacji dotyczy „innych laboratoriów”. Dotychczasowe brzmienie przepisu mogło sugerować, że wymóg akredytacji dotyczy również laboratoriów celnych. Aby uniknąć tych wątpliwości należało przeredagować brzmienie przepisu.</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p>
	MF	<p>Z uwagi na uzyskaną z Ministerstwa Gospodarki informację o zgłoszonych przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego wątpliwościach, o jakie instytuty naukowe i badawcze dysponujące wyposażeniem niezbędnym do danego rodzaju badań chodzi w przepisie dodawanego w <i>ustawie o podatku akcyzowym art. 7f ust. 2</i>, należałoby uzupełnić uzasadnienie, przez dodanie po „ - ustalono tryb pobierania opłat za badania lub analizy, gdy rozpatrzenie wniosku o wydanie WIA wymaga przeprowadzenia tych badań lub analiz” następującej treści: „<i>a także wskazano podmioty uprawnione do ich wykonywania. Podmioty określono analogicznie jak ma to miejsce w art. 91 ustawy z dnia 19 marca 2004 r. Prawo</i></p>	<p>Uwaga uwzględniona</p>

		<i>Celne, dotyczącym wskazania podmiotów właściwych do wykonywania badań i analiz przewidzianych przez przepisy prawa celnego;</i>	
Konfederacja Lewiatan Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego PKN Orlen S.A.	Art. 7f ust. 5 - w przedmiocie terminów na uiszczanie zaliczek na pokrycie opłat za badania lub analizy wyrobów akcyzowych proponujemy wskazać minimalny termin na dokonanie wpłaty. Proponujemy dodanie, po słowach „terminy ich uiszczenia są określane przez organ podatkowy”, określenia „przy czym, nie mogą być one krótsze niż dwa tygodnie od daty odebrania postanowienia przez wnioskodawcę.”. Chodzi o to, aby zobowiązany do wpłaty zaliczki miał czas na realizację płatności.		Uwaga nieuwzględniona Identyczne rozwiązanie jak w art. 7f ust. 5 przyjęte jest w postępowaniu o wydanie WIT. Wpłata zaliczki po terminie nie stanowi przesłanki, która uniemożliwia dalsze prowadzenie postępowania o wydanie WIA, bądź ponowne złożenie wniosku.
MF	Art. 7f ust. 7 i 8 - ponieważ katalog możliwych ulg w spłacie należności jest znacznie szerszy niż tylko umorzenie, o którym mowa w art. 7f ust. 7 wydaje się, iż właściwsze będzie jednolite uregulowanie kwestii wszystkich ulg w spłacie należności w jednolity sposób – poprzez stosowanie odpowiednich przepisów ustawy <i>Ordynacja podatkowa</i> (art. 7k - po wprowadzeniu nowej numeracji uwzględniającej dodanie dwóch przepisów, o których mowa w pkt e) niniejszego pisma). W związku z tym w art. 7f : - w ust. 7, po słowach „7. Opłaty są zwracane” należy wykreślić słowa „lub umarzone”, - w ust. 8, po słowach „ W sprawie zwrotu” należy wykreślić „lub umorzenia”.		Uwaga uwzględniona
UOKiK	Art. 7f ust. 7 i 8 - odnosząc się do propozycji wprowadzenia do ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2011 r. Nr 108, poz. 626 ze zm.) przepisów działu IA o wiążącej informacji akcyzowej (projektowany art. 27) należy wskazać, iż w dodawanych art. 7f ust. 7 i 8 nie określono warunków umarzenia oraz zwrotu opłaty z tytułu przeprowadzonych badań i analiz wyrobów akcyzowych albo samochodów osobowych. Wskazać należy, iż umorzenie lub zwrot tej opłaty, stanowiącej dochód budżetu państwa może stanowić pomoc publiczną i powinno być udzielane z uwzględnieniem przepisów dotyczących pomocy publicznej.		j.w.
Konfederacja Lewiatan Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego	Art. 7f. ust. 8 W przepisie nie określono, w jakich przypadkach, i w jakim trybie można domagać się zwrotu lub umorzenia opłat. Należy doprecyzować warunki zwrotu lub umorzenia opłat.		Uwaga nieuwzględniona Zgodnie z treścią art. 7i w zakresie nieuregulowanym w dziale Ia, do postępowania w sprawach o wydanie WIA stosuje się odpowiednio m. in. przepisy rozdziału 7a i 9 działu III ustawy <i>Ordynacja podatkowa</i> , w tym również w zakresie zwrotu i ulg płatniczych.

	PKN Orlen S.A.		
	MF	Art. 7g - W art. 7g ust. 1 należy tak zmienić przepis, aby doprecyzować sposób liczenia terminu do wydania decyzji, analogicznie jak w art. 139 § 4 ustawy – <i>Ordynacja podatkowa</i> . Proponuje się następujące brzmienie przepisu: „Art. 7g. 1. WIA wydaje organ podatkowy, w drodze decyzji, bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 3 miesięcy od daty otrzymania wniosku o wydanie WIA. Do tego terminu nie wlicza się terminów i okresów, o których mowa w art. 139 § 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – <i>Ordynacja podatkowa</i> .”	Uwaga uwzględniona
	Konfederacja Lewiatan Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego PKN Orlen S.A.	Projektowany art. 7g. ust. 2 Zgodnie z proponowanym brzmieniem art. 7g. ust 2 WIA dla wyrobów akcyzowych i samochodów jest ważna przez okres 3 lat, licząc od daty jej wydania. Należy doprecyzować skutki dla podatnika w przypadku zmiany nomenklatury. Co w przypadku, gdy we wniosku wpisano błędne lub niepełne dane, jaki jest tryb dokonania ewentualnej korekty wniosku?	Uwaga uwzględniona zgodnie z nowym brzmieniem art. 7d Zgodnie z poprawioną wersją art. 7d ust. 1 wiążąca informacja akcyzowa określa klasyfikację wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego w układzie odpowiadającym Nomenklaturze Scalonej (CN) zgodnie z kodami klasyfikacji określonymi w ustawie o podatku akcyzowym. Tym samym jakiegokolwiek zmiany klasyfikacji w Nomenklaturze Scalonej, które nie zostały określone w ww. ustawie nie będą miały wpływu na określenie klasyfikacji w WIA. Jeżeli wniosek nie spełnia określonych w ustawie wymogów to na podstawie art. 7e ust. 4 organ podatkowy wzywa do uzupełnienia braków.
	Stowarzyszenie Niezależnych Dealerów Samochodowych	Zgodnie z art. 7g ust.1 Wiążące Informacje Akcyzowe mają być wydawane „bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 3 miesięcy od daty otrzymania wniosku o wydanie WIA.” W naszej ocenie taki okres oczekiwania, mając na względzie powszechne praktyki kupieckie w przypadku importu pojazdów, jest zdecydowanie zbyt długi.	Uwaga nieuwzględniona Ustalając termin do wydania WIA przyjęto, iż winien on być taki sam jak termin do wydania WIT. Mając na uwadze, że niejednokrotnie przed wydaniem WIA trzeba będzie dokonać badań i analiz wyrobu akcyzowego lub samochodu osobowego należy uznać, że termin 3-miesięczny nie jest zbyt długi i odpowiada realnym możliwościom wydania tego rodzaju decyzji.
	Stowarzyszenie Niezależnych Dealerów Samochodowych	Na mocy art. 7g ust.2 „WIA dla wyrobów akcyzowych i samochodów osobowych jest ważna przez okres 3 lat, licząc od daty jej wydania.” Przyjęty okres 3 letni jest zbyt krótki. Obecnie funkcjonujące wiążące informacje taryfowe są ważne 6 lat. Skrócenie tego okresu o połowę, spowoduje, że przedsiębiorcy handlujący przez wiele lat takimi samymi towarami, będą zmuszeni „odnawiać” procedurę uzyskania WIA ponosząc przy tym koszty badań i analiz oraz narażać się o wiele częściej na skutki zmiany	Uwaga nieuwzględniona Aktualnie obowiązujące Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 450/2008 z dnia 23 kwietnia 2008 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks celny (zmodernizowany kodeks celny) (Dz.Urz.UE.L 2008 Nr 145, str. 1) wprowadziło w art. 20 ust. 3 trzyletni termin

		przyjętej uprzednio korzystnej dla nich interpretacji.	ważności WIT, stąd przy ustalaniu terminu ważności WIA przyjęto ten sam termin.
	MF	<p>Propozycja brzmienia art. 7h</p> <p><i>Art.7h. Organ podatkowy wydaje decyzję o odmowie wydania WIA, jeżeli:</i></p> <p>1) wniosek o wydanie WIA nie dotyczy wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego;</p> <p>2)wniosek o wydanie WIA, o którym mowa w art. 7d ust. 1 pkt 1 dotyczy wyrobu albo samochodu, dla którego podmiot, na rzecz którego ma być wydana WIA, posiada obowiązującą wiążącą informację taryfową, o której mowa w art. 7b ust. 1 i nie zachodzi okoliczność, o której mowa w art.7b ust.2.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Bardzo istotne jest dopisanie w art. 7h pkt 2 , że chodzi wyłącznie o aktualnie obowiązującą WIT. Brak tego uzupełnienia prowadziłby do sytuacji, w której należałoby odmawiać wydania WIA nawet wtedy, kiedy dla podmiotu wydano w przeszłości WIT, która już utraciła ważność. Taka WIT nie mogłaby mieć przecież odpowiednio zastosowania zgodnie z art. 7b ust.1 do obrotu krajowego i nabycia wewnątrzspółnotowego.</p>	Uwaga uwzględniona
	Konfederacja Lewiatan Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego PKN Orlen S.A.	<p>Projektowany art. 7h. pkt 2</p> <p>W naszej ocenie posiadanie przez podatnika wiążącej informacji taryfowej nie powinno uniemożliwiać otrzymanie WIA. Jest to nowa możliwość i każdy powinien móc z niej korzystać.</p>	Uwaga nieuwzględniona Z możliwości uzyskania WIA wyłączono te sytuacje, w których podmiot, na rzecz którego ma być wydana WIA określająca klasyfikację wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego posiada obowiązującą (ważną) wiążącą informację taryfową. Jeżeli WIA miałyby określić kod CN wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego identycznie jak w posiadanej przez podmiot wnoszący wiążącej informacji taryfowej, to należy zastosować przepis art. 7b ust. 1 niniejszej ustawy i nie zachodzi konieczność dublowania decyzji WIT i dokonywania ponownej klasyfikacji. Wyłączenie nie dotyczy WIA o rodzaju wyrobu akcyzowego. WIA o rodzaju wyrobu akcyzowego zostanie wydana zawsze, niezależnie od tego, czy podmiot na rzecz którego ma być wydana posiada czy też nie posiada obowiązującej WIT .
	Stowarzyszenie Niezależnych Dealerów Samochodów	<p>Na podstawie art. 7h „, Organ podatkowy wydaje decyzję o odmowie wydania WIA, jeżeli wniosek o wydanie WIA: 1) nie dotyczy wyrobu akcyzowego albo samochodu osobowego; 2) dotyczy wyrobu akcyzowego lub samochodu osobowego, dla którego na rzecz tego samego podmiotu wydano wiążącą informację taryfową (...)”</p> <p>Tak jak wskazano już na wstępie pisma proponowana nowelizacja nie pozwoli na poprawę</p>	Uwaga nieuwzględniona Nie istnieje potrzeba wydawania WIA w stosunku do samochodów ciężarowych. W przypadku wystąpienia z wnioskiem o wydanie WIA wobec samochodu ciężarowego, organ zgodnie z treścią art.

	ych	<p>pewności interpretacji prawa w zakresie przedsiębiorców importujących pojazdy ciężarowe. Przedsiębiorca taki nawet jeśli wystąpi o interpretację to organ podatkowy będzie obowiązany odmówić mu jej wydania, a tym samym nie uzyska zakładanej ochrony prawnej. Nie będzie zatem żadnej możliwości dla zabezpieczenia się przed wszczęciem postępowania podatkowego i zapłaty akcyzy nawet po wielu latach wraz z dodatkowymi konsekwencjami w postaci naliczenia odsetek nawet za 5 lat wstecz.</p>	<p>7h pkt 1 wyda decyzję o odmowie wydania WIA wraz z odpowiednim uzasadnieniem. Z treści uzasadnienia będzie wynikać, iż przedmiotowy samochód nie jest samochodem osobowym, co jest wystarczające do stwierdzenia, że nie ciąży na nim akcyza.</p>
	MF	<p>Art. 7i oraz art. 7j - Rozdział Ia wymaga również uzupełnienia o przepisy umożliwiające właściwym organom zarówno przetwarzanie danych osobowych w związku z wydaniem WIA jak i publikowanie WIA wraz z wnioskiem o jej wydanie w BIP właściwego organu podatkowego, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę. Publikacja tych dokumentów przyczyni się do upowszechnienia wśród przedsiębiorców wiedzy z zakresu klasyfikacji taryfowej i informacji o rodzajach wyrobów akcyzowych, a także ułatwi przedsiębiorcom prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie wyrobów podlegających opodatkowaniu akcyzą.</p> <p>Proponuje się, aby dotychczasowy przepis art. 7i oznaczyć jako art. 7k, a po art. 7h dodać art. 7i oraz 7j w następującym brzmieniu:</p> <p><i>„Art. 7i. Organ podatkowy w celu wykonywania zadań w zakresie wydawania WIA może przetwarzać dane zawarte we wniosku o wydanie WIA, z zachowaniem przepisów o ochronie danych osobowych oraz tajemnic ustawowo chronionych.</i></p> <p><i>Art. 7j. WIA wraz z wnioskiem o jej wydanie, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę i inne podmioty wskazane w treści wniosku oraz danych objętych tajemnicą przedsiębiorcy są zamieszczane w Biuletynie Informacji Publicznej organu podatkowego właściwego w zakresie WIA”.</i></p>	<p>Uwaga uwzględniona</p>
	MF	<p>Art. 31a - Z dniem 20 września 2013 r. weszła w życie ustawa z dnia 12 lipca 2013 r. o zmianie ustawy o podatku akcyzowym, która ustaliła nowe brzmienie art. 31a. Ponieważ w aktualnym brzmieniu przepis art. 31a nie zawiera odwołań do ewidencji, nie istnieje potrzeba dokonywania jakiegokolwiek zmiany w tym zakresie. W związku z tym należy wykreślić zmianę zaproponowaną w art. 27 pkt 3 projektu ustawy i dokonać odpowiedniej korekty numeracji punktów w art. 27.</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p>

	<p>MAiC</p> <p>Konfederacja Lewiatan</p> <p>Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego</p> <p>PKN Orlen S.A.</p>	<p>Art. 31a ust. 5 otrzymuje brzmienie „Ewidencja, o której mowa w ust. 4, może być prowadzona w postaci papierowej lub elektronicznej.”;</p> <p>W tym artykule nie ma mowy o ewidencji. Wydaje się, że jest to pomyłka redakcyjna, proponujemy usunąć zmianę.</p>	<p>j.w.</p>
	<p>MF</p>	<p>Zasadnym jest wprowadzenie w przepisach przejściowych nowej jednostki redakcyjnej odnoszącej się do sytuacji, gdy wniosek o wydanie WIA dotyczy informacji o rodzaju wyrobu akcyzowego, dla którego na rzecz tego samego podmiotu była wydana interpretacja podatkowa.</p> <p>Proponuje się następujące brzmienie przepisu:</p> <p>„X. W przypadku, gdy wniosek o wydanie WIA dotyczy informacji o rodzaju wyrobu akcyzowego, dla którego na rzecz tego samego podmiotu była w tym zakresie wydana pisemna interpretacja przepisów prawa podatkowego (interpretacja indywidualna), organ podatkowy wydaje decyzje o odmowie wydania WIA”.</p>	<p>Do uzgodnienia z RCL i MF w ramach konferencji – również w zakresie umiejscowienia przepisu</p>
	<p>ABW</p>	<p>Projektodawca w art. 27 pkt 13 projektu, który dokonuje zmiany w art. 82 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2011 r. Nr 108, poz. 626, z późn. zm.) zaproponował rozszerzenie katalogu podmiotów mogących ubiegać się o zwrot akcyzy. Zgodnie z założeniami projektu uprawnionym do zwrotu akcyzy od dostarczonych wewnątrzwspólnotowo albo eksportowanych wyrobów akcyzowych, od których na terytorium kraju została zapłacona akcyza będzie każdy podmiot, który nabył te wyroby i dokonał ich dostawy wewnątrzwspólnotowej albo eksportu. W efekcie, uprawnionym do zwrotu akcyzy będzie drugi lub każdy kolejny pośrednik w obrocie wyrobami akcyzowymi na terenie kraju przed ich wywozem do innego państwa członkowskiego lub poza obszar UE. Wskazać należy, iż rozszerzenie ww. katalogu sprzyja powstawaniu nieprawidłowości oraz nadużyciom, które mogą pojawić się w tym wrażliwym na uszczuplenia należności publicznoprawnych obszarze. Możliwość dokonywania tego rodzaju czynów wynika ze specyfiki podatków pośrednich. Mechanizm uzyskania nienależnie pozyskanej kwoty z tytułu zwrotu naliczonego podatku akcyzowego może być bardzo różny i zależy od pomysłowości nieuczciwych przedsiębiorców. Tytułem przykładu należy wskazać, doprowadzenie do oszukańczego zwrotu podatku akcyzowego polegającego na zwykłym</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p> <p>W związku z wątpliwościami odnoszącymi się do zmiany art. 82 ustawy o podatku akcyzowym po uzgodnieniu z MF podjęto decyzję o wykreśleniu propozycji z projektu ustawy celem dokonania gruntownej analizy i ewentualnie wprowadzenia w kolejnej inicjatywie legislacyjnej.</p>

		<p>falszerstwie dokumentacji działalności gospodarczej w celu wykazania istnienia uprawnień do żądania zwrotu podatku naliczonego. Dodać należy, iż w długim łańcuchu dystrybucji wyrobów akcyzowych, w którym uczestniczy szereg podmiotów, w praktyce trudno jest jednoznacznie ustalić organom podatkowym, że akcyza została zapłacona w pełnym wymiarze od danego wyrobu akcyzowego na etapie jego wyprowadzenia poza procedurę zawieszenia poboru akcyzy. Uzupełniająco należy podkreślić, iż przepisy uchylonej ustawy o podatku akcyzowym z dnia 23 stycznia 2004 r. (Dz. U. z 2004 r. Nr 29, poz. 257, z późn. zm.) dopuszczały możliwość udzielania zwrotu akcyzy podmiotowi, który wywiózł wyroby akcyzowe poza obszar kraju, jeżeli był w stanie udowodnić, że akcyza od tych wyrobów została uiszczona na terenie kraju. Porównanie przepisów ustawy o podatku akcyzowym z 2004 r. w analogicznym zakresie z przepisami obowiązującej ustawy o podatku akcyzowym z 2008 r. prowadzi do wniosku, iż świadomym zabiegiem legislacyjnym ustawodawcy było ograniczenie katalogu podmiotów uprawnionych do zwrotu akcyzy. Jak wskazało Ministerstwo Finansów w uzasadnieniu do projektu ustawy o podatku akcyzowym z 2008 r. celem wprowadzenia przedmiotowego ograniczenia było ułatwienie organom podatkowym sprawowania faktycznej kontroli, czy akcyza której zwrotu żąda dany podmiot, faktycznie została zapłacona na obszarze kraju. Mając na uwadze powyższe należy uznać, iż przyjęcie ww. propozycji może negatywnie wpłynąć na sektor finansów publicznych oraz naruszyć interesy Skarbu Państwa.</p>	
	POHiD	<p>Art. 82 ust. 3 pkt 2 - wymóg przedkładania oryginału faktury przy ubieganiu się o zwrot akcyzy może być trudny do realizacji. Proponuje się wprowadzenie możliwości przedkładania kserokopii faktury. Ponadto powstaje wątpliwość co należy przedłożyć w przypadku e-faktury. Wydaje się, iż obecnie pojęcie „oryginału faktury” nie funkcjonuje, z uwagi na wprowadzenie dwóch równorzędnych egzemplarzy faktur.</p>	
	<p>Konfederacja Lewiatan</p> <p>Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego</p> <p>PKN Orlen S.A.</p>	<p>Art. 82 ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie „<i>podmiotowi, który nabył te wyroby akcyzowe od podatnika i dokonał ich eksportu - na pisemny wniosek złożony do właściwego naczelnika urzędu celnego w ciągu roku od dnia dokonania eksportu wraz z dokumentami, o których mowa w ust. 4 i 4a.</i>”</p> <p>Proponujemy wykreślić słowa "w ciągu roku" - w ten sposób, podatnik nie będzie ograniczony do czasu, w jakim może złożyć wniosek.</p> <p>Art. 82 ust. 3 pkt 1 otrzymuje brzmienie „<i>uproszczony dokument towarzyszący albo kopię dokumentu handlowego, o którym mowa w art. 77 ust. 2, z potwierdzeniem otrzymania wyrobów akcyzowych przez odbiorcę z państwa członkowskiego Unii Europejskiej</i>”</p> <p>Proponujemy dopisać możliwość zastosowania innego (dowolnego) dokumentu, który pozwoli wykazać odbiór wyrobów akcyzowych przez odbiorcę.</p> <p>Art. 82 ust. 3 pkt 2 otrzymuje brzmienie „<i>oryginały faktur, z których wynikają wnioskowane kwoty zwrotu akcyzy;</i>”</p>	

		<p>Proponujemy skreślić punkt 2, kwota akcyzy może nie mieć związku z fakturą, np. w cenę sprzedaży nie wliczono akcyzy zakładając jej zwrot, więc nie będzie możliwości wykazania, że wnioskowana kwota akcyzy wynika z faktury. Ewentualnie przepis może odnieść się do faktury dokumentującej transakcję z udziałem wyrobów, których dotyczy zwrot.</p> <p>Art. 82 ust. 4 pkt 2 otrzymuje brzmienie „<i>oryginały faktur, z których wynikają wnioskowane kwoty zwrotu akcyzy;</i>“</p> <p>Proponujemy skreślić punkt 2, kwota akcyzy może nie mieć związku z fakturą, np. w cenę sprzedaży nie wliczono akcyzy zakładając jej zwrot, więc nie będzie możliwości wykazania, że wnioskowana kwota akcyzy wynika z faktury. Ewentualnie przepis może odnieść się do faktury dokumentującej transakcję z udziałem wyrobów, których dotyczy zwrot.</p>	
	<p>Polska Izba Paliw Płynnych</p>	<p>Art. 89</p> <p>Kierunek proponowanych zmian w zakresie obrotu olejem opałowym należy ocenić pozytywnie, niemniej nie wszystkie propozycje wychodzą naprzeciw oczekiwaniom przedsiębiorców zajmujących się obrotem olejem opałowym. Polska Izba Paliw Płynnych pragnie zauważyć, iż przed wprowadzeniem rozszerzenia (pkt a) na wszystkie podmioty zajmujące się obrotem paliwami opałowymi, możliwości zastępowania dotychczasowych oświadczeń o przeznaczeniu paliw na cele opałowe, oświadczeniami składanymi w okresowej umowie zawartej między sprzedawcą a nabywcą, że nabywane wyroby są przeznaczone do celów opałowych lub będą sprzedane z przeznaczeniem do celów opałowych warto podjąć wysiłek i przeanalizować podobną zmianę wprowadzoną ustawą z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 151, poz. 1013), poprzez dodanie pkt 8a do art. 89 ustawy o podatku akcyzowym, w szczególności zakres jej wykorzystania (przedmiotowe umowy okresowe są zgłaszane do właściwego Naczelnika Urzędu Celnego). Może się więc okazać, iż proponowana zmiana jest niepotrzebna, a w skrajnym przypadku, iż uchwalono przepisy w ogóle niewykorzystywane w praktyce obrotu gospodarczego (tzw. „martwe”). Oznaczałoby to, iż proponowana zmiana niczego nie ułatwi i nie osiągnie się zakładanego celu ustawodawczego tj. odbiurokratyzowania gospodarki i ułatwienia prowadzenia biznesu w Polsce.</p> <p>Jeśli chodzi o zmniejszenie danych koniecznych w zestawieniach nabywców oleju opałowego (pkt b) to podnieść należy, iż mimo, że zmiana jest oczekiwana, to pożądane byłoby, aby zakres tych danych – przepisanych obecnie niepotrzebnie przez przedsiębiorców z oświadczeń nabywców oleju opałowego do przedmiotowych zestawień ograniczyć jeszcze bardziej.</p> <p>Postulujemy w trakcie procedowanej obecnie nowelizacji ustawy o podatku akcyzowym nadać następujące brzmienie art. 89 ust 16:</p> <p><i>„W przypadku niespełnienia warunków określonych w ust. 5–12, w przypadku, gdy podane dane uniemożliwiają identyfikację nabywcy oleju opałowego, stosuje się stawkę akcyzy określoną w ust. 4 pkt 1”.</i></p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Wprowadzenie możliwości zastępowania dotychczasowych oświadczeń o przeznaczeniu paliw na cele opałowe, oświadczeniami składanymi w okresowej umowie zawartej między sprzedawcą a nabywcą było postulatem branży dokonującej obrotu olejem opałowym. Trudno jest obecnie ocenić jaki będzie zakres wykorzystania tej regulacji w obrocie gospodarczym, a porównanie powyższej propozycji z obecnie obowiązującym przepisem dotyczącym składania oświadczeń w okresowej umowie między sprzedawcą a jednostką sektora publicznego wydaje się niemięropodajne dla całego rynku sprzedaży oleju opałowego. Przedmiotowe ułatwienie na pewno umożliwi zmniejszenie formalności przy zakupie oleju opałowego. Przedsiębiorca będzie mógł bardziej elastycznie reagować na potrzeby nabywców oleju opałowego, gdyż kupujący będzie miał możliwość wyboru wygodniejszej dla siebie formy składania oświadczeń (każdorazowo jak dotychczas lub w okresowej umowie). Przepis ten jest szczególnie korzystny dla podmiotów nabywających olej opałowy regularnie i w dużych ilościach.</p> <p>Dalsze ograniczenie zakresu danych wymaganych w zestawieniu oświadczeń spowoduje, że nie będzie możliwa identyfikacja transakcji na podstawie konkretnych oświadczeń. Pozostawiono jedynie dane</p>

		<p>Zapis taki uniemożliwiłby karanie sprzedawców za oczywiste pomyłki pisarskie lub rachunkowe. Obecny zapis takiej możliwości nie przewiduje i sprzedawcy ponoszą odpowiedzialność podatkową za oczywiste pomyłki nabywców oleju opałowego (nawet te niezamierzone i przypadkowe).</p> <p>Polska Izba Paliw Płynnych podtrzymuje w dalszym ciągu swoje negatywne stanowisko co do systemu oświadczeń, a zwłaszcza zakresu odpowiedzialności sprzedawców LOO, niemniej wydaje się, iż zaproponowane zmiany ułatwią prowadzenie działalności gospodarczej w tym sektorze gospodarki oraz zmniejszą obciążenia biurokratyczne w naszym kraju.</p>	<p>niezbędne do identyfikacji składającego zestawienie oświadczeń. Ponadto zestawienie oświadczeń pozostanie dokumentem w rozumieniu prawa (czytelny podpis składającego takie zestawienie).</p> <p>Zgodnie z zasadami techniki prawodawczej treść przepisu powinna być jednoznaczna, zrozumiała i nie może być przedmiotem trudności i nadużyć interpretacyjnych. Tymczasem zaproponowana przez PIPP zmiana treści przepisu art. 89 ust. 16 ustawy o podatku akcyzowym takie niejasności wprowadza, gdyż zapis „...w przypadku, gdy podane dane uniemożliwiają identyfikację nabywcy oleju opałowego...” jest niekonkretny. Dla jednych np. brak czytelnego podpisu może uniemożliwiać identyfikację nabywcy a dla innych nie jest on do tego konieczny. Zmiana przedmiotowej regulacji w zaproponowanym przez PIPP zakresie spowoduje, że wszelkie spory w interpretacji tego przepisu będą musiały rozstrzygać sądy administracyjne, co raczej nie będzie dla sprzedawców oleju opałowego czynnikiem ułatwiającym prowadzenie działalności gospodarczej.</p>
	<p>Polski Przemysł Spirytusowy</p>	<p>Dodatkowe propozycje</p> <p>1) <u>Propozycja dotycząca magazynowania w składzie podatkowym (art. 47 ust 3)</u> Dopuszczenie składowania w jednym miejscu wyrobów akcyzowych z zapłaconą akcyzą lub wyrobów nieakcyzowych razem z wyrobami znajdującymi się w procedurze zawieszenia poboru akcyzy, pod warunkiem potwierdzenia przez właściwego naczelnika urzędu celnego możliwości sprawowania właściwej kontroli.</p> <p>2) <u>Propozycja dotycząca usługowej produkcji w kraju (międzynarodowych marek) na zlecenie przedsiębiorstw zagranicznych prowadzących w Polsce magazynowy skład podatkowy (art. 41 ust. 9 pkt 3)</u> Dopuszczenie przemieszczania w procedurze zawieszenia poboru akcyzy wyrobów banderolowanych pomiędzy krajowymi składami podatkowymi należącymi do różnych podatników, w przypadku usługowej produkcji zlecanej przez podmiot prowadzący w kraju magazynowy skład podatkowy.</p> <p>3) <u>Propozycja dotycząca odliczania wartości banderol o dzień wcześniej (art. 21 ust. 7 oraz 23 ust. 4)</u> Dopuszczenie o jeden dzień wcześniej niż obecnie możliwości obniżenia kwoty akcyzy o</p>	<p>Zaproponowane rozwiązania wymagają szczegółowej analizy. W wyniku konsultacji z MF te rozwiązania, które zasługują na ewentualne uwzględnienie, zostaną wzięte pod uwagę w planowanych na przyszły rok przez MF pracach legislacyjnych dotyczących zmiany przepisów ustawy o podatku akcyzowym w zakresie uproszczeń.</p>

		<p>kwotę stanowiącą wartość podatkowych znaków akcyzy prawidłowo naniesionych na wyroby akcyzowe lub opakowania jednostkowe wyrobów akcyzowych w dniu naniesienia (produkcja krajowa) oraz w dniu wprowadzenia do składu akcyzowego (import i nabycie wewnątrzwspólnotowe).</p> <p>4) <u>Propozycja dotycząca usunięcia przesłanki do cofnięcia zezwolenia, gdy podmiot nie wykonuje działalności objętej zezwoleniem akcyzowym przez 3 miesiące oraz likwidacji obowiązku powiadamiania co 3 miesiące naczelnika urzędu celnego o przerwaniu działalności.</u></p> <p>Usunięcie przesłanki do cofnięcia zezwolenia, gdy podmiot nie wykonuje działalności objętej zezwoleniem akcyzowym przez 3 miesiące oraz likwidacji obowiązku powiadamiania co 3 miesiące naczelnika urzędu celnego o przerwaniu działalności (art. 52 oraz art. 54 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym).</p> <p>5) <u>Propozycja dotycząca wydłużenia okresu wykorzystania banderol z 1 roku do 2 lat oraz zwrotu z 30 dni do 60 dni – art. 136 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 o podatku akcyzowym.</u></p> <p>Obecnie termin ważności banderoli to 1 rok od wydania do momentu przyklejenia na butelkę. W przypadku zmiany wzoru znaku akcyzy stare znaki akcyzy podlegają zwrotowi w terminie 30 dni (propozycja zmiany na 60 dni) od dnia utraty ich ważności podmiotowi, który je wydał.</p> <p>6) <u>Propozycja dotycząca wydłużenia okresu zwrotu uszkodzonych znaków akcyzy lub niewykorzystanych z 14 do 30 dni (art. 132 ust. 4 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym).</u></p> <p>Aktualnie znaki akcyzy uszkodzone oraz znaki akcyzy, które nie będą wykorzystywane do oznaczania wyrobów akcyzowych, powinny być zwrócone podmiotowi, który je wydał, w terminie 14 dni (propozycja zmiany na 30 dni) od dnia ich otrzymania. Zaproponowana zmiana nie będzie miała wpływu na poziom przychodów budżetu.</p> <p>7) <u>Propozycja dotycząca wydłużenia okresu zwrotu niewykorzystanych znaków akcyzy z 14 do 30 dni w przypadku wprowadzenia nowego wzoru (art. 134 ust.1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym).</u></p> <p>Obecnie w przypadku wprowadzenia nowego wzoru znaku akcyzy podmioty posiadające dotychczasowe znaki są obowiązane, w terminie 14 dni (propozycja zmiany na 30 dni) od dnia wprowadzenia tego wzoru, zwrócić niewykorzystane znaki podmiotowi, który je wydał. Zaproponowana zmiana nie będzie miała wpływu na poziom przychodów budżetu.</p>	
Art. 28 (ustawa o Służbie Celnej)	MRiRW	<p>Proponuję, aby ust. 2 art. 20a ustawy o Służbie Celnej otrzymał następujące brzmienie: <i>„2. Z wyłączeniem przypadku, w którym zachodzi konieczność przeprowadzenia badań laboratoryjnych lub poddania towaru kwarantannie lub – w przypadku żywych zwierząt – kwarantannie lub izolacji, czas trwania w portach morskich kontroli towarów przywożonych z państw trzecich, w tym kontroli wykonywanej przez organy Służby Celnej, nie powinien przekraczać 24 godzin liczonych od chwili przedstawienia towaru do kontroli, złożenia kompletnego i prawidłowego wniosku o dokonanie kontroli do właściwych organów, o których</i></p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona Sformułowanie przepisów było uzgodnione ze wszystkimi służbami dokonującymi granicznych kontroli w portach morskich. Przepisy zostaną uzupełnione o zaproponowane sformułowanie w odniesieniu do kwarantanny. Natomiast w pozostałym zakresie (dodania warunku o</p>

		<p><i>mowa w ust. 1 pkt 1, oraz przekazania informacji, o której mowa w ust. 1 pkt 2, do zwolnienia towaru do procedury celnej. Termin ten ulega wydłużeniu do 48 godzin w przypadkach uzasadnionych w szczególności względami bezpieczeństwa publicznego, ochroną życia lub zdrowia ludzi lub zwierząt lub ochroną środowiska.”.</i></p> <p>Proponuję, aby w projektowanej ustawie dodawany art. 20a ust.2 ustawy o Służbie Celnej wyraźnie wskazywał, że termin 24 godzinny oraz 48 godzinny dotyczy tylko przypadków gdy kontrola towarów przywożonych z państw trzecich odbywa się w portach morskich.</p> <p>Ponadto proponuję, aby nowe brzmienie art. 20a ust.2 ustawy o Służbie Celnej wskazywało, że czas trwania kontroli wszystkich organów nie powinien przekroczyć 24 godzin liczonych od chwili przedstawienia towaru do kontroli i złożenia kompletnego wniosku o dokonanie kontroli do właściwych organów. Zasadne jest jednakże, aby składany wniosek był nie tylko kompletny, ale też prawidłowy, tj. np. wypełniony w odpowiedni sposób oraz zawierający dokumenty, które nie budzą wątpliwości co do ich wiarygodności (podejrzenie sfałszowania świadectwa weterynaryjnego).</p> <p>Ponadto dzięki nowemu zapisowi wyraźnie zostanie wskazane, że do żywych zwierząt będzie odnosić się zarówno kwarantanna, jak i izolacja. Dodatkowo zasadna jest zmiana spójników w wyrażeniu „życia i zdrowia ludzi i zwierząt” z „i” na „lub”.</p> <p>Jednocześnie należy zauważyć, iż zarówno w art. 28, dotyczącym wprowadzenia zmian w ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej, jak również w art. 11 projektowanej ustawy, dotyczącym wprowadzenia zmian w ustawie z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, nie określono precyzyjnie sposobów postępowania odnośnie do długości czasu trwania kontroli (24 godziny) w przypadku dni wolnych od pracy i świąt.</p>	<p>prawidłowości wniosku oraz sposobu postępowania w przypadku dni wolnych od pracy i świąt, jak również uzupełnienia o sformułowanie „w portach morskich”) do konsultacji w trakcie konferencji uzgodnieniowej przy zasięgnięciu opinii RCL.</p>
	MF	<p>W odniesieniu do art. 28 projektu w części dotyczącej art. 20a ust. 2 ustawy o Służbie Celnej, należy wskazać na potrzebę jednoznacznego wskazania, od którego z trzech wymienionych w art. 20a ust. 2 zdarzeń, należałoby liczyć 24-godzinny termin trwania kontroli.</p> <p>Wydaje się, iż termin ten należy liczyć od chwili przedstawienia towaru organowi Służby Celnej. W związku z powyższym art. 20a ust. 2 powinien otrzymać brzmienie:</p> <p><i>„Czas trwania kontroli, o których mowa w ust. 1, towarów przywożonych z państw trzecich, w tym kontroli wykonywanej przez organy Służby Celnej, nie powinien przekraczać 24 godzin liczonych od chwili przedstawienia towaru organowi Służby Celnej, z wyłączeniem przypadku, w którym zachodzi konieczność przeprowadzenia badań laboratoryjnych lub poddania towaru kwarantannie lub – w przypadku żywych zwierząt – izolacji. Termin ten ulega wydłużeniu do 48 godzin w przypadkach uzasadnionych w szczególności względami bezpieczeństwa publicznego, ochroną życia i zdrowia ludzi i zwierząt lub ochroną środowiska.”.</i></p> <p>Określenie jednego tylko zdarzenia, od którego należy liczyć początek 24-godzinnego terminu, ma na celu ukształtowanie procedury jednoczesnych kontroli wszystkich organów, które powinny je przeprowadzić, ze wskazaniem organu Służby Celnej jako organu „wiodącego” i „koordynującego” kontrole.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Sformułowanie przepisów było uzgodnione ze wszystkimi służbami dokonującymi granicznych kontroli.</p>

		<p>Realizacja procedury w tym kształcie ma na celu zapewnienie skrócenia czasu przeprowadzania wszystkich kontroli, ponieważ w miejsce kilku następujących po sobie kontroli będą mogły być przeprowadzane działania kontrolne jednocześnie przez kilka organów. Dodatkowo zmniejszy się uciążliwość tych działań kontrolnych dla podmiotu, w szczególności pod względem logistycznym. Ponadto podmiot poddawany kontroli będzie realizował obowiązki podmiotu kontrolowanego jednorazowo, np. bez potrzeby kilkukrotnego przedstawienia towaru do kontroli.</p> <p>W związku z powyższym, proponuje się wprowadzenie zmian w art. 17, art. 19 pkt 4 i art. 25 projektu, poprzez wskazanie, że organy (inne niż organy Służby Celnej) będą przeprowadzały kontrole „w terminie i miejscu wskazanym zgodnie z art. 20a ust. 1 pkt 2”, a nie jak obecnie zakłada projekt „w sposób pozwalający na zachowanie terminów, o których mowa w art. 20a ust. 2-4”. W związku z powyższym zdanie drugie art. 17, art. 19 pkt 4 i art. 25 powinno otrzymać brzmienie „[Organ] ... przeprowadza kontrolę w terminie i miejscu wskazanym zgodnie z art. 20a ust. 1 pkt 2.” Takie rozwiązanie pozwoli na efektywną koordynację przeprowadzenia czynności kontrolnych przez wszystkie służby (inspekcje).</p> <p>W związku z ww. propozycją, należałoby dostosować uzasadnienie do art. 28 projektu ustawy w części dotyczącej art. 20a ust. 2 ustawy o Służbie Celnej.</p> <p>W pkt 10 uzasadnienia ppkt 1 (str. 22) fragment uzasadnienia zaczynający się od słów „Z wyłączeniem przypadku, w którym zachodzi konieczność...” powinien otrzymać brzmienie: „Z wyłączeniem przypadku, w którym zachodzi konieczność przeprowadzenia badań laboratoryjnych lub poddania towaru kwarantannie lub – przypadku żywych zwierząt – izolacji, czas trwania kontroli wszystkich organów, nie powinien przekraczać 24 godzin, liczonych od chwili przedstawienia towaru organowi Służby Celnej. Termin ten może ulec wydłużeniu do 48 godzin w przypadkach...”.</p>	
	PISiL	<p>Zaproponowane rozwiązanie skrócenia czasu kontroli prowadzonych przez wszystkie służby kontrolne do 24 godzin należy uznać jako krok naprzód, nie mniej jednak w naszym przekonaniu warunek ten nie rozwiąże w pełni podnoszonego przez nas problemu. Po pierwsze zbyt elastyczne i zbyt pojemne określenie momentu, od którego liczyć się będzie bieg 24-godzinnego terminu („24 godzin liczonych od chwili przedstawienia towaru do kontroli, złożenia kompletnego wniosku o dokonanie kontroli do właściwych organów, o których mowa w ust. 1 pkt 1 oraz przekazania informacji, o której mowa w ust. 1 pkt 2 do zwolnienia towaru do procedury celnej”) będzie budzić nieporozumienia między poszczególnymi podmiotami zwłaszcza biorąc pod uwagę mnogość podmiotów uczestniczących w procesie obsługi towaru (służba celna, inne instytucje kontroli granicznej, operator portowy, dysponent towaru). Po drugie ryzyko to potęguje możliwość „wydłużenia do 48 godzin w przypadkach uzasadnionych w szczególności względami bezpieczeństwa publicznego, ochroną życia i zdrowia ludzi i zwierząt lub ochroną środowiska”, czy zawieszenie terminów „jeżeli przeprowadzenie kontroli towarów przywożonych z państw trzecich jest niemożliwe z przyczyn niezależnych od organów, o których mowa w ust. 1”. W naszym przekonaniu istnieje uzasadniona obawa, że</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Sformułowanie przepisów było uzgodnione ze wszystkimi służbami dokonującymi granicznych kontroli. Projektowane zapisy biorą pod uwagę możliwości logistyczno-techniczne operatora portowego, udostępniającego towar do kontroli. Zgodnie bowiem z projektem czas i miejsce kontroli ustalane jest przez naczelnika urzędu celnego w uzgodnieniu z operatorem portowym i dysponentem towaru.</p>

		<p>przedmiotowy zapis pozostanie w dużej mierze martwą literą prawa. Z tego też względu nadal aktualny pozostaje wniosek Polskiej Izby Spedycji i Logistyki w sprawie koniecznej reorganizacji służb kontrolnych poprzez ich konsolidację (poza służbą celną) i reorganizacji systemu kontroli z przesunięciem miejsca i momentu kontroli z portów jako punktów granicznych na kontrole prowadzone wewnątrz kraju poprzedzające wprowadzenie towaru w dystrybucję handlową (szczegółową argumentację w tej sprawie przedstawiliśmy w piśmie do Ministerstwa z dnia 27 maja br.).</p>	
	<p>Północnoatlantycka Organizacja Producentów sp. z o.o.</p>	<p>Co do zasady, proponowane zmiany stanowią krok we właściwym kierunku, zbliżający polskie porty do standardów obowiązujących w portach innych państw europejskich. Należy jednak zauważyć, że w proponowanych przepisach pozostaje pewien margines na doprecyzowanie, które mogłoby w jeszcze większym stopniu ułatwić prowadzenie działalności portowej, oraz zagwarantować zachowanie ustawowych terminów zakończenia czynności kontrolnych. Proponowany art. 20a ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o Służbie Celnej słusznie nakłada na właściwego naczelnika urzędu celnego obowiązki w zakresie koordynacji działań organów kontrolnych. Treść ust.1 proponowanego przepisu pozostawia jednak wątpliwości co do momentu, w którym obowiązek ten powstaje, oraz terminu do podjęcia pierwszych czynności - tj. poinformowania organów kontrolnych o przywozie towaru podlegającego kontroli na teren celny Unii Europejskiej. Brak takich zapisów może doprowadzić do sytuacji, w której podjęcie czynności wstępnych będzie bardziej czasochłonne niż przeprowadzenie właściwych czynności kontrolnych, co zniweczy zamierzony skutek wprowadzenia ścisłych, krótkich terminów przeprowadzenia kontroli.</p> <p>Przepisy wykonawcze do ustawy o Służbie Celnej, wprowadzające środki pozwalające organom celnym oraz organom kontrolnym na koordynację działań zmierzających do zachowania ustawowych terminów kontrolnych, nie rozstrzygną tej kwestii, gdyż nie mogą nakładać na organ obowiązków o charakterze ogólnym. Jeśli więc środkiem do realizacji wyżej wskazanego celu miałby być system informatyczny dostępny dla organów celnych i organów kontrolnych, rozporządzenie nakazujące utworzenie takiego systemu i regulujące jego funkcjonowanie nie rozstrzygnie o terminie, w którym organ celny jest zobowiązany do przekazania informacji o przywozie towaru na teren celny Unii Europejskiej, lecz jedynie o formie, w jakiej informacja ta zostanie przekazana (np. poprzez wprowadzenie danych do systemu informatycznego). Aby więc nadać rzeczywiste znaczenie skróconym terminom przeprowadzenia czynności kontrolnych, należy ustanowić odpowiednio krótkie terminy, w których należy przeprowadzić czynności prowadzące do podjęcia czynności kontrolnych (włącznie z uzgodnieniem terminu przeprowadzenia czynności kontrolnych, które to uzgodnienie powinno zostać dokonane w tym samym 24 / 48 godzinnym terminie co właściwe czynności kontrolne).</p> <p>Proponowane zmiany nie wyjaśniają również konsekwencji przekroczenia przez organy ustawowych terminów przeprowadzenia kontroli. Wyjaśnienia wymaga więc pytanie czy przekroczenie ustawowego terminu wywołuje jedynie skutki przewidziane ogólnymi</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Sformułowanie przepisów było uzgodnione ze wszystkimi służbami dokonującymi granicznych kontroli oraz w konsultacji z przedstawicielami podmiotów działających w portach morskich. Projektowane zapisy biorą pod uwagę możliwości logistyczno-techniczne operatora portowego, udostępniającego towar do kontroli. Zgodnie bowiem z projektem czas i miejsce kontroli ustalane jest przez naczelnika urzędu celnego w uzgodnieniu z operatorem portowym i dysponentem towaru. 24 godzinny termin jest terminem instrukcyjnym, a zatem będzie on jedynie wywoływał skutki przewidziane ogólnymi przepisami prawa administracyjnego. Badania laboratoryjne bądź kwarantanna nie podlegają pod rygory terminów określonych w art. 20a.</p>

	<p>przepisami prawa administracyjnego (sprzeciw na sposób prowadzenia kontroli przewidziany przepisami ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej), czy też skutkować będzie odstąpieniem od prowadzenia kontroli bądź też przyjęciem założenia, że towar nie został objęty kontrolą (np. w przypadku kontroli wrywkowych). Bez wyraźnego uregulowania kwestii konsekwencji naruszenia ustawowych terminów prowadzenia kontroli, wprowadzone zmiany mogą w praktyce okazać się przepisami pustymi, nie wpływającymi na faktyczne przyspieszenie procedur kontrolnych. W szczególności właściwym wydaje się wprowadzenie zmian, które zminimalizują ryzyko ponoszone przez podmiot prowadzący działalność gospodarczą w przypadku przekroczenia przez organy kontrolne ustawowych terminów przeprowadzenia kontroli, poprzez, o ile jest to możliwe, przyjęcie mechanizmów prawnych, skutkujących zwolnieniem towaru z dalszej kontroli, lub przyjęciem założenia, że organ od kontroli odstąpił.</p> <p>Wątpliwości budzi również redakcja proponowanego art.20a ust.3 ustawy o Służbie Celnej. Obecny kształt proponowanego przepisu zwalnia organy kontrolne z obowiązku zachowania ustawowych terminów przeprowadzenia kontroli zarówno w przypadku zaistnienia okoliczności obciążających przedsiębiorcę sprowadzającego towar na terytorium celne Unii Europejskiej, jak też w przypadku zaistnienia okoliczności siły wyższej, jak również w przypadku wszelkich innych okoliczności, które, nie leżąc po stronie przedsiębiorcy ani nie będąc okolicznościami siły wyższej, nie obciążają również organów kontrolnych. Tym samym powstaje możliwość szerokiej interpretacji omawianego przepisu, uzasadniającej wydłużenie okresu prowadzenia kontroli poza ustawowe terminy. Ryzyka takiego można by uniknąć poprzez wskazanie pozytywnego katalogu przesłanek uwalniających organ kontrolny od obowiązku zakończenia czynności w przepisany terminie, obejmujących w szczególności okoliczności zależne od przedsiębiorcy oraz okoliczności siły wyższej.</p> <p>Wyjaśnienia wymaga również relacja pomiędzy zdaniem pierwszym art. 20 ust.2 ustawy o Służbie Celnej, wyłączającej stosowanie terminu 24 godzinnego w przypadku towarów wymagających badań laboratoryjnych bądź kwarantanny, a zdaniem drugim tego samego przepisu, przewidującym 48 godzinny tryb prowadzenia kontroli w przypadkach uzasadnionych w szczególności względami bezpieczeństwa publicznego, ochroną życia i zdrowia ludzi i zwierząt lub ochroną środowiska. W kontekście tych zapisów powstaje bowiem pytanie czy termin 48 godzinny dotyczy kontroli wymagających badań laboratoryjnych bądź kwarantanny, czy też kontrole takie nie są w ogóle objęte rygorystycznymi terminami na przeprowadzenie kontroli. W przypadku gdyby prawdziwą okazała się druga odpowiedź, nasuwa się z kolei pytanie o sytuacje, w których w takim razie okres kontroli może zostać przedłużony do 48 godzin. Wobec możliwej szerokiej interpretacji ogólnych zapisów odnośnie bezpieczeństwa publicznego, ochrony życia i zdrowia ludzi oraz ochrony środowiska, sugerowanym jest wprowadzenie choćby przepisów kierunkowych w postaci przykładowego wyliczenia, pozwalających na właściwe ukształtowanie praktyki interpretacyjnej.</p>	
--	--	--

	ABW	<p>W art. 28 projektowanej ustawy, który dodaje art. 20a ust. 2 w ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. Nr 168, poz. 1323, z późn. zm.) projektodawca aktu zaproponował wprowadzenie 24 godzinnego limitu czasowego na przeprowadzenie czynności urzędowych niezbędnych do dopuszczenia towaru pochodzącego spoza UE do obrotu na terenie kraju przez wszystkie wyspecjalizowane inspekcje i służby celne. Wskazać należy, iż w praktyce czas obsługi portowej zależy od możliwości logistyczno-technicznych operatora portowego, który udostępnia towar przywożony do portu morskiego organom do kontroli. Trudno bowiem sobie wyobrazić, iż w przypadku rozładowania statku handlowego magazynującego na swoim pokładzie 12 lub 18 tysięcy kontenerów, właściwe inspekcje oraz służby celne będą w stanie przeprowadzić czynności kontrolne na podstawie złożonego zgłoszenia celnego w terminie 24 godzin. Stąd, przedstawiona powyżej propozycja wydaje się wątpliwa. W ocenie Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego zaproponowana zmiana może uniemożliwić przeprowadzenie czynności kontrolnych przez służby celne, sanitarne, fitosanitarne, jakości handlowej i weterynaryjnej, a tym samym ułatwić wprowadzanie na obszar UE towarów bez wymaganych certyfikatów bezpieczeństwa produktów.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona Projektowane zapisy biorą pod uwagę możliwości logistyczno-techniczne operatora portowego, udostępniającego towar do kontroli. Zgodnie bowiem z projektem czas i miejsce kontroli ustalane jest przez naczelnika urzędu celnego <u>w uzgodnieniu z operatorem portowym i dysponentem towaru.</u> Ponadto, termin 24 godzin należy liczyć od momentu przedstawienia towaru do kontroli, nie ma zatem znaczenia ile kontenerów znajduje się na statku, termin 24 godzinny zaczyna biec <u>od momentu przedstawienia do kontroli danego kontenera, w miejscu i czasie uzgodnionym z operatorem portowym.</u> Na marginesie należy wskazać, że w przypadku braku przeprowadzenia kontroli wymaganych prawem towar nie zostaje zwolniony, tak więc obawa, że jeśli dana inspekcja nie przeprowadzi kontroli to ułatwione zostanie wprowadzanie towarów „bez wymaganych certyfikatów bezpieczeństwa produktów” nie ma podstaw. Sprostowania wymaga również stwierdzenie, zawarte w treści uwagi ABW, że kontrole inspekcyjne przeprowadzane są na podstawie zgłoszenia celnego. Zgłoszenie celne składane jest przez importera po przeprowadzeniu przez właściwe inspekcje stosownych kontroli.</p>
Art. 31 (ustawa – Prawo geologiczne i górnictwo)	MŚ	<ol style="list-style-type: none"> 1) proponuję skorygować omyłkę pisarską, polegającą na użyciu wyrazu „wykopów” zamiast „wkopów”; w art. 3 pkt 2a oraz art. 85 ust. 1 pkt 2 nowelizowanej ustawy (art. 31 pkt 1 i 2 projektu), a także na s. 14 oceny skutków regulacji; 2) proponuję zastąpienie w projektowanym art. 85 ust. 1 pkt 1 nowelizowanej ustawy (art. 31 pkt 2 projektu) oraz w uzasadnieniu projektu (s. 52) wyrazu „wykorzystywania” (ciepła Ziemi) wyrazem „wykorzystania” (ciepła Ziemi). 	Uwagi uwzględnione
	Wyższy Urząd Górniczy	<ol style="list-style-type: none"> 1) konieczne jest skorygowanie dwukrotnie dostrzeżonej omyłki pisarskiej, polegającej na użyciu wyrazu „wykopów” zamiast „wkopów”; w zakresie będącym przedmiotem regulacji projektowanych art. 3 pkt 2a oraz art. 85 ust. 1 pkt 2 nowelizowanej ustawy (art. 31 pkt 1 i 2 projektu) tylko drugi z przywołanych wyrazów jest bowiem poprawny; prawidłowego pojęcia 	Uwagi uwzględnione w zakresie pkt 1) i 2) W zakresie pkt 3) - do dyskusji z RCL w ramach konferencji uzgodnieniowej

		<p>„wkopy” (a nie „wykopy”) użyto też w art. 3 pkt 2 nowelizowanej ustawy oraz w uzasadnieniu projektu (s. 51) oraz w ocenie skutków regulacji (s. 10), a błędnego („wykopy”) na s. 14 oceny skutków regulacji;</p> <p>2) zasadne jest rozważenie zastąpienia w projektowanym art. 85 ust. 1 pkt 1 nowelizowanej ustawy (art. 31 pkt 2 projektu) oraz w uzasadnieniu projektu (s. 52) wyrazu „wykorzystywania” (ciepła Ziemi) wyrazem „wykorzystania” (ciepła Ziemi); pierwszy z przywołanych wyrazów jest użyty jeszcze tylko w jednym przepisie nowelizowanej ustawy (art. 161 ust. 2 pkt 5), a drugi w znacznie większej liczbie przepisów nowelizowanej ustawy (art. 3 pkt 2, art. 6 ust. 1 pkt 8 — definicja pracy geologicznej, art. 50 ust. 2 pkt 4 i 5, art. 92 pkt 3);</p> <p>3) zasadne jest oznaczenie jednego z przepisów zamieszczonych w art. 115 nowelizowanej ustawy, którego redakcją przewidziano w art. 31 pkt 3 lit. b projektu, jako ust. 1a (z jednoczesnym uchycieniem ust. 2), a nie jako ust. 2, gdyż zamieszczona w nim regulacja zawiera odmienną treść merytoryczną niż obowiązujące brzmienie art. 115 ust. 2 nowelizowanej ustawy; w przypadku pozostawienia dotychczasowej numeracji projektu, konieczne jest połączenie przepisów nadających nowe brzmienie ust. 1 i 2 w art. 115 nowelizowanej ustawy w ramach art. 31 pkt 3 lit. a projektu (wówczas przepis nadający nowe brzmienie art. 115 ust. 5 nowelizowanej ustawy zostałby umieszczony w art. 31 pkt 3 lit. b projektu).</p>	
	KPRM	<p>Uwagi do OSR: Proponuje się połączenie powtarzających się merytorycznie rozwiązań nr 43 i 45, tj. <i>Zmiany w zakresie pozwoleń na przechowywanie lub użytkowanie sprzętu strzałowego oraz Uelastycznienie przestanek dot. pozwolenia na przechowywanie lub użytkowanie sprzętu strzałowego</i></p>	Uwaga uwzględniona
	PKN Orlen S.A.	<p>Jeżeli ustawa ma ułatwiać wykonywanie działalności gospodarczej to należy dokonać preredagowania, bowiem zwykle korzystanie z wód jest ograniczone tylko do celów zaspokajania potrzeb własnego gospodarstwa domowego lub gospodarstwa rolnego. W brzmieniu aktualnym projektowane zapisy nie są ułatwieniem dla działalności gospodarczej z wyłączeniem gospodarstw rolnych.</p> <p>Dlatego proponujemy zmianę polegającą na zastąpieniu „zwykle korzystanie” określeniem „na potrzeby poboru wód podziemnych w ilości nie przekraczającej 5 m³/dobę”.</p> <p>Wskazana wielkość wynika z prawa wodnego, które zwalnia z uzyskania pozwoleń wodno prawnych na pobór wody w ilości poniżej 5 m³/dobę.</p>	Uwaga uwzględniona
	Geodezyjna Izba Gospodarcza	<p>Propozycje uproszczeń:</p> <p>1) Przepisy dotyczące podziałów nieruchomości zawarte w <i>ustawie o gospodarce nieruchomościami</i> (artykuły od 92 do 108), należy przenieść do <i>ustawy prawo geodezyjne i kartograficzne</i>. Podziały nieruchomości to główny temat geodezyjny dlatego powinien znaleźć się w Prawie G i K i powinien być nadzorowany przez Głównego Geodetę Kraju. Usprawni to procedury podziałowe.</p> <p>2) Zlikwidować wymóg wydawania decyzji o podziale zawarty w <i>ustawie o gospodarce</i></p>	<p>Propozycje dotyczą ustawy o gospodarce nieruchomościami, która nie była przedmiotem prac nad założeniami projektu ustawy oraz nie była przedmiotem uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych. Propozycje zostaną przekazane do MŚ oraz MTBiGM celem oceny zasadności ich uwzględnienia przy okazji kolejnych inicjatyw legislacyjnych.</p>

		<p>nieruchomościami.</p> <p>Nie ma potrzeby wydawania decyzji (dla nieruchomości rolnych nie wydaje się takich decyzji). Wystarczy tutaj opinia wójta. Przyspieszy to podziały o 1-2 miesiące i odciążą administrację.</p> <p>3) Realizację rozgraniczenia nieruchomości (wg ustawy prawo geodezyjne i kartograficzne) przekazać całkowicie z obecnego postępowania administracyjnego w ręce geodetów uprawnionych.</p> <p>Geodeci uprawnieni w obecnej procedurze wykonują 90% czynności. Nie ma przeszkód aby to oni kończyli postępowania rozgraniczeniowe sporządzonym z udziałem sąsiadów protokołem granicznym. A sprawy sporne i tak trafią do sądów.</p> <p>Podobnie jak przy podziałach przyspieszone zostaną terminy o 1-2 miesiące i zmniejszy się ilość pracy dla administracji.</p> <p>4) Zlikwidować kontrolę opracowań geodezyjnych i kartograficznych przekazywanych do ośrodków dokumentacji geodezyjnej przez geodetów uprawnionych. Obecnie, zgodnie z ustawą prawo geodezyjne i kartograficzne, ośrodki dokumentacji wykonują kontrolę tych opracowań.</p> <p>Geodeci posiadają państwowe uprawnienia i patologią jest kontrolowanie ich prac przez urzędników. Pozwoli to na zaoszczędzenie etatów w administracji.</p>	
<i>Vacatio legis</i>	MF	<p>Art. 3 i 4 (ustawa o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz ustawa o podatku dochodowym od osób prawnych).</p> <p>W związku z faktem, iż rozliczenia podatkowe dokonywane są okresowo, należałoby dostosować odpowiednio terminy wejścia tych przepisów w życie.</p>	Uwaga uwzględniona
<i>Vacatio legis</i>	MRiRW	<p>W odniesieniu do art. 36 projektowanej ustawy wydaje się, że 14 dniowy <i>vacatio legis</i> dla proponowanych zmian, w tym zmian, o których mowa w art. 17 i 28 projektowanej ustawy, jest okresem zbyt krótkim. Właściwe organy powinny mieć znacznie więcej czasu na dostosowanie się do wprowadzanych projektem ustawy zmian</p>	Do dyskusji na konferencji uzgodnieniowej
<i>Vacatio legis</i>	GIODO	<p>Biorąc pod uwagę, że wejście w życie proponowanych zmian ustawy o ochronie danych osobowych będzie wymagało od administratorów danych (w tym przedsiębiorców) dostosowania się do nowych regulacji (m.in. w zakresie administratorów bezpieczeństwa informacji, ich kwalifikacji i usytuowania w strukturze administratora danych), Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wnosi o przedłużenie – wskazanego w art. 36 projektu – terminu wejścia w życie art. 8 projektu.</p>	Uwaga uwzględniona – do uzgodnienia na konferencji termin wejścia w życie
<i>Vacatio legis</i>	Fundacja MŚP Związek Rzemiosła Polskiego	<p>W art. 35 projektowanej ustawy określa się, że dotychczasowe przepisy wykonawcze zachowują moc przez maksymalnie 6 miesięcy od czasu wejścia w życie ustawy – termin ten wydaje się zbyt krótki. Powszechnie znane są przypadki, gdy minister nie jest w stanie wydać rozporządzenia nawet w terminie roku czy 2 lat od wejścia ustawy w życie.</p>	Uwaga uwzględniona, zgodnie z propozycją MRiRW

	MRiRW	<p>1) Przepis art. 19 pkt 2 lit. d projektowanej ustawy nowelizującej umożliwi wojewódzkim inspektorom ochrony roślin i nasiennictwa upoważnianie podmiotów do wydawania w ich imieniu paszportów roślin i wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia. Należy jednak zauważyć, że do prawidłowego wydawania paszportów roślin przez podmioty konieczne jest wydanie przepisów wykonawczych na podstawie art. 16 ust. 13 <i>ustawy o ochronie roślin</i> zmienianego poprzez art. 19 pkt 2 lit. c projektowanej ustawy. Natomiast, aby wojewódzki inspektor odpowiednio stosował omawiany przepis niezbędne jest wydanie rozporządzenia na podstawie art. 16 ust. 15d ustawy o ochronie roślin wprowadzanego art. 19 pkt 2 lit. e. Mając na uwadze powyższe należy zmienić termin wejścia w życie art. 19 pkt 1 i 2 projektowanej ustawy, a także proponowane dodatkowo (na etapie uzgodnień międzyresortowych) zmiany art. 79 pkt 5 i art. 103 pkt 3 <i>ustawy o ochronie roślin</i>. Ze względu na obowiązującą procedurę opracowywania i uzgadniania aktów prawnych proponuje się aby omawiany przepis wszedł w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia ustawy.</p> <p>2) W przepisie art. 35 projektowanej ustawy nowelizującej zaproponowano, aby przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 104 ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. <i>o ochronie roślin</i> pozostały w mocy do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 104 tej ustawy w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą, nie dłużej jednak niż przez 6 miesięcy od wejścia w życie ustawy nowelizującej. Półroczny okres pozostawienia w życiu przepisów wydanych na podstawie upoważnienia zawartego w art. 104 ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. <i>o ochronie roślin</i> (rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 24 czerwca 2008 r. <i>w sprawie stawek opłat za usługi świadczone przez Państwową Inspekcję Ochrony Roślin i Nasiennictwa oraz za wydawanie etykiet, paszportów roślin, plomb urzędowych i formularzy paszportów roślin</i>) jest okresem wystarczającym do dostosowania ich treści do zmienianej delegacji, bez przeprowadzania innych zmian merytorycznych. Mając jednak na uwadze, że zachodzi obecnie konieczność zaktualizowania stawek opłat określonych we wskazanym wyżej rozporządzeniu, proponuję wydłużenie 6-miesięcznego terminu utrzymania w mocy tego rozporządzenia na okres 24-miesięczny. Pozwoli to na jednoczesne dostosowanie przepisów rozporządzenia do zmienianej delegacji ustawowej, aktualizację stawek opłat oraz właściwe przeprowadzenie procesu konsultacji tych aktualizacji, w szczególności z organizacjami społeczno-zawodowymi. W związku z powyższym proponuję nadanie następującego brzmienia art. 35 projektowanej ustawy:</p> <p>„Art. 35. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 104 ustawy zmienionej w art. 19, w brzmieniu dotychczasowym, zachowują moc do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 104 ustawy zmienionej w art. 19, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 24 miesiące od wejścia w życie niniejszej ustawy.”.</p>	Uwagi uwzględnione
--	-------	--	--------------------

	MF	W pkt 30 <i>Przepisy końcowe</i> (strona 53) błędnie powołano art. 22 pkt 4 zamiast art. 21 pkt 3.	Uwaga uwzględniona
Ocena Skutków Regulacji	MRiRW	<p>W części III Oceny Skutków Regulacji (wpływ regulacji na sektor publiczny, w tym na budżet państwa i jednostki samorządu terytorialnego) w pkt 1 na str. 16:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) zamiast wojewódzkich inspektorów weterynarii powinno być granicznych lekarzy weterynarii, jako że ten właśnie organ odpowiada za przeprowadzenie granicznej kontroli weterynaryjnej w punktach kontroli granicznej, w tym tych zlokalizowanych w portach morskich; b) nie wskazano z jakich źródeł pokryte będą zwiększone koszty operacyjne funkcjonowania granicznych inspektoratów weterynarii związane z koniecznością dotrzymania wskazanych w projekcie ustawy terminów przeprowadzenia granicznej kontroli weterynaryjnej; c) należy zastanowić się czy zasadne jest wskazywanie zwiększenia kosztów operacyjnych funkcjonowania laboratoriów skoro w art. 28 projektu ustawy w ust. 2 proponowanego art. 20a ustawy o Służbie Celnej wyłącza się z konieczności zapewnienia 24/48 godzinowego terminu na przeprowadzenie kontroli towarów w portach morski przypadki gdy konieczne jest przeprowadzenie badań laboratoryjnych. 	<p>Ad. a) Uwaga uwzględniona</p> <p>Ad. b) Propozycja ma na celu zwiększenie wolumenu obrotów towarowych, co powinno spowodować zwiększenie wpływów również do budżetu. W związku z tym będzie istniała możliwość przeznaczenia dodatkowych środków finansowych na funkcjonowanie służb weterynaryjnych</p> <p>Ad. c) Uwaga uwzględniona – koszty w tym zakresie nie będą wskazywane</p>
Ocena Skutków Regulacji	KPRM	<p>Proponuje się uzupełnienie OSR o następujące elementy:</p> <ul style="list-style-type: none"> 1) w zakresie wpływu regulacji na przedsiębiorców: <ul style="list-style-type: none"> a) oszacowanie liczby wszystkich przesyłek zawierających rośliny, produkty roślinne i przedmioty w celu określenie udziału roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, które podlegają granicznej kontroli fitosanitarnej, jak również podania liczby punktów wwozu w opisie propozycji z art. 19 (ustawa o ochronie roślin). W aktualnym brzmieniu podana jest jedynie liczba skontrolowanych przesyłek b) oszacowanie liczby zgłoszonych wkopów i robót geologicznych do 30 m, które nie będą objęte koniecznością och zgłoszenia oraz zatwierdzenia projektu robót budowlanych w propozycji z art. 31 (Prawo geologiczne i górnicze) c) podanie kosztów zwiększenia liczby publikowanych orzeczeń, które są obecnie publikowane na tle orzeczeń wydanych przez sądy w propozycji z art. 13 (ustawa o dostępie do informacji publicznej) d) zmiana określenia populacji objętej rozwiązaniem z art. 1 (Kodeks pracy) – z osób przyjmowanych do pracy na osoby zmieniające pracę na podobne stanowisko 	<p>Ad. 1a) Informacje w zakresie dostępnych danych dot. wolumenu przesyłek, które podlegają granicznej kontroli fitosanitarnej zostały zawarte w OSR w przypisie nr 24 (str. 7 OSR). Nie ma innych dostępnych danych w tym zakresie. Z kolei liczba punktów wwozu została podana w OSR w opisie populacji dla propozycji nr 25 (str. 7 OSR)</p> <p>Ad. 1b) Informacje w tym zakresie zostały zawarte w OSR w przypisie nr 44 (str. 10 OSR). Niemniej jednak, w celu rozwiania wątpliwości opis zostanie doprecyzowany tak aby w sposób bardziej jasny wynikało z niego, że liczba wkopów i robót geologicznych niewymagających zgłoszenia i zatwierdzenia wynosić będzie ok. 300 rocznie.</p> <p>Ad. 1c) W związku z modyfikacją propozycji uwaga bezprzedmiotowa</p> <p>Ad. 1d) Uwaga zostanie uwzględniona w przypadku dostępności danych</p>

		2) w zakresie wpływu na sektor finansów publicznych – wyjaśnienie założenia wzrostu korekt o 2% oraz ujęcia tego kosztu po stronie ZUS w przypadku rozwiązania zawartego w art. 9 (ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych)	Ad. 2) Uwaga bezprzedmiotowa. Projekt w wersji przekazanej do uzgodnień międzyresortowych nie zawiera kwestii wzrostu korekt.
Ocena Skutków Regulacji	MF	<p>1) Ocena skutków regulacji – część I. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny. Podpunkt 30 należy uzupełnić o zapis mówiący, że regulacja ta będzie wpływać także na samorządy gminne w zakresie w jakim nastąpi zmniejszenie ich wpływów z opłaty skarbowej, będące następstwem zniesienia obowiązku obligatoryjnego uzyskiwania potwierdzenia zgłoszenia rejestracyjnego VAT-R.</p> <p>2) Ocena skutków regulacji – część III. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i jednostki samorządu terytorialnego. Tytuł powinien brzmieć „Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego”.</p> <p>3) Nie odniesiono się jednoznacznie do wpływu regulacji na budżety jednostek samorządu terytorialnego. Mimo, że oszacowano skutki finansowe wynikające ze zniesienia obowiązku obligatoryjnego uzyskiwania potwierdzenia zgłoszenia rejestracyjnego VAT-R w latach 2014-2017, nie stwierdzono, że o tyle zmniejszy się kwota opłaty skarbowej, która - zgodnie z art. 4 ust1 pkt 2 ppkt a ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego - stanowi źródło dochodów własnych gminy. W związku z powyższym, mając na uwadze obowiązki wynikające z przepisów, zarówno §10 Uchwały Nr 49 Rady Ministrów – Regulamin pracy Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. (M.P. Nr 13, poz. 221 z późn. zm.), jak i przepisów art. 50 ustawy z dnia 29 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157. poz. 1240 z późn. zm.), niezbędne jest uzupełnienie OSR o wyraźne podanie wysokości skutków finansowych dla JST w związku z proponowanymi zmianami, a także wskazanie źródeł finansowania ubytku dochodów JST.</p> <p>4) Z uwagi na fakt, iż przepisy ustawy będą oddziaływać na jednostki samorządu terytorialnego, projekt ustawy powinien być skierowany w ramach konsultacji społecznych do Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego.</p> <p>5) Nawiązując do informacji (w tym, wobec określić: „...skutki tej propozycji dla finansów publicznych byłyby marginalne”, „...skutki finansowe dla obszaru całego kraju byłyby niewielkie” (str. 14), „odnośnie do rozwiązania dotyczącego rozszerzenia kręgu podmiotów, które mogą ubiegać się o zwrot zapłaconego podatku akcyzowego nie jest możliwe oszacowanie wpływu propozycji na sektor finansów publicznych” (str. 15), „w przypadku obu wariantów uwzględniono zwiększenie kosztów operacyjnych wojewódzkich inspektorów weterynarii oraz laboratoriów” (str. 16)) oraz mając na uwadze wynikający z przepisów art. 50 ust. 1 ustawy o finansach publicznych wymóg określania w projekcie ustawy (w jego</p>	<p>Stanowisko w zakresie uwag dot. art. 8 i 13 zostało przedstawione w części tabeli, w której omawiane są ww. artykuły.</p> <p>Ad. 1) Uwaga uwzględniona</p> <p>Ad. 2) Uwaga uwzględniona</p> <p>Ad. 3) Uwaga częściowo uwzględniona – opis zostanie uzupełniony o informację, że propozycja dot. VAT-R może mieć wpływ na JST, a szacunki dotyczą wariantu maksymalnego. Nie jest jednak możliwe oszacowanie skutków dot. faktycznego oddziaływania propozycji na wysokość wpływów z opłaty skarbowej ze względu na fakultatywny charakter rozwiązania. W ocenie MG efekt sumaryczny propozycji zawartych w projekcie ustawy nie będzie ujemny dla dochodów jednostek sektora finansów publicznych. W odniesieniu do rezygnacji z obligatoryjnego uzyskiwania potwierdzenia zgłoszenia rejestracyjnego VAT-R należy wskazać na brak adekwatności /ekwiwalentności opłaty w stosunku do czynności wykonywanej przez urząd (co do zasady opłata skarbową stanowi formę ekwiwalentu za czynności organów administracji publicznej). W związku z powyższym zniesienie obligatoryjności tego obowiązku po stronie administracji oznacza również zmniejszenie liczby czynności wykonywanych przez administrację, co w konsekwencji przełoży się na mniejsze koszty funkcjonowania administracji. W zakresie całego projektu ustawy należy mieć na uwadze prawdopodobny wzrost dochodów JST</p>

	<p>uzasadnieniu) wysokości skutków finansowych (w przypadku zwiększenia wydatków lub zmniejszenia dochodów w stosunku do wielkości wynikających z obowiązujących przepisów) dla jednostek sektora finansów publicznych i wskazania źródeł ich sfinansowania – uprzejmie informuję, iż w celu wypełnienia dyspozycji powyższego przepisu, niezbędne jest określenie/oszacowanie przybliżonej skali wysokości skutków finansowych dla poszczególnych jednostek sektora finansów publicznych (budżetu państwa, jednostek samorządu terytorialnego oraz pozostałych jednostek sektora finansów publicznych), jakie będą wiązały się z wykonywaniem projektowanych rozwiązań prawnych.</p> <p>Ewentualne skutki finansowe regulacji dla budżetu państwa powinny znaleźć źródło pokrycia w ramach limitu wydatków określonego w ustawie budżetowej na dany rok we właściwej części budżetowej.</p> <p>6. Wątpliwości budzi metoda wyliczenia dodatnich skutków finansowych dla dochodów budżetu państwa z tytułu zmniejszenia uciążliwości importowych procedur kontrolnych, jak i ich wysokość.</p> <p>Ponadto należy zakwestionować wyliczenia dodatnich skutków finansowych związanych z jednorazowym przesunięciem dochodów podatku od towarów i usług. Należy zaznaczyć, że przesunięcie odpraw celnych z innych państw członkowskich do Polski nie spowoduje przesunięcia dochodów z tego podatku. W obecnej sytuacji (odprawa w innym państwie członkowskim – wewnątrzspółnotowa dostawa towarów - wewnątrzspółnotowe nabycie towarów w Polsce), jak i w proponowanej (odprawa w Polsce i rozliczenie importu w deklaracji) - termin rozliczenia podatku będzie się pokrywał. Jednocześnie należy zaznaczyć, że w obu sytuacjach podatek od importu towarów jest co do zasady zerowany, wykazywany jest w deklaracji jako podatek należny i jednocześnie jako podatek naliczony do odliczenia. W tym przypadku nie może być mowy o żadnym przesunięciu dochodów z podatku od towarów i usług.</p> <p>Treść przepisu 49 zawartego w OSR oraz informacje zawarte w tabeli i pod tabelą nie odzwierciedlają rzeczywistych skutków budżetowych, które wiązałyby się z przyjęciem wariantu II (zawartego w art. 21 pkt 2 projektu ustawy o ułatwieniu wykonywania działalności gospodarczej). W informacjach tych nie wskazano sposobu wyliczenia tych skutków. Niezależnie od tego, że Minister Finansów jest przeciwny temu rozwiązaniu, ale odnosząc się formalnie do OSR-u to należałoby treść pod tabelą lub treść przepisu 49 uzupełnić o informacje wskazane w piśmie Ministerstwa Finansów Nr PT10/0310/71/444/OSU/13 z dnia 23 września 2013 r. – trzeci akapit tego pisma lub przynajmniej zaznaczyć, że skutki budżetowe z tytułu przesunięcia dochodów mogą być wielokrotnie wyższe od wskazanej kwoty 141 mln zł.</p> <p>Ostatnie zdanie, które znajduje się na końcu treści pkt 1 (str. 16 zdanie na końcu którego znajduje się przypis 51 zawarty w OSR) wraz z treścią tego przypisu należy wykreślić, gdyż w przypadku tym nie będzie przesunięcia dochodów z podatku od towarów i usług.</p>	<p>wynikający z wdrożenia innych rozwiązań zawartych w projekcie (spodziewany wzrost aktywności gospodarczej, w tym związany z propozycjami tzw. pakietu portowego) oraz przeznaczenia przez przedsiębiorców zaoszczędzonych środków na działalność gospodarczą, co przełoży się na większe dochody JST m.in. w części dotyczącej podatków dochodowych. Propozycja dot. VAT-R ma służyć zachęcaniu do podejmowania wykonywania działalności gospodarczej.</p> <p>Ad. 4) Projekt został przekazany do opinii Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego, nie zgłoszono uwag w ramach opiniowania projektu przez Zespół Komisji. Jednocześnie, na prośbę Komisji zostanie do niej przekazany projekt po konferencji uzgodnieniowej, celem jego oficjalnego rozpatrzenia.</p> <p>Ad. 5) Uwaga zostanie uwzględniona poprzez odpowiednie doprecyzowanie opisów i skutków finansowych na podstawie dostępnych danych.</p> <p>Ad. 6) Do dyskusji na konferencji uzgodnieniowej Szacunki Ministerstwa Gospodarki opierają się o dostępne dane w tym zakresie, a metoda wyliczenia została przedstawiona pod tabelą na str. 15-16 OSR oraz w przypisach do tej części.</p> <p>W naszym modelu założyliśmy, że obie propozycje z tzw. pakietu portowego, w tym zatem i propozycja dot. zmniejszenia uciążliwości importowych procedur kontrolnych, przełożą się na dodatkowe przeładunki w polskich portach towaru z importu odprawianego obecnie w portach Europy Zachodniej.</p> <p>W zakresie nieścisłości terminologicznych OSR zostanie odpowiednio poprawiony.</p>
--	--	--

		<p>Przesunięcie odpraw celnych z innych państw członkowskich do Polski nie spowoduje bowiem przesunięcia dochodów z tego podatku. Podatek VAT z tytułu importu towarów jest co do zasady zerowany, tzn. wykazywany jest w deklaracji jako podatek należny i jednocześnie jako podatek naliczony do odliczenia i dlatego w proponowanej sytuacji nie może być mowy o żadnym przesunięciu dochodów z podatku VAT.</p> <p>Niezależnie od powyższego, treść przepisu 51 zawiera szereg nieścisłości. Mylnie powoływana jest deklaracja importowa (zamiast deklaracja podatkowa), w której ma być rozliczany bezpośrednio podatek VAT z tytułu importu. Należy wskazać, że deklaracja importowa składana jest przez podatników dokonujących importu towarów, którzy otrzymają pojedyncze pozwolenie na stosowanie procedury uproszczonej (zgłoszenia uproszczonego lub procedury w miejscu). Wynika to z regulacji zawartych w art. 33b <i>ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług</i> i dotyczy przypadku, gdy podatnikowi wydane zostało pojedyncze pozwolenie na stosowanie procedury uproszczonej przez administrację celną innego państwa członkowskiego i podatnik ten dokonuje importu towarów w ramach tego pozwolenia na terytorium Polski. W takim przypadku podatnik jest zobowiązany do wykazania należnego z tytułu importu towarów podatku VAT w deklaracji importowej, którą składa do właściwego miejscowo naczelnika urzędu celnego.</p> <p>Również nieprawdziwe jest zdanie drugie, zawarte w tym przepisie, gdyż podatek VAT z tytułu importu towarów w sytuacji gdy import dokonywany jest na terytorium innego państwa członkowskiego niż Polska nie jest rozliczany w deklaracji VAT-7. W takiej bowiem sytuacji mamy do czynienia nie z importem towarów do Polski, tylko z wewnątrzspółnotowym nabyciem towarów w Polsce.</p>	
	GUS	<p>Uwagi w zakresie OSR: niewłaściwe powołanie się w niektórych miejscach na badania statystyczne:</p> <ul style="list-style-type: none"> - w zakresie BAEL – struktura dojeżdżających do zakładu pracy wg środka transportu (komentarz C4), - w zakresie BAEL – pracownicy poszukujący pracy (komentarz K1 i C3), 	Uwagi zostaną uwzględnione
	MF	<p>Dodatkowa propozycja - jedno okienko rozliczeniowe dla przedsiębiorców zobowiązanych do uiszczania należności pobieranych przez Służbę Celną. Zmiany dotyczyłyby następujących ustaw:</p> <ul style="list-style-type: none"> - <i>ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej (Dz. U. z 2011 r. Nr 41, poz. 214, z późn. zm.)</i> - <i>ustawy z dnia 19 marca 2004 r. - Prawo celne (Dz. U. z 2013 r. poz. 727)</i> - <i>ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2011 r., Nr 108, poz. 626, z późn. zm.)</i> - <i>ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. Nr 168, poz. 1323, z późn. zm.)</i> - <i>ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540, z późn. zm.)</i> - <i>ustawy z dnia 2 marca 2012 r. o podatku od wydobycia niektórych kopalin (Dz. U. poz. 362)</i> 	MG zaproponuje KRM uwzględnienie propozycji MF w projekcie ustawy o ułatwieniu wykonywania działalności gospodarczej

	<p>Przedmiotowe zmiany związane są z planowanym, z dniem 1 sierpnia 2014 r., wyznaczeniem dyrektora tylko jednej izby celnej do rozliczania należności celnych, podatkowych i innych należności, których pobór należy do właściwości organów Służby Celnej (centralizacja zadań). Obecnie dyrektorzy każdej z 16 izb celnych realizują ww. zadania.</p> <p>Celem tego rozwiązania jest uproszczenie oraz zwiększenie efektywności działań po stronie przedsiębiorców i podatników oraz podniesienie jakości wykonywanych zadań przez Służbę Celną poprzez ujednoczenie i standaryzację procesów obsługowych podmiotów prowadzących działalność gospodarczą podlegającą kontroli Służby Celnej. Po jego wdrożeniu nastąpi likwidacja rachunków bankowych dla dochodów organu podatkowego w poszczególnych izbach celnych, za wyjątkiem wyznaczonej izby celnej. Po dokonaniu centralizacji podmiot będzie dokonywał wpłat należności, których pobór należy do organów Służby Celnej, na jeden rachunek bankowy, niezależnie od rodzaju należności lub tytułu wpłaty. Zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami prowadzenie działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę może wiązać się z koniecznością wpłaty należności na kilka rachunków bankowych. Dyrektor tylko jednej, wyznaczonej izby celnej będzie rozliczał należności celne, podatkowe i inne należności, których pobór należy do właściwości organów Służby Celnej. Fizyczny zwrot należności wynikających z ustawy o podatku akcyzowym będzie również realizowany przez dyrektora jednej, wskazanej izby celnej. Tym samym przedsiębiorca i podatnik, w sytuacji zaistnienia potrzeby złożenia wyjaśnień, czy też dokumentów, będzie kontaktował się tylko z jednym organem celnym.</p> <p>Umożliwi to skrócenie czasu obsługi przedsiębiorców i podatników poprzez eliminację powtarzających się czynności i dokonywanie wszelkich wpłat na jedno konto (tym samym zaoszczędzi czas podmiotów), a także redukcję kosztów operacji finansowych związanych z prowadzeniem działalności.</p> <p>Ponadto spowoduje to ograniczenie możliwości powstawania nieprawidłowości w zakresie obsługi podmiotu z uwagi na jednolitość procedur w obszarze objętym rozliczaniem.</p> <p>Również planowane jest wyznaczenie dyrektora tylko jednej izby celnej do realizacji zadań z zakresu uprawnień wierzyciela. Obecnie dyrektorzy każdej z 16 izb celnych wykonują zadania wierzyciela. Proponowane zmiany przyspieszą proces załatwiania spraw i usprawnią komunikację pomiędzy dłużnikiem a wierzycielem. Powyższe z pewnością wpłynie na jakość świadczonych usług, a także przyczyni się do ograniczenia, również po stronie dłużnika, kosztów związanych z wymianą korespondencji. Pełna znajomość sytuacji finansowej dłużnika wyeliminuje obowiązek wielokrotnego dostarczania przez dłużników dokumentów, zaświadczeń i innych dowodów w postępowaniach prowadzonych obecnie przed wieloma organami wierzycielskimi. Powyższe sprawi, że postępowania wierzycielskie, przy całej dolegliwości postępowania egzekucyjnego, będą mniej uciążliwe i zbiurokratyzowane dla zobowiązanego. Automatyzacja procesów obsługowych przyczyni się do zwiększenia konkurencyjności przedsiębiorstw poprzez polepszenie warunków prowadzenia działalności gospodarczej. Przyjęcie proponowanych rozwiązań ograniczy ponadto liczbę jednostek</p>	
--	---	--

	<p>sporządzających sprawozdania i analizy z zakresu zadań izb celnych, co umożliwi skrócenie czasu na gromadzenie, analizę i przygotowanie zagregowanych danych, a tym samym przyczyni się do szybkości załatwiania spraw. Koncentracja na klientach, czyli wyjście naprzeciw ich wymaganiom i przyszłym oczekiwaniom z jednej strony prowadzi do stworzenia optymalnych warunków dla prowadzenia przez nich działalności gospodarczej, a z drugiej pozwala Służbie Celnej na zapewnienie większych zasobów dla zwalczania nieuczciwej konkurencji.</p> <p>Wprowadzenie standaryzacji polecenia przelewu na rachunek organu celnego ujednotoci przelewy, zarówno z obszaru podatków, jak i cła.</p> <p>Proponowane rozwiązanie jest analogiczne jak w sytuacji rozliczania należności pobieranych przez urzędy skarbowe. W ramach ułatwień płatniczych dla przedsiębiorców, którzy regularnie dokonują wpłat z tytułu należności celnych i podatkowych na jeden rachunek, będzie możliwa pełniejsza automatyzacja stowarzyszenia wpłat z dokumentami, co przyczyni się do szybszego zwalniania salda zabezpieczeń, tym samym korzystnie wpłynie na płynność finansową podmiotu. Dzięki projektowanemu rozwiązaniu podatnik będzie mógł uzyskać szybką informację o stanie swoich rozliczeń. Zrealizowanie wszystkich proponowanych rozwiązań spowoduje szybsze i kompleksowe rozliczanie oraz przekazywanie pobranych dochodów do budżetu państwa, tym samym wpłynie pozytywnie na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa.</p>	
--	--	--